

Gençlik “YÖK’E VE EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR” dedi

6 Kasım geleneği
üniversitelerde,
meydanlarda sürdürüldü

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 34
10 Kasım 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Yarattıkları açlık ve zulüm onları boğdu!

Yenisini de
aynı son bekliyor...

98
ölümde
boğulan
iktidar...

direnış
sürüyor

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

“Umudu yaşatanlara ömür biçenler siyasi ömrünü doldurdu...”

Merhaba,

İki yıl önce yüreklerimizle Anadolu'nun bağrından umudun, sevginin, inancın, vefanın ateşini tutuşturmuştuk. Söz verip, baş bağlamıştık. Karanlıklarda halklarımızın ışığı, en kanlı kuşatmalarda vatanımızın eğilmeyen onuru, namusu biz olacağız demiştik...

Sözümüzü tutuyoruz...

"Bir mevsim aç olacağız" demişti Fırat'ımız. Mevsimleri, yılları geride bıraktık. Ve hiçbir güç söndüremedi aç bedenlerimizle tutuşturduğumuz o ateşi. 19 Aralık'ta, karanlığın en koyusunda parıltıdayan yıldızlar gibi Anadolu'yu dört bir yandan aydınlattı canlarımız. Newroz'da Cengiz'imizle dağları, şehirleri sardık, yaratılan suskunluğu parçaladık. Düşen her canımızla daha da büyü-

dü, çoğaldı ateş.

Şimdi 97 canımızla bir yangına dönüşen ateşin alnımızdan şavkı, yüreğimizden sıcaklığı hiç eksik olmadı.

Armutlu'dan, Mersin'den, İzmir'den, Ankara'dan yani, Anadolu'nun dört bir yanından bitmek bilmeyen çağlayan misali aktıkça aktık. Sevgi, Osman, Ümüş, Zeynep, Uğur, Ayşe... olduk; Gülsüman, Zehra, Canan, Şenay, Özlem... olduk; Fatma, Birsen, Gülnihal, Hamide olduk; Ana, baba, eş, kardeş olup tüm engelleri aşı aşı, kuşatmaları yara yara, toprakta tohum gibi, yüzlerce, binlerce çoğala çoğala, **3. Onur yılımıza** giriyoruz...

Umudu yoketmek isteyenlerin hevesleri kursağında kaldı. "Farklı" olduğunu söyleyenler, AB'den "demokrasî" bekleyenler, "Uluslararası standartlar"dan dem vuranlar, yarını değil bugünü kurtarmak için "başka araçlar"dan sözedenler siyaseten öldü...

Umudu yaşatanlara ömür biçenler siyasi ömrünü doldurdu.

Umudun ateşi Hamidelerle yanmaya, yüzü geleceğe dönük olanların yolunu aydınlatmaya, yüreklerini ısıtmaya, karanlığa dönük olanların ise korkularını kabusa çevirmeye devam ediyor.

Bu duygularla iki yıldır karanlığı beden beden tutuşturan canlarımızın anılarına bağlı kalacağımızla, yaktıkları ateşi ülkemizin ve halkımızın kurtuluş ateşine dönüştürecekimize bir kez daha söz veriyor, kahramanlarımızın sıcaklığı, coşkusu ve bağlılığıyla sizleri selamlıyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Selam ve Saygılarımızla...

15 Ekim 2002

Sincan F Tipindeki Özgür Tut-saklar Adına; Rabbeni Hanedar

12 Eylülün yarattığı örgüt ve düşünceler iflas etmiştir!..

**Parlamentar hayalleri bırakalım
Halkın iktidarı için
halkın cephesini
örgütleyelim!..**

**Yeni Amerikancı
Hükümet Kuruluyor**

**MGK talimatlarına,
Amerika'nın savaşına
IMF'ye hayır diyemeyen bir
hükümet, ahlak ve zulmün yeni
yürütücüsü olacaktır!**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

1991

Yer:

Bursa
İstanbul
İzmit

İşçiler memurlar meydanlarda.

Düzen partilerinin bayraklarıyla değil, kendi pankartları, talepleri ve örgütlülükleriyle...

İşten atmalara karşı kendilerini savunuyorlar.

1991'in Ocak-Mayıs arası 75 bin işçinin sokağa atıldığı bir dönem-di... Yani yüzbinlerin işten atılacağı önümüzdeki dönem gibi...

Yarın, meydanlarda düzen partilerinin verdiği sözlerin bir hükmü olmayacak.

Yarın meydanlarda sadece direnenlerin sözünün hükmü olacak!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökçöğlü
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir Adres: Osmangazi Caddesi 72 51105 Köknar
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Akşehir Adres: İnönü Caddesi 7, Sokak Kızıllı İy Hanı arası Özkan Apt. No:10/2 Tel: 0222 351 17 25
Ankara Adres: Gökkuşak Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kat: 6
Tel: 0312 417 30 11
Azadlık Adres: Armutlu Mahallesi Elmek Sok. Şaban Karatut Apt. Kat: 4 D: 6 Tel: 0222 223 97 18
Bursa Adres: Başak Caddesi Göz İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel: 0224 224 93 97
Çankaya Adres: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipınar Sokak No:27
Daire:10 Şişli
İstanbul Adres: Kuleli Mah. İnönü Caddesi Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmit Adres: 3. Beşler Caddesi 850. Sokak Yığancı İş Hanı
No: 31/501 Kocaeli Tel: 0226 446 27 96
Kocaeli Adres: Ömerpaşa Mah. Alpa Camii Caddesi No: 30 Kat: 2
Tel: 0226 322 88 09
Mahmut Adres: Dabaklı Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel: 0222 325 24 61
Merkez Adres: Kiremitçi Mah. 4006 sk. Müzayyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1
Daire 13 Tel: 0222 325 15 74
Samsat Adres: Taksim Mah. Beşiktaş Caddesi Bozdoğan İş Hanı Kat: 3/42
Tel: 0212 435 25 80
Taşdelen Adres: Karaman Mah. Karaman Caddesi Dedeoğlu Sokak Pusbutur İşhanı Kat: 1 No:33 Tel: 0212 321 59 93
Zonguldak Adres: Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Bu Oyun Halkın Devrimci Mücadelesiyle Bozulur*
- 5... *Sandıkta Kesilen Ceza*
- 6... *Koltuk AKP'de; İpler IMF'de*
- 8... *Yeni Bir Amerikancı Hükümet Kuruluyor*
- 11... *Amerikancı Polis Copladı Türkiye Gençliği Direndi*
- 14... *İçerde Dışarda Direniş Sürüyor*
- 16... *97 Ölümde Boğulan İktidar*
- 18... *Kar Maskeli Teröristler İşbaşında*
- 19... *Bağımsız Türkiye: Emrinize Amadeyiz*
- 20... *AKP'nin İki Günü Gerçeğin Aynası*
- 21... *Burjuva Medya ve Seçim*
- 22... *Aydınlar ve Seçim*
- 24... *12 Eylül'ün Yarattığı Örgüt ve Düşünceler İflas Etmıştır*
- 26... *Parlamentar Hayalleri Bırakalım*
- 29... *Halkın İradesi Nasıl Yansır*
- 31... *"BM Bizi Bağlamaz"*
- 32... *Direnış İsrailde Krizi Derinleştiriyor*
- 34... *Rusya ABD'nin İzinde*
- 36... *Oligarşinin "Çeçen" Politikası*
- 37... *Armutlu Direniş Odağı*
- 40... *Yola Nasıl Devam Edilecek?*
- 42... *Kürt Milliyetçiliği ve Seçim Sonuçları*
- 43... *CHP ve Sol'un Gücü*
- 45... *Amerikan İmparatorluğuna Hayır! Herkese Ekmek ve Adalet*
- 47... *Mehmet Saitleşen Yüreklere*
- 49... *Basın TV: Yalakalar Geçidi*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Şimdi de AKP "denenecek"... Yarın yeni bir "AKP" bulunup denenecek... Deneme, yanılma kısır döngüsü açlığa ve zulme son vermez!

BU OYUN HALKIN DEVRİMCİ MÜCADELESİYLE BOZULUR

1 - En başta net olarak tesbit edilmesi gereken şudur: Seçim sonuçları, halkın **açlığa ve zulme karşı** tepkisidir. 3 Kasım öncesi yaygın biçimde kullanılan "tepki oyları" deyiminin özü budur. Burjuva medya, aylarca "tepki oyları"ndan söz edip durmuş, ama bu tepkinin neye karşı olduğunu ya hiç anlamamış, ya da tepkiyi sadece Ecevit'e, Yılmaz'a, Bahçeli'ye karşı, kişilere karşı bir tepki olarak yansıtmıştır. Tepki, açlık ve zulüm politikalarını uygulayanlara ve destekleyenleredir.

2 - Bu tepki, 57. Hükümete olduğu kadar, onun tüm politikalarının arkasında duran MGK ve Genelkurmay'a'dır. Bu tepki, tüm IMF anlaşmalarını, 19 Aralık katliamlarını, F tiplerini, işçiye, memura zam yapılmamasını alkışlayan burjuva medyadır. Bu tepki, hükümet istediğimize de iyi çalışıyor diyen tek elci burjuvalardır. Halk, 57. hükümetin "kemer sıkma" demagojilerini de, "terör" demagojilerini reddetmiştir. Açlık ve zulmü sürdüren kim olursa olsun, yarın o da bu tepkinin hedefi olacaktır.

3 - Halk açlığın ve zulmün son üçbuçuk yıldaki temsilcilerini sandığa gömmüştür. Ama aldatmaca sürüyor. Sandığa gömülenlerin yerine sandıktan çıkarılan da aynı kumaştandır; halkın memnuniyetsizliği, hoşnutsuzluğu, kendini AKP'de ifade etmiştir. Halkın bilinçsizliği, örgütsüzlüğü, ve alternatifsizliği bu aldatmacayı sağlamıştır. Bu, bir anlamda örgütsüz, bilinci çarpıtılmış kitlelerin "yağmurdan kaçarken doluya tutulma" halidir. "Her gelenin gideni aratması"nın altında da demokrasıcılık oyununun bu aldatıcılığı vardır.

4 - Seçim sonuçlarının burjuva siyaset sahnesi açısından bir deprem yarattığı tartışmasızdır. Sınırlı da olsa, bir taşıya gerçekleşmiştir. Kitleler nezdinde yıpranmış, artık oligarşinin de işine yaramayacak liderlerin bir çoğu siyaset sahnesinden en azından şimdilik uzaklaştırılmıştır. AKP iktidarı, oligarşinin öncelikli tercihi gibi görünmese de, AKP'yi de, sonuna kadar kullanacağı bugünden bellidir. DSP'yi sol, MHP'yi milliyetçi olarak gösterip, faşist ve emperyalizme uşaklık politikalarını sürdüren oligarşi, faşist politikalarını, emperyalizme uşaklık politikalarını bugün de AKP aracılığıyla sürdürecektir.

5 - Demokrasıcılık oyunu sürüyor; Yarın bir başka seçimde, "tepki-ler" bir başka partiye, büyük ihtimal AKP'ye yönelecek, kitleler bu kez bir başkasını "deneyecek", yine deneme, yine yanılma kısır döngüsü sürecektir. Ta ki, devrimci mücadelenin gelişimiyle bu oyun bozulana dek.

S seçimin ertesi gününden itibaren gazeteleri okuyanlar, TV'leri seyredenler, "borsanın yükselişi", Avrupa'lı, ABD'li temsilcilerin peşpeşe "AKP'ye destek" açıklamaları karşısında şaşkınlıktan kendilerini alamadılar. "Piyasalar" daha ortada ne hükümet, ne onun ekonomi politikası yokken, niye birdenbire coşmuştu?! Aslında oyun açıktır.

Demokrasıcılık oyununu sürdürmek zorunda olan emperyalizm ve oligarşı, AKP'ye hükümeti vermezlik yapamayacağına göre, şimdi işlerini onun aracılığıyla sürdürecektir. Herşey, kitleleri bir "beklenti" içinde tutmak, AKP'ye bağlanan umutlar aracılığıyla kitlelerin uygulanacak politikalar karşısında tepkisizliğini sağlamak, bu arada da emperyalistlerin, işbirlikçilerin, Genelkurmay'ın istediklerini AKP'ye yaptırtmak hesabıyladır. Ama şu anki "balayı" havası çok uzun sürmeyecek; AKP iktidarıyla düzenin diğer güçleri, emperyalistler arasında çok çeşitli çelişkiler ve krizler de çıkacaktır. IMF programlarının sürdürüldüğü yerde, zulmün sürdürüldüğü yerde, kriz çıkmaması mümkün değildir.

Düne kadar AKP iktidarını rejim için "tehlikeli" görenler, şimdi "tek parti iktidarının" sağlayacağı avantajlardan sözetmeye başladılar. 57. hükümetin de ilk başta, oligarşı tarafından bir "istikrar hükümeti" olarak pazarlandığını hatırlıyoruz. Tüm kesimler, "sağı, solu, merkezi" birleştiren bu hükümete destek vermeli, kredi açmalı, şans tanımalıydı. Bu hatırlatmanın nedeni şudur; hemen her hükümette aynı şeyleri söyler oligarşinin sözcüleri. Halkın muhalefetini törpülemek için iyi bir yöntemdir. Halkı da gerçekten iktidarın değiştiğine inandırmaya hizmet ediyor bu tür propagandalar. Değişen ve bu düzen partileri aracılığıyla değişecek bir şey yok. Türkiye, bugüne kadar, 49 yıl 10.5 ay tek partili hükümetler tarafından yönetildi de ne oldu? DSP-MHP-ANAP iktidarı da, emperyalizmin ve MGK'nın direktiflerini yerine getirirken "tek parti" gibi davranmıyorlar mıydı? Meclis, iktidarı ve muhalefetiyle, **oligarşinin meclisidir**. Halk, kendi muhalefetini kendisi yapacaktır. Ya-

Oyunu bozmalıyız.

Öncelikli görev, tüm sol, devrimci, demokrat güçlerindir. Bu görev, oligarşinin parlamentoculuk kulvarında düzen güçleriyle girilecek yarışla yerine getirilemez. Bu görev, düzenin şu veya bu güçleriyle yapılacak ittifaklarla da yerine getirilemez.

Oyunu bozmak için; çaresizlikten, örgütsüzlükten kurtarmalıyız.

Bir **cephe** birlikteliğiyle, direnişçiliğimizle, örgütleyiciliğimizle çare olmalıyız!

pamazsa, IMF programları tıkr tıkr uygulanmaya devam edilecek demektir.

Seçimler, oligarşinin demokrasıcılık oyunu içinde, bizzat burjuva politikacılarının benzetmesiyle, kaynaya kaynaya son haddine gelmiş bir düdüklü tencerenin kapağını kaldırıp havasını almaya benzer. 2002 seçimlerinde de, halkın öfkesi, tepkisi sandığa boşaltılmış, sandıktan görünüşte bir "yeni" iktidar çıkarılmıştır. Bu ihtiyaç duyuldukça, oligarşı sandığı ortaya getirmiş, hükümetleri değiştirmiştir. O nedenle, Cumhuriyet tarihi boyunca kurulan hükümetlerinin ortalama görev süreleri 1.5 yılın bile altındadır. "**Çok partililik**" oligarşinin faşizminin en büyük aldatmacasıdır. Bugüne kadar tam 220 siyasi parti kuruldu bu düzen içinde. Bunların 56'sı oligarşı tarafından kapatıldı. 101'i de siyasi arenadan bir biçimde çekildi veya çekilmek zorunda bırakıldı. Oligarşı kendisi için sorun çıkarabilecek olanı daha baştan tırpanlıyor. Tırpanlamadığında, yasal, fiili sayısız engel çıkarıyor. Şu anki meclis tablosu, Amerikan sisteminin taklididir ve oligarşinin hep istediği bir tablodur. Her ikisi de emperyalizmin ve oligarşinin sözünden çıkmayacak, ama iktidarcılık ve muhalefetcilik rollerini oynayacak iki parti.

Bu tabloyu değiştirmek, oyunu bozmak, halkın **bi-linçlenmesi, örgütlenmesi**, açlığa ve zulme pratikte **direnmesiyle** mümkündür. İşte bu noktada da öncelikli görev, tüm sol, devrimci, demokrat güçlerindir. Bu görev, oligarşinin parlamentoculuk kulvarında düzen güçleriyle girilecek yarışla yerine getirilemez. Bu görev, düzenin şu veya bu güçleriyle yapılacak ittifaklarla da yerine getirilemez.

Halkın, AKP tercihiyle de, CHP desteğiyle de yanıldığını görmesi için çok zaman geçmesi gerekme-yecektir. 57. hükümetin 6. ayından itibaren çok duyduğumuz "**elim kırılıyadı da bunlara oy vermeseydim**" sözlerini yine duyacağız. Ama bu memnuniyetsizliği, halk örgütlenmelerine ve halkın mücadelesine dönüştürmezsek, bu öfkeli, tepkili kitleler, yine bir dahaki seçimi beklemek zorunda kalacak, yine bir başka AKP ortaya çıkarılıp aldatma sürdürülecektir. Bu oyunu bozmalıyız. Tüm devrimci örgütler, demokratik kitle örgütleri, bunların dışındaki örgütlü halk güçleri, halkın çıkarlarını savunmak, halka yönelik ekonomik, siyasi saldırılara karşı direnişi örgütlemek için mevcut güçlerini birleştirmelidir. Tek tek örgütler olarak da, birlikte de, halkı örgütlemeysek, zulme, açlığa direnişi örgütlemeysek, haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütlemeysek, bu aldatmacanın sürmesinin sorumlusu biz oluruz.

Sandıkta kesilen ceza, halka vereceğiniz hesabın sadece bir kısmıdır!

57.
Açlık ve
Zulüm
Hükümeti

Bundan yaklaşık 6 ay önce yazdığımız bir yazıda DSP-MHP-ANAP Hükümetinin 3 Yılıni değerlendirerek, tabloyu şöyle özetlemiştik:

3 yılda... Bütün ülke F tipi

Bütün ülke emperyalistlerin çiftliği

Halk açlık, sefalet içinde

57. hükümet, 3,5 yılda işte bunları başarmıştı! Yaptıklarının karşılığını şimdilik ve sınırlı olarak sandıkta aldı. Artık hiçbiri o koltukta değil.

Halk ekonomi politikalarını onaylamadı.

Halk katliamlarını onaylamadı.

"Türkiye'de hiç bir koalisyon bu kadar uzun ömürlü olmadı" sözü, bu hükümet için çok söylendi. Doğru, olmamıştı, çünkü, belli bir noktaya kadar MGK'nın, TÜSİAD'ın, emperyalist tekellerin, ABD'nin, AB'nin tam desteğine sahipti.

Bu destek, halka karşı uygulanan açlık ve zulüm politikalarındaki pervasızlığın ödülüydü.

Halk da başka bir ödül(!) verdi onlara.

Ama bu "ödül" halkın onlara karşı duygularının, öfkelerinin sadece bir bölümünün ifadesidir. Öfke ve hınç, sandığa gömmekle yetinmeyecek kadar büyüktür.

Onlar, halkı aç bıraktıkları için, onlar katliamlar düzenledikleri için, onlar intihara sürükledikleri yüzlerce insandan dolayı, onbinlerce insanı fuhuşa sürüklediklerinden dolayı, milyonlarca gencimizi eğitimsiz bıraktıklarından dolayı, ülkemizin yeraltı-yerüstü kaynaklarını tekellere peşkeş çektiklerinden dolayı... yargılanmayı ve cezalandırılmayı hak ediyorlar.

28 Mayıs 1999'dan Kasım 2002'ye kadar uzanan kalın bir suç dosyası var bu hükümetin.

Cumhuriyet tarihinin en çok yasa, kararname çıkaran hükümetlerinden biri olmuştur. IMF'nin, Avrupa Emperyalist Birliği'nin, TÜSİAD ve MGK'nın isteklerini karşılamak için yüzlerce yasa, kararname çıkardılar. "Uyum" adına, onlarca anti-demokratik yasanın mimarı oldular. İnfazların, kayıpların hesabını sormadılar, sürdürdüler.

Tahkim Yasası vatan hainliklerinin, 17 Ağustos depremi sonrası halka kayıtsızlıklarının, 19-22 Aralık zalimliklerinin kanıtları olarak geçti tarihe.

Hayır o kadar kolay değil yakalarını kurtarmaları. Hayır, halka verecekleri daha çok hesap var. İktidardan düşürülmeleri

"Hükümetin 3 Yılı" başlıklı yazımızı, şöyle bitirmiştik: *"Sonuç olarak söylersek; bu hükümet üç yıllık icraatı boyunca, IMF'nin, TÜSİAD'ın, ABD'nin övgülerini ve takdirlerini kazandı. Ama bunun karşılığında 70 milyonun ahını aldılar. Yerde kalır mı bu ah?" (Ekmek ve Adalet, Sayı: 11, 3 Haziran 2002)*

Halkımız, demokrasicilik oyununun sınırları içinde olabildiği kadarıyla, yerde bırakmadı ahını. Hesabın geri kalanı bakidir, elbette o kısmı da sorulacaktır.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

3 Kasımın Sonuçları

Koltuk AKP'de; İpler IMF'de AKP'nin sürdüreceği açlık ve zulme karşı direnmeye hazır olun!

1950'den önceki "tek partili" dönemin seçimlerini saymazsak, çok partililik koşullarında yapılan **41. seçim**, sandıktan iki parti çıkardı: **AKP** ve **CHP**.

Bugünlerde en çok şu sözü duyuyoruz: "yeni bir dönem başlıyor"! Bu da "demokrasıcılık oyununu" tamamlayan bir nakarat. Yeni başlayan bir şey yok. IMF, AB, Kıbrıs, zamlar, meydanlarda coplamalar, F tiplerinde zulüm, 57. hükümetin bıraktığı yerden devam ediyor ve 58. hükümetle de devam edecek.

50'lerden bu yanaki seçim sonuçlarına bakıldığında, bir partinin bu oranda oy alması da, meclise sadece iki partinin girebilmesi de, siyasi tarihimizde çok fazla rastlanan olaylar değil.

İki partinin oylarındaki bu yükseliş, bu partilerin yaptıklarının, programlarının, vadettiklerinin çok, öteki partilerin düşüşünün sonucudur.

Seçimlerin en önemli sonucu; halkın TBMM'deki iktidar parti Seçimlerin en önelerine de, muhalefet partilerine de attığı şamardır! Önceki dönem mecliste bulunan iktidar partileri DSP, MHP, ANAP ve muhalefetteki DYP ve SP 3 Kasım seçimlerinde büyük bir hezimete uğradılar. Halk, üçbuçuk yıllık açlık ve zulmün baş sorumlusu, 57. hükümetin büyük ortağı DSP'yi, belki de cumhuriyet tarihinde eşi görülmedik bir oy kaybıyla cezalandırdı. Önceki seçimlerde yüzde 22'lerde olan DSP oyu, yüzde 2'nin de altına düştü.

Halkın IMF ve zulüm politikaları karşısındaki direnişinin cılızlığından dolayı, iktidardaki DSP, MHP ve ANAP, sanıyorlardı ki, "istikrar için bu ekonomik tedbirlerin uygulanması lazım... huzur için bu katliamların yapılması, bu baskıların sürdürülmesi lazım" yalanlarına kitleler inanıyor!

Bu üç parti sanıyorlardı ki, her türlü zammı, zulmü yapıp, ardından da "ne yapalım, koalisyon hükümetiyiz, aslında biz karşıydık ama..." dediklerinde kendi tabanlarını elde tutabileceklerdi...

Halkın bu yalan ve gerekçeleri yutmadığı, ne bu ekonomik politikaları, ne zulüm politikalarını onaylamadığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Çarpıtılmış düşünce ve duygular içinde de olsa, geniş kitleler, bu üç partiden adeta **intikam** aldılar.

Aynı hesabı, bu üçbuçuk yıllık dönemde mecliste "muhalefet partisi" olarak bulunan partilerden de sordular. Çünkü onların da açlığı, zulmü durdurmak için kollarını bile kıpırtmadıkları açık seçikti.

Seçim aldatmacası hükmünü sürdürdü; açlık ve zulüm politikalarının bayrağı AKP'ye geçti!

Seçim oyununun galibi AKP oldu. Seçim sürecinin başından beri, burjuva medyanın, anketlerin dediği gibi, AKP "birinci parti" oldu. Yüzde 35 civarında oy olan AKP, baraj sayesinde, aldığı oy oranının da çok üstünde milletvekiline sahip olarak mecliste üçte ikiye yakın bir çoğunluk elde etti.

AKP'nin bu kadar yüksek oranda oy alması, elbette bir çok açıdan değerlendirilebilir. Kitlelerin "iktidar ihtimali" olana yönelmesi, ve bu çerçevede seçilebilecek sadece iki parti olarak AKP ve CHP'nin olması ve AKP'nin CHP'den daha muhalif bir tablo sergilemesi aldığı oy oranının nedenlerinden biridir.

AKP'de toplanan oyların içindeki tüm gerici eğilimlere, çarpıtılmış tepkilere karşın, bu oylarda **mevcut devlet anlayışına karşı** da bir tavır vardır; devletle daha bütünleşmiş bir görüntü veren CHP değil, özünde öyle olmasa da devletle çatışan bir görüntü veren AKP, daha güçlü bir çekim merkezi olmuştur.

AKP liderinin yine diğer düzen partilerinin liderlerine

kıyasla daha "halktan" bir görünüm vermesi de, halkın burjuvaziye, tepeden bakmacılığa, elitistliğe tepkisini, AKP'ye verilen oya dönüştürmüştür.

Buna benzer siyasi, sosyal bir çok etkenden sözedilebilir. Ama **sözedilemeyecek** tek etken, AKP'nin kitlelere gerçek bir aklıktan ve zulümden kurtuluş vadetmesidir. AKP böyle bir şey yapmamıştır. Tersine, demagogik olarak "hele bir iktidara gelelim, hepsini halledeceğiz, hepsinden hesap soracağız" havasını yaratmış olsa da, emperyalizme, oligarşiye güven vermeyi esas almıştır.

Böyle olmasına rağmen, örgütsüzlük, bilinç çarpıklığı, "öteki"lerin çürümüşlüğü veya yetersizliği, seçim aldatmacasının galibinin AKP olmasını sağlamıştır.

Bütün bu etken ve nedenler, AKP iktidarı açısından çok belirleyici olmayacaktır. Bu oranda bir oy almış olması, AKP iktidarını belli ölçülerde kitlelerin beklentilerinin baskısı altında tutacak olsa da, AKP, çeşitli manevralar yaparak esas olarak oligarşinin ve emperyalizmin programını uygulamaya devam edecektir. Zaman zaman oligarşinin ve emperyalizmin kurumlarıyla çeşitli çelişkiler çıksa da, bu değişmez. İşbirlikçilik politikalarının, baskı ve zulmün önümüzdeki dönemdeki uygulayıcısı AKP olacaktır. Şu veya bu nedenle, AKP'nin belli politikalara direnmesiyle emperyalizm ve oligarşi açısından pürüz, normalin ötesine geçerse, daha önceki ekonomik, askeri yöntemlerin bu kez AKP'nin bölünüp parçalanması, ve tasfiyesi doğrultusunda kullanılacağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Filler ve Eşekler yerine AKP ve CHP; "Filler ve eşekler demokrasisi" ABD'nin parlamenter düzenini tarif etmek için kullanılan bir deyimdir. ABD'de de "çok partililik" olmasına, seçimlere 30-40 civarında parti katılmasına rağmen, iktidara **sadece iki parti** gelebilir. Cumhuriyetçi parti ve Demokrat parti. (Birinin simgesi eşek, diğerinki fildir, deyim de buradan gelir.) Biri gider, diğeri gelir. İkisi de Amerikan tekellerinin partisidir. iktidar nöbetini biri aldığında öteki muhalefet görevini üstlenir; herkes de "ne güzel, demokrasi var, muhalefet var, bunu beğenmezsek, bir dahaya ötekini seçeriz" diye oyalanıp/kandırılıp gider.

IMF konusunda birbirinden farksız iki partinin yer aldığı meclis de işte böyle bir meclistir.

Oligarşinin böyle bir mecliste, bu dönem CHP'nin iktidarını tercih ettiği sır değildi. Temel isteklerini AKP'ye de yaptıracaktı ama CHP yine de daha tercih edilirdi. Ama CHP, tüm egemen güçlerin, medyanın büyük desteğine rağmen, bu seçimin en başarısızlarından biri olmuştur. Yoksulluğun büyüdüğü bir ortamda kendine "sol, sosyal demokrat" diyen bir partinin neden bu durumda olduğunun açıklaması bugünkü CHP çizgisindedir. "**Derviş**" demek bile her şeyi açıklamaya yeter aslında. Halka değil IMF'ye güven veremeyi, halkın taleplerine değil "devlet po-

litikalarına" salıp çıkmayı esas aldığı için, aklık içinde ve zulüm altındaki kitlelerden fazla oy alamamıştır.

Devrimci, demokratik muhalefete karşı konulan baraj, sahiplerini yuttu! Zamanında düzene muhalefet edecek güçlere karşı konulan, 1990'lar boyunca Kürt milliyetçi hareketine karşı önlem olarak korunan yüzde 10'luk seçim barajı, barajı savunanları da yuttu bu kez. Yıllardır barajın indirilmesine karşı çıkan DYP, MHP, DSP, ANAP barajın altında kaldılar.

Verilen oyların yüzde 45'e yakınının meclise yansımadağı bir sistemdeki anti-demokratiklik, faşizmin demokrasi-cilik oyununun sınırları konusunda da yeni bir ölçü oldu.

Hesaba katılmayan, muhasebelere girmeyen 10 milyon! Seçim sonuçları değerlendirilirken özellikle burjuvazinin sözcülerinin ve medyasının üzerinde hemen hiç durmadığı bir kesim var: sandığa gitmeyenler.

Bu ülkemizde yıllardır böyledir; seçim öncesi anketlerde bile, "kararsızlar" genellikle gösterilirken "hiç bir partiye oy yok" diyenler, önemli bir oran olmasına rağmen, anketlerde hiç gösterilmez. Böyle bir tavrı gizlemeye çalışır oligarşi.

3 Kasım seçimlerinde de seçmenlerin yüzde 25'i, yani yaklaşık 10 milyon insanımız, sandığa gitmemiştir. Bu oran, 1980'den bu yana en yüksek "katılmama" oranıdır. Seçime katılma oranları, 1983'de % 92.3... 1987'de % 93.3... 1991'de % 83.9... 1995'de % 87.0... 1999'da % 87.1... olmuştur. 3 Kasım seçimlerinde ciddi katılma oranı yüzde 75'e düşmüştür. Katılmayan yüzde 25'in istatistik bir çözümlemesini yapmak zordur; içlerinde apolitikleşmenin sonucu olarak katılmayan da, politik bir tavır olarak katılmayan da vardır. Ama her durumda, bu oranın önemli bir kesimini, düzenden umudunu kesmişler oluşturuyor.

58. Hükümete tanınacak hiç bir "şans" yoktur; 58. hükümetin aklık ve baskı politikalarına karşı mücadele bugünden başlamalıdır! Burjuvazinin dilindeki sözlerden biri de "AKP'ye bir şans verilmesi"dir. Ne şans? Daha iktidar görevini devralmadan emperyalistlerle al takke-ver külâh ilişkisine giren, daha ilk günde, hırsızlara, hortumculara "nereden buldun" diye sorulmayacağını söyleyen, türbandan F tiplerine kadar zulmün çeşitli biçimleri karşısına çıkamayıp hık mık eden bir partinin ne yapacağını kestirmek hiç zor değildir.

Deneme-yanılma da olsa, herkes bir daha görecektir ki, sandığa atılan oyla olmuyor bu işler. Haklar ve özgürlükleri, ekmek ve adaleti kazanmak, yine kendi mücadelemize kalmıştır.

demokrasıcılık

oyununda

SEÇİM 2002

Yeni Bir Amerikancı Hükümet Kuruluyor

AKP'nin içte ve dışta MGK ve Amerika endeksli politikalar, ekonomide IMF talimatları dışında yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bunun dışındakiler, bu gerçeği gizlemenin, talanı, soygunu, baskıyı perdelemenin göstermelik uygulamaları olacaktır.

DSP-MHP-ANAP hükümeti kurulduğunda MHP nezdinde tanık olduğumuz "değişti" operasyonuna bu defa da AKP nezdinde tanık oluyoruz. Bu propagandayı pekiştirmek için öyle olmadık ayrıntılar bulunup çıkarılıyor ki, bu gayretkeşliğe şaşırılmamak elde değil.

Hatırlanacaktır: MHP'ye ilişkin yürütülen "değişti" propagandası o kadar ileri götürülmüştü ki, sonunda bizzat MHP kendini buna itiraz etmek zorunda hissetmiş, değişmedikleri yönünde demeçler vermeye başlamıştı. Burjuva medya **"değişti, bakın ne kadar çağdaş, uygarlar, vallahi islamcı değiller..."** propagandasını bu işgüzarlıkla sürdürürse, yarın benzer bir gelişme, AKP olayında da yaşanabilir. İslamcılıkları ne kadar sahteyse, değiştikleri de o kadardır. Gerçekte değişmelerine de gerek yoktur sistem açısından. AKP'yi oluşturan kadrolar Milli Görüş çizgisinden "devletle barışma, Amerikayla barışık olma" tartışmalarıyla ayrıldılar mı! Sorun AKP'ye oy veren tarikatlar, çeşitli islamcı kesimler nasıl memnun edilecek. Bu tartışmalar bitmeyecektir ve halkımız için asıl sorun da bugün bu değildir. Açlıktır, yoksulluktur, bağımlılıktır, baskılar ve yasaklardır.

Suni Hava Geçici, Sorunlarımız Kalıcıdır

AKP'nin seçimi kazanmasından sonraki 3-4 günlük gelişmelere, yani daha hükümet kurulmadan, başbakanın kim olacağı bile belli olmadan yaratılan havaya bakın: "dolar şu kadar düştü... ekonomi olumlu sinyaller verdi... piyasalar coştı, borsa aldı başını gitti..." haberlerinden geçilmez oldu. Kredi derecelendirme kuruluşu S&P Türkiye'nin kredi notunu yükseltti.

Emperyalistlerden görülmedik bir destek yağmaya başladı. AB temsilcilerinden, Amerikalılara kadar tebrikler, görüşmeler trafiği hiç durmadı.

TÜSIAD'dan TOBB'ye kadar çeşitli patron kuruluşlarından destek açıklamaları yapıldı.

Medya tam destek.

Peki ne olmuştu da birden pembe bir tablo çıkıvermişti ortaya? *"Tek parti iktidarının düzeni istikrara kavuşturacağı beklentisi"* miydi bu tabloyu yaratan. Belki kısmi bir etkiden sözedilebilir, ama Türkiye'nin krizlerden hiç çıkamadığı tek parti iktidarlarını da bilir halkımız.

Öyleyse bu suni hava neden ve kimler tarafından yaratılıyordu?

Hatırlanacaktır, giden hükümetin kuruluşunda ve belli dönemlerinde (ki bu dönemler IMF anlaşmalarının imzalanmasından önceki ve hemen sonraki dönemlerdir) benzer tablolar yaratılmış, hükümetten "ekonomi düzeliyor" açıklamaları yapılmıştı. Bu açıklamaların üzerinden birkaç ay geçmeden de "ekonomik kriz" patladı.

Suni hava yaratan emperyalist sermaye ve işbirlikçileridir. AKP'nin, gerek Amerika ve Avrupa'ya yaptığı seçim öncesindeki kendini anlatma gezilerinde, gerekse Türkiye'de parti merkezinde görüştüğü emperyalistlere verdiği sözler az çok biliniyor. Emperyalistler şimdi AKP iktidarına açıktan destek vererek, daha büyük vurgunları yapabilecekleri ortamı hazırlıyor.

Bu hava geçecedir, bu havada halkın sofrasına konulan tek bir lokma ekme yoktur. Ne yük-

selen borsalar, ne kredi derecelendirme kuruluşlarının sahtekarlıkları halkımızın sofrasına yansımaz. Bu hava geçici, ama yoksulluğumuz, işsizliğimiz kalıcıdır. Sorunlarımız suni olarak yaratılan “havalarla” çözülecek sorunlar değildir.

AKP ve Türkiye Gerçeği

Türkiye’de, sistemi değiştirmeyi hedeflemeyen, yani mevcut kurulu sistemde politika yapan bir siyasal partinin, iktidarda ne yapacağını programları, vaatleri değil, Türkiye’nin **bağımlı bir ülke** oluşu ve gerçek **yönetenin MGK** oluşu belirler.

AKP iktidarının söylediklerine, programına da bu gözle bakılmalıdır. Peki buna rağmen hiçbir şey yapamaz mı? “Devlet politikası” olarak ifade edilen ve daha ilk günden Tayyip Erdoğan’ın uyarılmasına neden olan temel politikalar dışında, yapabilir elbette. İşte bu alanlarda ne yapacağına da, kimlere diyet borcu olduğuna, kimleri temsil ettiğine, kadrolarına, kadrolarının hangi sınıflardan geldiğine bakarak karar verilebilir. Temsil ettiklerinden kastımız, ona oy verenler değil, AKP’yi kuran, destekleyen, finanse eden kesimlerdir. İlk icraatlar de genel olarak diyet borcu olanları memnun etmeye yöneliktir.

Nedir **AKP’nin ilk icraatları**, ya da ilk verdiği sözler? Nereden buldun yasası kalkacak, AB süreci hızlanacak. Bunlar mı peki halkın sorunları?

Açlık sınırındaki milyonların yaşadığı bir ülkenin sorunları bunlar mı? Halkın hiçbir kesiminin en temel hak ve özgürlüklerini kullanamadığı bir ülkede en acil sorunlar bunlar mı?

Peki AKP’nin programı, seçim vaatleri neydi? IMF’ye uyacak, Amerika ile ilişkiler her düzeyde sürecektir ve hatta daha da geliştirilecek.

Meydanlarda bol bol yoksul halkın partisi olacaklarını söyleyip durdular. Ama, “şunu yapacağız” dedikleri, hiçbir konuda hiçbir somutluk yoktu konuşmalarında. Hep genel geçer ifadeler, şarkılar, türküler ve Tayyip’in her soruya; *“hele bir gelelim devletin belgelerinde ne var, bakarız”* açıklamaları. Yani devlet ne derse onu yaparız. Söylenen buydu. Bu gerçek, **“bana her şey seni hatırlatıyor”** şarkılarıyla gizlenmeye çalışıldı.

AKP bir yandan yoksul halktan söz etti, diğer yandan programına “serbest piyasa ekonomisini savunuyoruz” yazdı. Yani soygun, talan ve yağma düzenini savunduklarını yazdı. Bunun ötesinde söylenecek her şey esasen yalandan, aldatmadan ibarettir.

Susurluk’tan F tiplerine, IMF programlarından işten çıkarmalara, açlık ve zulüm politikalarının hiç-

birine itirazı olmayan burjuva politikacıların partisidir AKP. AKP’yi oluşturan kadrolar ve siyasal anlayış yeni ortaya çıkmadı. Dün de vardılar. 28 Şubat’ın ürünü olarak, MGK’nın islamcı kesime yönelik operasyonunun sonucunda “yeni” diye sunuldukları sadece.

Ne Tayyip’in Kasımpaşa’lı olması, ne de milletvekili eşlerinin mütevazı Anadolu kadınına suni olarak benzetilmeleriyle halkın partisi olunmuyor. Aynı mütevazı görünümli islamcıların düşünderindeki şatafatlar biliniyor. Aynı şatafat göbeğe kadar açık dönsözlü düşünderde değil de, türbanlı gelinliklere takılan dolarlarda, altın kaplama şamdanlı gecelerle sergilenmiş, ne fark eder.

Demokratikleşme konusundaki söylenenler de sahtedir. Parlamentoda bu konuda muhalefet adına hiçbir şey yapmadılar. Israrla bunu bir politika olarak benimsediler. Böylece yıpranan meclis görüntüsünün dışında tutmuş olacakları kendilerini. Bunu başardıkları söylenebilir. Ama özünde Ecevit hükümetinin icraatlarıyla da bir sorunları yoktu. Seslerini yükselttikleri tek nokta idamın kaldırılması tartışmaları oldu. AKP idamın kaldırılmasına karşı çıkanların safındaydı. İdama onay verenler hangi demokratikleşmeden sözdebilirler!

Ne Yapacağını Patronlar Söylüyor

AKP’nin ne dediğini, suni yaratılan havaları tutun bir yana atın. Ne yapması gerektiğini patronlar örgütü TÜSİAD açık olarak söylüyor. Seçim öncesi partilere mektup vererek, “iktidar olursanız bunları yapacaksınız” diyen TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan, *“AB ile ekonomik program önemli. Türkiye’nin problemleri ortada. Çözüm de ortada. AKP de bunları biliyor”* dedi ilk konuşmasında.

AB ve IMF. İşte iki temel gündemi. Bir de Tayyip Erdoğan’ın ilk konuşmasının özetini basından aktaralım:

“Erdoğan’dan ilk mesajlar: AB sürecini takip edeceğiz. IMF ile programa devam. Yeniden 28 Şubat söz konusu olamaz. Siyasi partiler ve seçim yasalarını bir an önce değiştireceğiz. Ekonomik rahatlama için 3 yıllık bir süre gerekecek.”

TÜSİAD’ın istekleri hemen, halkın yoksulluğu için 3 yıl süre! “Üç yıl” vaadinin halkı oyalama, tepkileri yatıştırmaktan başka hiçbir anlamı yoktur. Hem dünyada uygulandığı bütün ülke halklarını yoksulluğa, açlığa mahkum eden, üç yıldır halkımızı inim inim inleyen IMF programlarını uygulayacak hem de üç yıl sonra refah olacak! Demirellerin, Çillerlerin

300 gün, 500 gün masalları kadar yalandır Tayyip'in 3 yılı da.

Oligarşi ve Emperyalizm İçin, Kullanılacak Yeni Bir Hükümet

AKP oligarşinin öncelikli tercihi değildi, buna rağmen engel olamadı. Şimdi kendi çıkarları için nasıl kullanacağına bakacaktır. Refah Partisi'ne yaptığı gibi.

İsrail'le en kapsamlı ve aleni ittifak anlaşmaları, Refahyol hükümetine imzalatılmıştır. Oligarşi hem işini yaptırmış, hem de Erbakan'ı siyasi olarak daraltmıştır. RP, Filistin davasında, İsrail karşıtlığında daha temkinli bir politika izlemeye başlamış, bu, bugüne kadar da üzerinden atamadığı bir yük olagelmıştır.

Benzer bir süreç şimdi AKP iktidarını bekliyor. IMF'nin en ağır ekonomik sonuçlar doğuracak anlaşmaları, ekonomik programın halka yansıyan sonuçlarının bu iktidar sürecinde yaşanması oligarşinin tercihi olacaktır. Nedenleri ayrı bir tartışma olmakla birlikte, çoğunlukla yoksul kesimlerden oy alan bir partinin iktidarında yoksulların tepkilerini nötralize etmek, dizginlemek tercihleridir. Bu politika sadece ülkemizde değil, IMF'nin yoksullaştırdığı bir çok ülke için emperyalist merkezlerde planlanan bir politikadır aynı zamanda. Yine islamcı kesimlerin radikal unsurlarının törpülenmesi işinin AKP'ye yaptırılması da aynı nedenle oligarşinin olası tercihidir.

Emperyalizm açısından da stratejik hedefleri açısından geçmiş hükümete göre, daha az pürüzler çıkaracak, hatta çıkarmayacak bir iktidardır AKP. Tayyip Erdoğan'ın, genelkurmayın yeni bir 28 Şubat'ına maruz kalmamak için emperyalistlere daha fazla sırtını dayaması önümüzdeki en yakın süreçte daha net hale gelecektir. Amerika'nın icazetiyle kurdular, onların desteğiyle iktidarını sürdürmek isteyecektir. Elbette bunun karşılığı Irak başta olmak üzere emperyalistlerin isteğine "evet" demekten geçer. Türkiye'nin en önemli gündemlerinden biri olmasına rağmen, Tayyip Erdoğan'ın seçim meydanlarında Irak'a saldırıya ısrarla değinmemesi boşuna değildir. Mesaj, söz o günden verilmeye, diyet o andan itibaren ödenmeye başlanmıştır bile.

Emperyalistler ve oligarşi, önümüzdeki seçime kadar tepe tepe kullanacağı bir tek parti iktidarına ve bir çok konuda ona koltuk değneği olacak tek muhalefete kavuştular. "Amerikan sistemi" de tamam yani. Daha az çatışmalarla soygun talan ve yağma yasalarını rahatça çıkarttırabilirler.

AKP'ye sorular İşte halkın talepleri çözebilecek misin?

- ❖ **Yoksulluğu önleyebilecek misin?**
- ❖ **Yolsuzlukları önleyecek misin?** Hortumcuları, hırsızları, yolsuzluk yapanları, halkın parasını gaspedenleri tutuklayacak, yargılayacak mısın? Milletvekili yaptığın ve hakkında yolsuzluk davaları bulunan dava arkadaşlarını "alnımız ak" demagojisi yapmadan yargı önüne çıkarabilecek misin?
- ❖ **Emekçilerin IMF talimatıyla, özelleştirmelerle işten atılmalarına son verecek, işten atılanların işlerine dönmesini sağlayacak mısın?**
- ❖ **Memurların grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını tanıyacak mısın?**
- ❖ **Temel hak ve özgürlüklerin önündeki engelleri kaldıracak mısın?**
- ❖ **İşkenceyi, infazları, baskıları engelleyebilecek misin?**
- ❖ **F tipleri** konusundaki politikan ne? 98 ölümün altında boğulan iktidarın politikasını sürdüreceksin?
- ❖ Meydanlarda tek kelime söylemediğin Irak politikan ne? "Irak'a Amerikan saldırısına hayır, üslerimizi vermeyeceğiz" diyor musun?
- ❖ **YÖK'ü lağvedecek misin?** Üniversitelerde, öğrencisinden öğretim üyesine, çalışanına kadar bütün kesimlerin katıldığı özerk-demokratik bir yönetimi sağlayacak mısın?
- ❖ **Fuhuş, uyuşturucu, mafya** çetelerine ve bunları yaratan koşullara karşı ne yapacaksın?
- ❖ **Asgari ücreti** insanca yaşanabilecek bir düzeye çıkarabilecek misin? Örneğin açıklanan 'yoksulluk sınırı' rakamına çıkaracak mısın?
- ❖ **Susurluku** yargılayabilecek misin?

**Bunları yapmayan hiçbir iktidar halkın çıkarlarını savunan bir iktidar değildir.
Halka düşmandır!**

**Yurtsever ve Devrimci Gençlerimiz Anti-Emperyalist Sloganlarıyla,
Tüm Ülkeyi F Tipi Yapan Zulme ve YÖK'e İsyanlarıyla Alanlardaydılar**

Amerikancı Polis Copladı Türkiye Gençliği Direndi

Gençlik "YÖK'e ve Amerikan saldırganlığına hayır" sloganlarıyla ülkenin dört bir yanında meydanlara çıktı ve haykırdı;

bu ülkede biz yurtsever devrimci gençler var-ken; emperyalizme ve işbirlikçilerine huzur yok. Bütün ülkenin F tipine çevrilmesine karşı, zulmün karşısına dikilen biz olacağız. Bu bizim tarihsel misyonumuzdur, geleneğimizdir.

bu ülkede biz yurtsever devrimci gençler var-ken; topraklarımızı Amerikan savaş gemisi, insanlarımızı asker yapamayacaksınız.

İstanbul'dan Ankara'ya, Elazığ'dan Malatya'ya, Trakya'dan Ege'ye kadar dört bir yanda YÖK'e, Amerikan imparatorluğuna, F tiplerine karşı sloganlar 6 kasım günü ve gecesinde dalga dalga yayıldı.

İstanbul/Beyazıt Meydanı:

"YÖK'e ve Amerikan Saldırganlığına Hayır"

6 Kasım her yıl olduğu gibi bu yıl da Beyazıt Meydanı'nda protesto edildi. Beyazıt durağında toplanan İstanbul Gençlik Derneği Girişimi'ne bağlı ve DLMK'lı öğrenciler, kızıl bayraklar ve üzerinde "YÖK'e Hayır", "YÖK'e ve Amerikan Saldırganlığına Hayır" yazılı dövizlerle, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "YÖK kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganlarını atarak Beyazıt Meydanı'na doğru yürüdüler.

Meydana gelindikten sonra okulun içinden çıkarak kendilerine katılmak isteyen DÖB'lü öğrencilere polisin saldırmasına engel olmaya çalıştılar. Basın açıklamasının okunmasından sonra kısa bir dinleti veren Grup Yorum'la birlikte "Gelki Şafaklar Tutuşsun" türküsünü söyleyerek halaylar çeken gençlik, eylem boyunca YÖK'e, Amerikan emperyalizmine karşı ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları attılar. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

KESK'e bağlı bazı sendikalar, DEHAP, ÖDP ve Üniversiteli Öğrenciler pankartıyla bir araya gelen diğer öğrenci grupları da yaklaşık 1000 kişilik bir kitleyle alandı. "YÖK'e ve Emperyalist Savaş Hayır", "ABD Askeri Olmayacağız", "Soruşturmalar, Tutuklamalar Bizleri Yıldıramaz", "Anadilde Eğitim İstemiyoruz", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak" sloganlarını atan gençlik, "16 Mart" ve "Hernepeş" marşlarını söyledi.

Bu arada devrimci, yurtsever öğrencilerden önce islamcı öğrenciler de "MGK'nın eli YÖK Gitmeli", "YÖK=Kışla=Cunta, YÖK Kaldırılmalı" pankartını açarak YÖK'ün lağvedilmesini istediler.

İstanbul/Taksim:

İstiklal Caddesi Gençlik Meşalesiyle Aydınlandı

Gençliğin 6 Kasım'daki ikinci eylemi, akşam saatlerinde Taksim istiklal Caddesinde yapılan meşaleli yürüyüşü. Galatasaray Lisesi yakınlarından ellerinde meşalelerle, "YÖK F TİPIDİR, YÖK'E VE EMPERYALİST SAVAŞ HAYIR" yazılı pankartın arkasında yürüyen gençliğe çevrede bulunan alkışlarıyla destekledi.

Gençliğin taleplerinin yanısıra CHE posterlerinin de taşındığı eyleme engel olmak isteyen polisler karşı BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ sloganlarıyla yürüyüş sürdürüldü. Bir süre sonra caddeye barikat kurarak yolu kapatan polislerle yapılan anlaşma sonucunda, eyleme tilililer ve alkışlarla basın açıklamasının okunacağı yere kadar yüründü ve burada açıklama yapıldı.

İstanbul Gençlik Derneği Girişimi, Özgür Genç-

lik ve Kaldıraç okurlarıyla birlikte Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem, "YÖK'e Hayır", "ABD askeri olmayacağız" ve "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarıyla bitirildi.

Ankara:

Cop, Kurşun, Terör ve Direniş

Ankara'daki gösterilere damgasını vuran bunlar oldu. Kızılay Meydanı'nda toplanmaya çalışan gençliğe saldıran çevik kuvvet ve sivil polisler tam bir terör estirdiler. Buna rağmen gençliğin öfkesini haykırmasına, sloganlarını başkent ortasında haykırmasına engel olamadılar.

Medyaya da yansıyan bir öğrencinin herkesin

gözleri önünde bir depoya kapatılarak dövülmesi ve çevrede toplanan halkın ve gençliğin sahiplenmesiyle polisin elinden alınması olayı, Manisa davasının sonucuyla yapılmaya çalışılan makajların neden tutmayacağını da göstermiş oldu.

Kalkanlı, kasklı polislerin saldırısına rağmen pankartlarını açarak kızılaya çıkmaya çalışan öğrencilerden 20'si Ayö-Der'li 44'ü gözaltına alınırken, Yunus polisleri ve siviller ateş açtılar. Gençliğin demokratik hakkını kullanmasına tahammül edemeyenler sadece Kızılay'da değil, Siyasal Bilgiler Fakültesi civarında yapılan eylemde de kendini gösterdi. Burada da YÖK'e, Amerika'ya karşı atılan sloganlara polisler silahlarını çekerek karşılık verdiler.

Malatya:

"F Tİpi Üniversiteye ve Tecrite Hayır"

YÖK'ün kuruluş yıldönümü Malatya'da da, Malatya Gençlik Derneği Girişimi, Özgür Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik tarafından oluşturulan "İnönü Üniversitesi Öğrenci Platformu" tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi. Üniversite Duracağı'nda 65 kişinin katılımıyla yapılan basın açıklamasından önce, siyah bant takılarak 3 dak. oturma eylemi yapıldı. Açıklamada ise YÖK'e, ABD saldırganlığına, F tiplerine ve IMF programlarına karşı öğrenci gençliğin mücadelesinin süreceği belirtildi. Eylemde, **"İMF Tipi Eğitime Hayır"**, **"YÖK-Polis-Medya bu abluka dağıtılacak"**, **"Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız"**, **"YÖK'e Hayır"**, **"ABD Askeri Olmayacağız"** sloganları atıldı, **"F Tipi Üniversiteye ve Tecrite Hayır"**, **"Eşit, Parasız, Bilimsel, Demokratik, Anadilde Eğitim İstiyoruz"** dövizleri açıldı.

Elazığ

"F Tipi Üniversite İstemiyoruz"

ELAZIĞ

Elazığ'da 12.30'da Hozat Garajı'nın önünde Elazığ Gençlik Derneği Girişimi ve Özgür Gençlik 6 Kasım YÖK'ün kuruluşu ile ilgili ortak bir basın açıklaması yaptı. **"F Tipi Üniversite İstemiyoruz!"**, **"Diplomalı İşsiz Olmayacağız!"**, **"Anadilde Eğitim İstiyoruz"** gibi dövizlerin açıldığı basın açıklamasında "YÖK'ün Gençliği Olmayacağız", "Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim" sloganları atılarak YÖK protesto edildi.

Adana

"Eğitim Hakkımız Engellenemez"

Adana Çukurova Üniversitesi Fen Edebiyat

ADANA

Fakültesi önünde saat 12.15 te başlanarak YÖK'ün kuruluşunu Protesto eden bir eylem yapıldı.

"YÖK'E VE SAVAŞA HAYIR" Adana Gençlik Derneği Girişimi derneği imzalı pankartın altında rektörlüğe kadar sloganlar atarak yürüyen TÖDEF'li öğrenciler "YÖK'E VE SAVAŞA HAYIR" "SAVAŞA DEĞİL EĞİTİME BÜTÇE", "HALK İÇİN BİLİM HALK İÇİN EĞİTİM", "ÖĞRENCİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ", "EĞİTİM HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ" sloganlarını attılar. Haklıyız kazanacağız marşı söylendikten sonra Eğitim Fakültesi kantini önünde basın açıklaması yaparak eyleme son verildi.

BALIKESİR GENÇLİK DERNEĞİ KURULDU

Gençlik örgütlenmeye devam ediyor. Balıkesir gençliğinin sorunlarını çözme mücadelesini örgütlü bir çatı altında vereceği, sosyal-kültürel faaliyetlerini hayata geçirebileceği bir derneği var artık. Balıkesir Gençlik Derneği 4 kasımda resmi olarak kuruluş çalışmalarını tamamlayarak faaliyetlerine başladığını ilan etti.

"Eski Kuyumcular Mah. Atalar Cad. Çoban İşhanı No:2 Kat:3 Balıkesir" adresinde faaliyet göstereceğini belirten Balıkesir Gençlik Derneği gençliği yozlaşmaya, çaresizliğe, çözümsüzlüğe karşı Balıkesir Gençlik Derneği'nde birleşmeye çağırırdı.

İçeride, Dışarıda Direniş Sürüyor

Hapishanelerde, hastanelerde tecrit altındaki ölüm orucu savaşçılarının, dışarıda Feride Harman'ın açlığa, zamana, zulme, sansüre boyun eğmeyen ölüm orucu direnişi sürüyor.

Ölüm orucu direnişi 3 yıldan da hızla günleri yemeye devam ediyor. 753 gün "göz açıp kapayana kadar" değil; tiranların, padişahların, diktatörlerin, emperyalistlerin ve Türkiye egemen güçlerinin icat ettiği ne kadar zulüm yöntemi varsa tümünü iradesinin dişlileri arasında un ufak ederek, cesetlerimizden bir dağ, sakatlarımızdan bir deniz yaratarak geçti. İktidarlar değişti onlar direnirken, Adalet Bakanlığı koltuklarında değişim törenleri yapıldı onlar direnirken, "milliyetçisi, liberali, demokratik solcusu" direnişin iradesi karşısında bütün katliamcılıklarına, yasak ve baskılarına rağmen kendi itiraflarıyla eğilmek zorunda kaldılar. Şimdi "islamcısı, müslüman demokratin" bekliyor direniş. Tarih, onların da direniş karşısındaki tutumlarıyla notlarını düşecektir.

Zaman Kavramı Yok, İrade, İnanç ve kararlılık Var

Artık yıllarla ifade edilen bir direnişte artık zaman kavramı da bilinen, öngörülen, umulan sınırları çoktan aşmış demektir. Zaman kavramının yokolduğu yerde büyük bir irade, kararlılık ve inanç konuşuyor demektir. 2 yılı gerisinde bırakan ölüm orucu direnişi bütün dünyaya işte bu gerçeklerin ispatı olarak anlatılıyor. Yarın, "bu konuda en büyük örnek" olarak gösterilecek. Bu kahramanlık destanı

nını onlara, 98 kahraman şehide, sakat kalan, davasını satmayan yüzlerce gaziye borçluyuz.

Eriyen Hücreleriyle Vura Vura Eritiyorlar Hücre Duvarlarını

İçeride 1. ekiplerle başlayan direniş 1 mayıstan bu yana 8. ekiplerini sürdürdü savaş arenasına. Şimdi önceki ekiplerden direnişçilerle birlikte ön saflarda onlar çarpışıyorlar hücrelerde, hastanelerde zorla müdahale işkencesi altında. Halen 14 ölüm orucu savaşçısı eylemlerini sürdürüyorlar.

Kızılbantlarıyla, yoldaşlarının arasında değiller. Tek başlarına, en fazlası iki yoldaşının yanbaşında sabrın ve "o korkunç tahammülün" örneklerini yaratıyorlar. Ne devletin kararlılık gösterisi, ne utancın ifade edemeyeceği suskunluklar onların morallerini bozmuyor, umutlarını yoketmiyor, gelecek ufuklarını karartmıyor. Çünkü onlar bugünün değil, geleceğin yaratıcıları, onlar yakın zaferler umutlarıyla yola çıkan devrimciliğin değil, uzun soluklu "sarp ve dolambaçlı" yolun yolcuları. "Zor zamanların devrimcileri" sözü en çok onları anlatmak için kullanılacak bundan sonra.

Kavganın uzun soluklu, bedellerin büyük olduğu bilinciyle devrimcilik yolunu tuttular, Cephe saflarında yer aldılar. O saflara yeni gelenekler sunuyorlar eriyen hücreleriyle

Aydınlardan "Tecriti Kaldırın" Çağrısı

Çok sayıda aydın ve sanatçının imzaladığı ve Arif Damar, Vedat Türkalı, Şanar Yurdata-

pan, Eşber Yağmurdereli, Grup Yorum, Oral Çalışlar ve Ragıp Zarakolu gibi isimlerin de katıldığı bir basın toplantısıyla "tecriti kaldırın" dediler.

Adalet Bakanlığı'na çağrı yapan sanatçı ve aydınlar, 98 kişinin hayatını kaybettiği direnişin taleplerine kulak verilmesini isterken, açıklamayı okuyan Arif Damar, tecrit politikasının, "insanlık dışı bir devlet politikası olduğunu" dile getirerek bir an önce sona erdirilmesini istedi.

Nâzım Hikmet Kültür ve Sa-

natevi'ndeki toplantıya katılanlardan yazar Eşber Yağmurdereli de, hapishanelerdeki baskılara değinerek, "tecride karşı direnenlerin hepsi insanlık onuru için ölüme gidiyorlar. Artık ölümlere son vermenin zamanı gelmedi mi?" dedi.

Basın açıklamasına direnişte sakat kalan gazilerden de katılanlar olurken, açıklamayı okuyan Arif Damar, "tecriti kaldırın" çağrısını içeren metnin imzaya açıldığını belirtti ve ilk imzayı kendilerinin attığını söyleyerek bütün aydınların, sanatçıların imzalaması çağrısı yaptı.

le. Tırnaklarıyla söktükleri hücrelerini hücrelerin duvarlarına çarpıyorlar. Bu direnişte savaşçının silahından kurşunlar değil, açlığın erittiği hücreler delikler açıyor zulmün duvarlarında. Bunu bugün göremeyen, yarın dalgalanan kızıl bayraklarımızda görecek.

Sevgi'nin Elleri, Feride'nin Elinde

Armutlu katliamının yıldönümünde kahramanlıklar yaratan şehitlerimizi andık. Armutlu saldırısı direnişin dışındaki sesini yoketmek için yapılmıştı. Bugün dışarıda direnenler yine var. Armutlu'da yokedilmek istenen direniş, Aksaray'da ziyaretçilerini gülen gözlerle karşılayan Feride Harman ile yaşıyor.

İçeriden taşıdığı direnişi Armutlu'da şehitliğiyle taçlandırın 25 yıllık devrimci Sevgi Erdoğan'ın bir deri bir kemik kalmış yüz hatlarının ortasında bir güneş gibi parlayan gözleri, Feride'nin gözlerinde yaşıyor. Damarları tek tek sayılan elleriyle Feride'nin elini tutuyor, ömür boyu devrimciliğin simgelerinden Sevgi.

Feride, içeride, Malatya'da başladı direnişe. Ankara Numune Hastanesi'ne zorla müdahale etmek için kaçırıldı bir sabaha karşı. Hastanede sürdü günlerce direnişi. Yanıbaşında birlikte ölüme yürüdükleri yoldaşlarının şehitlik haberlerini aldı.

Tahliye edildi. "Söz onurdur" dedi, "arkadaşlarım hala tecrit altındalar" dedi ve direnişini dışarıda, Aksaray'da ailesinin yanında sürdürdü.

Feride, 476. açık gününü karşılıyor. Ölümün ayakuçlarından girişini hissederek, ayaklarıyla değil yüreğiyle, inancıyla yürümeye devam ediyor. Yanında, onu hiç yalnız bırakmayan ziyaretçileri, ölüm orucu direnişi gazileri ve "evladi-

TAYAD'lılardan Adalet Bakanı'na Mektup

TAYAD'lı aileler 2 Kasım günü öğle saatlerinde kendi el yazılarıyla yazdıkları mektupları İstanbul Sirkeci Postanesi'nden Adalet Bakanı Aysel Çelikel'e gönderdiler. Polisin yoğun ablukası altında mektupları gönderen ailelerden postane çıkışında konuşan, ölüm orucunda olan Nihat Palabıyık'ın annesi Emine Palabıyık, "Bundan sonra evlatlarımızın ölmesini istemiyoruz. Tecrit kalkana kadar, çocuklarımızın eylemi bitene kadar biz de eylemlerimize devam edeceğiz." dedi.

mın ölümünü başucunda bekliyorum" diyen annesi.

Analar ağıt yakmıyor artık bu direnişte, çocuklar analarının ölümüne gözyaşı dökmüyor, yumruklarını sıkıyor cenaze törenlerinde. 6 aylık devrimcilerle, 25 yıllık devrimcilik abideleri yanyana zulme meydan okuyor.

Ölüm orucu direnişi feda kuşağının kahramanlarıyla sürerken, yeni feda kuşağının tohumlarını serpiyor yurdumuzun dörtbir yanına.

Katlederek tüketceklerini umanlar; bekleyin toprağın çatlamasını, tohumların yeşermesini.

Talepleri Net: "Tecriti Kaldırın"

Hücrelerde direnenle, hücrelerden direnişini dışarıya taşıyanın talebi net ve tartışmasız: TECRİTİ KALDIRIN.

Tecrit, herkes artık biliyor ki, işkenceli ölümdür, şiddettir. İnsanların düşüncelerinin zorla değiştirilmesinin adım adım, sinsi sinsi tecritle birlikte uygulanması demek olan tredman ölümlerle beslenen bir vahşettir.

TECRİTE HAYIR

TAYAD'LI Aileler, TUYAB, Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği, Sosyalist Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü, Emeğin Partisi, TÜM BEL-SEN Genel Merkezi ortak çağrı yaparak bu kez dilekçelerini Yunanistan Başkonsolosluğu'na vereceklerini duyurdular.

AB üyesi ülkelerinden biri olan Yunanistan da tecritin sorumlularından biriydi. Ve 8 Kasım 2002 Cuma günü yaklaşık 50 kişi toplandı Yunanistan Başkonsolosluğu önünde. Önce topladıkları imzaları biraraya getirdiler. Dilekçelerine son şehit diye Hamide Öztürk'ün resmini yerleştirmişlerdi.

Fakat eylemden birkaç saat önce Ankara Numune Hastanesi'nden 6. ölüm orucu ekibinden Serdar Karabulut'un da şehit düştüğü haberi geldi

Toplanan dilekçeleri 3 kişi Başkonsolosluğa götürdüğünde öncelikle kapıyı açmayarak dilekçeleri parmaklıklar arasından almak istediler. Dilekçeleri götüren temsilciler ise böyle bir uygulamayı kabul edemeyeceklerini söyleyerek kapı açılıp dilekçeleri kabul edilene kadar oradan ayrılmayacaklarını net bir şekilde ifade etmeleri üzerine kapı aralandı. Ve oradaki konsolosluk görevlisi korkak ürkek bir şekilde verilen dilekçeyi yarı araladığı kapıdan al-

dı. Dilekçeyi götüren temsilciler bu durum üzerine ülkemizde yaşanan tecritten Yunanistan'ın da sorumlu olduğunu ve tecriti bu kadar rahat onaylayan bir ülkenin en doğal hakları olan bir dilekçe eyleminden neden bu kadar korktuklarını sordular. Bunlar karşısında konsolosluk görevlisi birşey demeden kapıyı kapattı. Dilekçelerin verilmesinden sonra eyleme katılanlar kısa bir konuşma yaparak tecrit kaldırılmadığı için yeni ölümlerin devam ettiğini sabah da Ankara'dan Serdar Karabulut'un şehit düştüğü haberini aldıklarını açıklayarak yeni ölümlerin olmaması için tecrite son verilmesinin aciliyetini vurguladılar.

98 ölümdə boğulan iktidar

Bizi katledenler, katliamlarıyla övünenler gitti; biz direnmeye devam ediyoruz!

direnme savaşında

3. yıl

753. gün

57. cumhuriyet hükümetini en özlü anlatan ifade nedir sorusuna, değişik cümlelerle de olsa verilen cevap, "açlık ve zulüm iktidarı"dır. Hükümeti oluşturan partilerin seçimden aldıkları sonuç da, bu gerçeğe direk ilgilidir.

Örneğin, burjuva basından bir yazar, "seçmen, ben baskıcı, beni kaale almayan devlet istemiyorum dedi" diye yazıyor.

Halkımızın bunu söyleme biçiminden, tepkisini nereye kanalize ettiğinden bağımsız olarak, doğrudur. Ve baskı ve hak isteyen kaale almayan iktidar gerçeği yaşamın bir çok alanı için geçerlidir. Ancak en çarpıcı olarak ortaya çıktığı yer hapishaneler olmuştur. Biz direndikçe, halkın her kesimi, meydanlarda kendilerini coplayanla, hapishaneleri yakıp yıkan, bizi katledenlerin aynı güçler olduğunu çok daha açık olarak görmüştür. Zulüm kafalarda F tipleriyle, 98 ölümlə, yüzlerce sakat bırakılan insanımızla simgeleştirdi. Halka dayatılan açlıkla, bize uygulanan zulüm arasındaki bağ bir çok kesim tarafından daha net görülür oldu. Açlığa isyanı örgütleyecek tek güç olan devrimcilerin yok edilmesi, halkın başkaldılarını gözdağıyla önlemek içindi zulüm. F tipleri, IMF politikalarının yarattığı açlıkla birdi. Bizim ölümümüz, direnişi destekleyenlere uygulanan baskı IMF politikalarını uygulayabilmek için estiren terörün en önemli halkasıdır.

Son 2 yılı ölümlerle anılan iktidarın zulmü onaylanmadı

Tartışmasızdır ki, zulüm politi-

kalarının en pervasız, en kanlı olanı bize karşı uygulandı. 19 Aralıkta tepemize bombalar, kurşunlar yağdırıldı, yakıldık, boğulduk ve katledenler katliamlarını "başarı" olarak kutladılar pervasızca ve utanmadan. O zaman da dile getirdiğimiz gibi, saldırı bütün halkaydı, zulüm ve şiddet bize, gözdağı bütün halkaydı. Seçim meydanlarında "cezaevlerini ıslah ettik" propagandası yaparak oy toplama-ya çalışan katliamın komutanı Ecevit'e halk cevap verdi;

"senin zulmünü desteklemiyoruz, katliamına onay vermiyoruz" dedi.

Zulmü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkaran direnişimiz ve kararlılığımızdır. Direnişin olmadığı koşullarda ne katliamcılıkları ne de zulmün boyutu bu kadar çarpıcı olarak ortaya çıkamazdı. 19 Aralık'ta da böyleydi, sonraki aylar ve yıllara uzanan direniş boyunca da böyledir.

Üç buçuk yıllık iktidarının iki yılında hapishanelerinde zulüm ve ölüm eksilmeyen başka bir iktidar örneği yoktur TC tarihinde. İktidar Türkiye halkına 3,5 yılın iki yılını ölümlerle birlikte yaşamı dayatmış, susması için de her türlü baskıyı uygulamıştır. Yine bu iktidarın hiçbir kararı yoktur ki, o karar karşı 2 yıl ölümüne bir direniş sergilensin. Bu iki yıl, kim ne derse desin, kim görmek istemezse istemesin iktidarı içten içe çürüten iki yıl olmuştur.

Büyük medya desteğine, sansüre rağmen, yaşananları "terör" edebiyatıyla açıklayamazdı iktidar. Açıklayamadı. Terör demagogilerinin en etkili olduğu kesimlerin da hi "bu kadar da olmaz ki" dediği

bir zulümdü yaşadığımız. Ve bu iktidar zulümde pervasızlığını son gününe kadar göstermekte sakınca görmedi. Onlar seçim sonuçlarını izlerken, biz ölümüne direnmeye devam ediyorduk. Yeni iktidarı da direnişin içinde, açlığın ve zulmün ortasında karşıyoruz.

Ölümlerimizi kanıksatmaya, zulmü sansürle gizlemeye çalışanların bunu başaramayacağı, halkımızın yaşananları dile getirsin ya da getirmesin, unutmayacağı bir gerçek. Ortaçağ engizisyonlarını araştıracasına insanları diri diri yakanlar unutulabilir mi? 98 ölümü “ben devletim pazarlık yapmam” böbürlenmesiyle izleyen ve herkesi izlemeye zorlayanlar unutulabilir mi?

Unutulmadı!

Ve bugünden, buradan ilan ediyoruz ki; bin yıl geçse de unutulmayacaktır.

Bizi Katledenler Gitti Biz Direnmeye Devam Ediyoruz

“Sel gider kum kalır” der bir halk sözü.

“Sel”diler gittiler. Biz direnmeye, bu topraklarda kalıcı olanın bu ülkenin devrimcileri, yurtseverleri, halk ve vatan için gözünü kırpmadan ölen kahramanları olduğunu tüm dünyaya haykırmaya devam ediyoruz.

“Sel”diler gittiler. Sel gibi ölüm getirdiler, ama getirdikleri ölümlerin altında boğulup kaldılar. İki yıl boyunca ölüm yağdırdılar topraklarımıza. Adalet Bakanlıklarının “Ölüm Bakanlığı” diye anılmasını göze aldılar, yine de “kumları” önlerine katıp götüremediler. Hücre saldırısının başlangıcı sayılabilecek, 1996’dan bu yana ne bakanlar geldi geçti, ne katliamlara, ne operasyonlara imza atıldılar ama hiçbirisi zafere imza atamadı. Zafer, tüm bakanlar arasında en eli kanlı olanına, Sami Türk’e de nasip olmadı.

Zannettiler ki, yakarız, yıkarız, katlederiz ve sustururuz. Terör edebiyatını oya, ranta dönüştürürüz diye düşündüler. Susturamadıkları gibi her ölümümüzde tükenen onlar oldu. Her ölümümüzde bataklıktan bir denize akışları hızlandı. Her ölümümüz sadece bu iktidara değil, düzene vurduğumuz bir darbeye dönüştü.

Kısa vadede, bugün giden iktidar oldu, uzun vadede, yarın gidecek olan bu düzen olacaktır. Ölümlerimizin vuruşlarıyla çürüttüğümüz duvarı hayatın her alanında direnerek, mücadele ederek yıkmak şehitlerimize ve halkımıza sözümüzdür. Halkımızın zulmedene öfkesini doğru biçimde, doğru yollarla, olması gereken kanala akıtacağı günler de gelecektir.

Eskisi ölümlerimizle boğuldu Yenisine çağrımız

753 gündür zulüm yoruldu, biz yorulmadık.

Ölüm umutsuzlaştı karşımızda, biz umudumuzu yitirmedik, ölümleri teslim alırken.

Zulmedenler tükendikçe biz köklerimizi daha derinlerine saldık Anadolu’nun. Cesetlerimizin gitmediği, tohum olmadığı Anadolu’nun tek bir köşesi dahi kalmadı.

Direnişimiz bir iktidarı eskitti. Kararlılığımızı sınamaya kalkışanlar kaybettiler. Ağır zulüm ve baskıyla, büyük bedeller dayattıklarında düşüncelerimizden vazgeçeceğimizi umanlar yanıldılar.

Direnişin taleplerine kulak vermediğinde, sözde “bağımsız” bakanın da sarıldığı “devlet politikası” demagojisine sarıldığında bir iktidarı daha eskitecek güce ve inanca sahip olduğumuzu bütün dünya bilir.

“Türkiye, temel hak ve özgürlükler konusunda bizimle çok daha anlamlı, çok daha farklı bir dönemi yaşayacak.” diyen yeni iktidara çağrımız;

tecrite son verin, tıdmanı kaldırın, zulme ve işkenceye son verin!

Hiçbir hükümet, bugün bu ülkedeki en önemli sorunlardan biri olduğu herkesçe kabul edilen F tipleri sorununu içi boş genelgelerle de çözemez. Sami Türk’ten Aysel Çelikel’e bu yol denendi ve hiçbir anlamının olmadığı ortaya çıktı.

Hapishanelerinde ölümün ve zulmün, işkencenin sürdüğü bir ülkede hiçbir göstermelik uygulamanın anlamı yoktur, hiçbir makyajın gerçeği gizlemeye gücü yetmez.

Aysel Çelikel’e “Son” Soru

Yaklaşık 3 aylık Adalet Bakanlığının özeti; aldatma genelgesi ve 6 kadın direnişçinin ölümüyle anılacak. Bunun dışında söylenecek hiçbir şey Aysel Çelikel’in durumunu anlatmayacaktır.

Çelikel’e “giderken” yeniden soralım; adı ölümle özdeşleşen bir bakanlığı neyin karşılığında, hangi düşüncelerle kabul ettin?

Çelikel, zulüm karşısında susan Prof'lara yeni bir gelenek ekleyerek, o zulmün altına imza atanlardan biri olarak, önce tüm bilim insanlarına bir açıklama yapmak zorunluluğu duymuyor mu?

GECEKONDULARDA SAVAŞA KARŞI EYLEMLER SÜRÜYOR

Amerikan saldırganlığına tepkilerini dile getirmek için sokaklara çıkan 1 Mayıs Mahallesi halkı yeni bir eylem daha gerçekleştirdi. 3 Kasım günü saat 19:30'da Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve Alinteri Gazetesi okurlarının düzenlediği meşaleli yürüyüş "SAVAŞ AÇLIK ÖLÜM DEMEKTİR; SAVAŞA HAYIR" pankartı eşliğinde alkışlarla başladı. 1 Mayıs Mahallesi pazar sokağından başlayan yürüyüş 1 Mayıs Meydanı'na kadar devam ederken çevredeki insanlar da alkışlarla yürüyüşe katıldılar. Meşalelerin yandığı, "Amerikan Askeri Olmayacağız", " Yaşasın Halkların Kardeşliği", vb... sloganların atıldığı yürüyüşe akrepler ve panzerlerle mahalleyi kuşatan polisler engel olmak istediler. Engellemelere rağmen meydana kadar yürüyen kitle burada türküler söyleyip halaylar çektiler. Yürüyüş sonrası dağılan kitlenin ardından mahallenin ara sokaklarına giren akrepler sokaklardan, dükkanlardan bazı gençleri gözaltına aldılar. Gözaltına alınan gençlerin aynı akşam bırakıldıkları öğrenildi. 1 Mayıs Mahallesi halkı ve yürüyüşü düzenleyen Haklar ve Özgürlük Cephesi ve Alinteri Gazetesi okurları eylemlerden sonra mahallenin özellikleri akreplerle kuşatmaya alındığını, meydana akreplerle bekleyen polislerin keyfi bir şekilde yoldan geçenlere kimlik sorduğunu ancak hiçbir baskının Amerikan saldırganlığına karşı tepkilerini dile getirmelerine engel olamayacağını belirttiler ve eylemlerinin devam edeceğini söylediler.

TECRİT CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

ÖLÜM ORUCUNDA 98.ŞEHİT "SERDAR KARABULUT"

3.yılına giren ölüm orucu direnişinde şehitler verilmeye devam ediyor. Dergimiz yayına hazırlandığı sırada Serdar Karabulut 98.şehit olarak şehitler kervanındaki yerini aldı. 8 Kasım 2002 sabahı Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düşen Serdar; 1 Eylül 2002 tarihinde zorla müdahale edilerek sakat bırakıldı. Ölüm Orucu 6. Ekip-te direnişe başlayan Serdar Karabulut'un cenazesi ailesi ve dostları tarafından Amasya Merzifon'a götürülecek.

Kar maskeli teröristler işbaşında

12 senedir Armutlu'da yaşayan gençlerden Zeki Doğan mahalle ortasında kar maskeli polis özel timleri tarafından kaçırılarak işkence yapıldı.

Savcılığa yaptığı suç duyurusunda yaşadıklarını anlatan Zeki Doğan, 28 ekim günü, evine giderken, 22:30 sıralarında, üzerinde "OTOSAN" yazan kırmızı renkli bir minibüs tarafından kaçırıldığını belirtti ve yaşadıkların şöyle anlattı:

"Önümü kesen bu minibüsten çıkan, uzun boylu iri yarı, alını açık bir şahıs bana hızla bir kimlik uzatıp "POLİS" dedi, kolumu arkaya bükerek beni arabaya attılar. Yüzlerinde **kar maskesi**, ellerinde eldiven üstlerinde ve altlarında vücudu sıkıca saran siyah elbiseleri olan iki kişi daha vardı. Bu ikisi **gözlerimi ve ağzımı** bez parçalarıyla bağladılar. Uzunca bir süre arabayla gittikten sonra üç dört basamaklı merdiveni olan bir binaya sokulup, alt kata indirilip, bir odaya atıldım. Birkaç kişi sürekli sorular sormaya başladılar. Özellikle ve ısrarla "baban nerede?" diye soruyorlar, beni zorluyorlardı. Bu ana kadar yaptıkları **psikolojik işkenceyi, fiziki işkenceye dönüştürerek**, boğazımı sıkıkmaya başladılar. Bir ara verip daha sonra tekrar geldiler ve beni dövmeye başladılar. Yüzüme yumruk atıyorlardı. Ertesi günü 29 Ekim 2002 tarihinde yaklaşık 22.00 civarında, Baltalimanı, Hacı Şalgamcı İlköğretim Okulu yakınlarına beni arabadan attılar ve gittiler. Bu sırada aracın beni kaçırın aynı araç olduğunu gördüm. Üzerimde olan ve içinde Nüfus kimlik kartım, mavi kartımın içinde olduğu cüzdanım yoktu."

Yoruma gerek yok, Susurluk yöntemleri lazım oldukça kullanılır. İzleyeceğiz; nereden geldikleri, kimin emrinde oldukları belli olan maskeli teröristleri, sorgulayabilecek bir savcı var mı?

GAZİ'DE FAŞİSTLERE YER YOK!

Gazi Mahallesi'nde seçim çalışması yapmaya çalışan MHP'nin irtibat bürosuna 30 Ekim günü milletvekili adaylarının geleceğinin duyulması üzerine Gazi halkı irtibat bürosu olarak kullanılan işyerini tahrip ettiler. Büroyu tahrip edenlerin oradan uzaklaşmasından sonra kafalarını çıkartan faşistler, pompalı tüfeklerle rastgele ateş açarak 7 kişiyi yaraladı. Bu olayın duyulması üzerine çok daha kalabalık olarak büroya gelen mahalle halkı, büroda bulunanları döverek Gazi mahallesinde faşistlere yer olmadığını gösterdiler.

Sömürge ülke iktidarından sömürgeciye:

EMRİNİZE AMADEYİZ

Sömürgeci den yeni iktidara:

UŞAĞIN ADI ÖNEMSİZ

Seçimi kazanmasından sonra Tayyip ilk konuşmada, iki konuyu özellikle vurguladı.

Birincisi, *"aynen bundan önceki hükümetler nasıl müzakere masasına oturmak suretiyle götürmüşlerse biz de yapacağız."* sözleriyle ifade edilen, IMF'nin içi rahat olsun!

İkincisi, *"AB'yle ilişkiler ilk gündemimiz."*

"İslamcı parti iktidar oldu... şimdi ne olacak? IMF ile ilişkiler ne olacak..." gibi sorular seçimden önce de anlamsızdı, sonrasında da anlamsızlığı ortada. Tayyip, seçim süresince sürekli olarak bunları tekrarladı ve ilk konuşmasını da yoksulluğa, yolsuzluklara, zulme son verilmesine değil bunlara ayırdı.

AKP'nin kurulduğu günleri hatırlayın. O zaman da kendini halka anlatmadan önce **Amerika'nın** "ting tang" kuruluşlarına anlatmış, Beyaz Saray'dan vize almıştı. Seçim süresince de Amerika'nın Türkiye üzerindeki hesaplarında hiçbir aksama olmayacağını, hatta varolan kimi pürüzlerin de giderileceğinin güvencelerini çeşitli biçimlerde verdi. Irak'a saldırı konusunda meydanlarda tek bir kelime dahi etmemesi bunun sonucuydu.

Bu üçüne, yani Amerika'ya, Avrupa'ya ve bu ikisinin ekonomik çıkarlarının koruyucusu, ülke ekonomisini elinde tutan IMF'ye verilecek mesajlar iktidar olmanın ilk koşuluysa. AKP bu koşulları yerine getirdi. Gerisi halka söylenecek yalanlara ve bir şey söylüyormuş gibi yapıp hiçbir şey söylememeye bağlıydı. AKP de bunu en iyi beceren olarak en fazla oy aldı.

Direk uluslararası tekellere, finans kuruluşlarına mesaj verme işi de ucuz mal satan esnaf üslubuyla Tayyip'in yardımcısı Abdullah Gül'e düştü. Gül, CNN Türk'e seçim gecesi yaptığı açıklamada, *"buradan ilan ediyorum. Piyasalara giren kazanır. Fırsat bu fırsattır."* diyordu. Haraç mezat satma-

ya devam edeceğiz, siz de merak etmeyin! Söylenen özetle bu. Hem de en kaba üslupla.

Emperyalistler de, **iktidarın kim olduğu bizim için fark etmez, çıkarlarımız yerine getirildikçe...** mahiyetindeki açıklamalarla Tayyip'e destek vermekte gecikmediler.

IMF sözcüsü Conny Lotze: *"yeni hükümetle çalışmayı bekliyoruz. AKP'nin, IMF destekli ekonomik programa yönelik kapsamlı güveni destekleyen açıklamalarını memnuniyetle karşılıyoruz."*

AB: *"iktidarla çalışmak için sabırsızlanıyoruz."*

ABD: *"biz de yeni Türk hükümetiyle işbirliği yapma arzusu içindeyiz"*

Bu açıklamalar uluslararası ilişkiler gereği "nezaketen" yapılan açıklamalar değil elbette. Tümünün somut karşılığı olan, karşılığı daha fazla bağımlılık olan açıklamalardır.

Düşkün devlete, yeni dilenci

"Sezer de AB'den tarih istedi."

"Ecevit, Kopenhag'da tarih bekliyoruz, dedi."

"Yılmaz Brüksel'den tarih istedi."

Şimdi buna, bir de Tayyip'in "ilk işimiz" dediği AB kapılarında söyleyeceklerini ekleyin, tablo tamamlanır. Devlet yeni bir dilenciye daha piyasaya sürmüştür olacak. Bu arada önceki iktidarda Şükrü Sina Gürel'in fos ulusalcılıkla oynadığı misyonu, dilencililiği onurlu hale getirme oyununu oynayacak bir "soytarı" da bulunur mutlaka.

AB kapılarında, IMF önlerinde dilencililiği "onurlu politika" diye sürdürmede de herhangi bir değişiklik olmayacaktır.

Kim gelirse gelsin...

Çünkü, gerçekte düzen içi tüm iktidarlara bekleyen bu tablodur. Cuntaların bile ilk söz olarak, *"NATO'ya, CENTO'ya bağlıyız"* dediği ülkenin düzeni böyle şekillenmiştir. Emperyalist kurumlar, düzeni boynundan tutmuştur. Kim koltuğa otursursa, o el onun boğazındadır. El şimdi AKP'nin boğazında, AKP'nin eli de bizim boğazımızda, halkımızın cebinde olacak demektir. Sömürge ülkenin siyaseti, ekonomisi bu çarkın sağa sola döndürülerek farklıymış havası verilmesiyle dönüyor.

İktidara aday olan da, iktidar olan da bu gerçekleri bilerek geliyor. Sömürgeciler adına ben yöneteyim diyor. Emperyalistler için de kimin hükümet olduğu farketmez. Yeter ki, çıkarları ko-runsun, emirleri yerine gelsin.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

AKP'nin iki günü gerçeğin aynası

AKP soyguncuya, hırsıza, patronlara “nereden buldun” diye sormayacak; soyguna, talana devam...

“Kıbrısta Belçika Modeli” tartışması; Vitrin değişti, yönetenler değişmedi.

AKP hangi sınıfı temsil ediyor, ne yapacak, yoksulluğu, yolsuzluğu önleyecek mi soruları daha ilk günde cevabını bulmaya başladı bile.

Evet yanlış okumadınız, henüz hükümet kurulmadan, henüz AKP'nin sadece yapacaklarını söylediği açıklamalarında iktidarın niteliği ve Türkiye'de gerçek iktidarın kimin elinde olduğunun örnekleri sergilendi.

Soyguncuya Güvence

Tıpkı IMF'ye “hakimiyetiniz sürecektir” denildiği gibi, AKP'nin ilk açıklamalarında hırsızlara, soygunculara, yolsuzluk yapanlara, hortumculara da, **merak etmeyin düzeniniz sürecektir** denildi.

AKP'nin ekonomi politikalarını seçim öncesi emperyalist kuruluşlara anlatmakla görevlendirdiği Ali Babacan, “**Mali milada son vereceklerini ve nereden buldun yasasını kaldıracıklarını**” söyledi.

Başkanı ve onlarca milletvekili yolsuzluk davasından yargılanan bir partinin elbette ilk icraatı de bu alanda olacaktı. Başta Akbil, İgdaş davaları olmak üzere yolsuzluktan yargılanan, dokunulmazlık zırhı geçirilmiş hırsızları olan bir parti elbette önce kimseye nereden bulduğunu sormayarak işe başlar. İşte AKP milletvekillerinden yolsuzluktan, zimmetten, dolandırıcılıktan yargılanan bir kaç; İdris Naim Şahin, Hüseyin Besli, Binali Yıldırım, Adem Baştürk, Hilmi Güler, Mustafa Açıkalın, Akif Güllü, Selami Uzun, Nevzat Pakdil, Mustafa Ilıcalı, Zülfü Demirbağ, Emin Şirin, Recep Koral, Mehmet Sekmen, Mikail Arslan, Ali Mazak...

Sermayeden AKP'ye Destek

1988'de yasalaşan Mali Milad yasasının bir parçası olan “nereden buldun yasası”, bugüne kadar uygulanmadı. Ecevit iktidarı uygulamayı 2003 yılının Ocak ayına kadar erteledi. Yani, soygunculara, sermayeye, patronlara “nereden geliyor bu değerimin suyu” diye sormadı, erteledi. Düzenin sahiplerini rahatsız etmeyi göze alamadı.

AKP iktidarı da hiç sormayacağım, “sizinle so-

runum yok, istediğiniz gibi çalıp çırpabilirsiniz, soyabilir, vergi kaçırabilirsiniz” diyor daha ilk günden. Bir de buna çıkarılacağı söylenen “vergi affını” eklerseniz, AKP'nin hangi sınıfa hizmet edeceği, alanlardaki yoksulluk, yolsuzluk yalanları daha bugünden görülmüş olur.

Sabancıların, TÜSİAD'çıların ilk günden AKP'ye desteğinin kaynağı da budur.

Coşan piyasalar, düşen döviz ve faizler. Peki ortada ne var? Daha hükümet kurulmadan borsa-piyasa niye bu kadar “heyecanlandı” acaba!? Bir yerlerden yelkenlere hava mı pompalanıyor?

Evet, AKP iktidarının yelkenlerine daha ilk günden hava pompalanıyor ki, düzene sahte “istikrar” havası verilsin.

Öte yandan spekülasyonlarla vurulacak trilyonlar da elbette bu borsa-piyasa oyunlarında etkenidir. Abdullah Gül seçim gecesi dememiş miydi; “yatırımcılara sesleniyorum, fırsat bu fırsat” diye. İşte birileri de fırsatı değerlendiriyor.

Gerçek İktidar Hatırlatıldı

Kıbrıs sorununun çözümü konusunda ne düştüğünü soruldu Tayyip Erdoğan'a. “Belçika Modeli” ile çözeceklerini söyledi Erdoğan. Bu açıklamanın üzerinden bir gün geçmeden iktidarın gerçek sahipleri konuştu:

“Tayyip Erdoğan kendi düşüncesini söylemiştir. Kıbrıs sorunu o modelle çözülemez.”

Hatırlatmanın hemen bir saat sonrasında AKP'den kıvırtma açıklaması geldi.

Tek bir örnek ve yine hükümet dahi kurmadan, bu ülkede siyaseti, dış politikayı isterse tek başına olsun hükümetlerin değil, Susurluk devletinin belirlediğini ortaya koydu. Yani çark dönmeye devam ediyordu.

İzlemeye devam edin; siyasi, ekonomik her alanda AKP'nin kime hizmet ettiğinin, gerçek iktidarın kim olduğunun yüzlerce, binlerce örneklerini görmeye devam edeceksiniz.

demokrasibilik
oyununda

SEÇİM 2002

Burjuva medya ve seçim

Neyi savunduysa, neyi yapmaya çalıştıysa tersi oldu. Şimdi sıra AKP yalakalığında, iktidar koltuğuna yakın olmakta.

Bu seçim ve seçime gelinen süreç medyanın hükümet operasyonlarının başarısızlığıyla, halkı yönlendirmede kısmi bir etkisinden söz edilse de, öyle abartıldığı gibi etkin olmadığıyla anılacaktır.

Hatırlayalım.

Ecevit hükümetine ve DSP'ye yönelik Cem-Özkan-Derviş üçlüsüne dayanarak gerçekleştirdikleri manevralardan istedikleri sonucu alamadılar. Günlerce süren parlatma yayınları İsmail Cem'i kurtarmaya yetmedi. Batan gemiyi terk eden de yine ilk medya oldu.

AKP'ye yönelik kampanyalar son güne kadar sürdü. Örneğin, Doğan Medya'nın Milliyet'inin son günkü manşeti "AKP üç parça" idi. Yargıtay başsavcısı Sabih Kanadoğlu ile yürütülen engelleme operasyonuna tam destek sunuldu.

Bu arada Doğan Medya'da gazete çoktu. Hürriyet Gazetesi ve yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök "her ihtimale karşı" diyerek, AKP'ye dolaylı destek vermeyi de ihmal etmedi.

ANAP medyanın parlattıklarındandı. O da baraja takılmaktan kurtulamadı. Cem Uzan'ın TV'leri, gazeteleri aylar boyu süren tam bir seferberlik halindeydi. O da harcanan milyonlarca dolara, medyasının desteğine rağmen barajı geçemedi.

Doğan Medya'dan Uzanlara kadar medya neyi savunduysa, neyi yapmaya çalıştıysa tersi oldu. Aynı bir yazı konusu olarak ele alınabilecek "toplum mühendisliği" ile birlikte, medyanın halk üzerindeki etkileme-yönlendirme teorileri de bu seçimde tümüyle iflas etti.

Özellikle Doğan Medya başarısızlığın ardından

şimdi iktidara yakın olma girişimlerine, bunun için ilk günden yağ çekmelere başladı bile. İlkeler, gerçekler, basın etiği, habercilik burjuva medya için hak getire. Kemik nereden gelecektse, onun kapısında yalanmasını çok iyi bilirler.

Seçim sonuçlarının belli olmasından sonra, sanki iki gün önceki yayınları yapan onlar değilmiş gibi, "sanatçılardan destek... işadamlarından destek... AB iyimser... ABD olumlu değerlendirdi..." yayınları Hürriyet'in haber başlıklarına birden üşüşüverdi. Hürriyet'e göre bütün dünya tam da bu anı, AKP iktidarını bekliyordu, kavuşmuş oldu!..

Tayyip'in "Değiştim" Demesine Gerek Yok, Artık Medya Görev Başında

Düne kadar "değişti-değişmedi" yayınlarının ardı arkası kesilmezken, Tayyip Erdoğan baskı altında tutulmak istenirken, tek başına iktidar olmasıyla birlikte "şans tanınması" işlenmeye başladı. Bundan sonra Tayyip Erdoğan'ın özel olarak değiştiğini, islamcı parti olmadığını ispatlamasına gerek yok. Medya onun yerine yapacaktır.

Biz bu filmi geçen seçimde de izledik. MHP'nin değişip değişmediği tartışmaları da böyle yapılmış ve değiştiğini (MHP'nin aksini söylemesine rağmen) medya empoze etmişti. Taki işi bitip bir kenara atma zamanı gelene kadar. Bu zaman AB yasalarının görüşülmesi sırasında geldi. Bu kez "aynı kafa" denildi. Medya patronlarının Tayyip ile işi bitene kadar da aynı filmi izlemeye hazır olun.

Doğan Medyada DÜN

Doğan Medyada BUGÜN

Aydınlar ve seçim

Kendini sol olarak ifade eden çeşitli partiler aydın ve sanatçılardan bir vitrin oluşturdular bu seçimde de. Aday olmayanları da günlerce çarşaf çarşaf gazetelerinde “şu kadar aydın bizi destekliyor” diye deklere ettiler. Paranoya siyaseti IP örneğindeki gibi, Perinçek’in “MGK anketlerinde” barajı geçtiğine/geçeceğini dahi inanan, en azından böyle uman anlı şanlı akademisyenler, ekonomistler, sanatçılar, aydınlar, prof’lar “İşçi Partisi iktidarında göreve hazırız” deklarasyonları yayınladılar.

IP, TKP, ÖDP ve DEHAP’a aday ya da destek olan yüzlerce aydın, sanatçı, akademisyen bu partilere ne kazandırdılar, kendileri ne kazandı ve özellikle ilk üçü için daha fazla geçerli olan hezimet sonuçlarından kendi paylarına ne çıkardılar?

Reformizm Aydından Ne Bekledi?

Elbette halkın bütün kesimleri gibi aydınların da seçimlerde bir tavır belirlemesi doğaldır. Doğal olmayan bu tavıra biçilen misyondur. Ülkemiz aydınının gerçeği gözardı edilerek biçilen misyon gerçeğe çarptı. Yoksul kitlelerle ilişkisi olmayan, halkın talepleriyle, halkın diliyle uzaktan yakından ilgisi olmayan reformist partiler, halkı örgütlemek yerine üç beş aydınla halka mesaj vereceklerini, -moda deyimle-

bir hava yaratabileceklerini düşündüler.

Bu, bir önceki 1999 seçimlerinde 28 Şubat’ın da desteğiyle ÖDP ve IP’te çok daha boyutlu olarak ifadesini bulmuş ve yine bugünkü hezimet yaşanmıştı. Vitrin süsleyerek halkı aldatmak burjuva siyasetinin tarzıdır. Reformizmin siyaset tarzı da, diğer konularda olduğu gibi, aydına yaklaşımda da

farksız olduğu bir kez daha görüldü. Yoksa aydının, bilim insanlarının birikimlerini değerlendirme, halkı aydınlatmalarında yönlendirme, örgütlenme hedefli olmadıkları açık. Aydınları seçimden seçime hatırlamalarının başka bir anlamı var mı?

Bir Kez Daha Yıkılan Hayaller

Soruna aydınlar cephesinden bakıldığında ortaya çıkan tablo iki yönüyle tartışılması gereken sonuçları çıplak olarak ortaya koymuştur.

Birincisi, aydının demokratik, özgür, bağımsız bir ülke özlemini aradıkları adresin yanlışlığı.

İkincisi, halktan kopukluğu ile aydın gerçeğimiz.

Açlık, yoksulluk, baskı, zulüm, IMF politikaları ile ülke tablosu, bunlara karşı mücadele edenleri ciddi bir güç haline getirebilecek kadar çarpıcıdır. Aydınımızın yanılışı da buradadır. Bunlara karşı mücadelenin zemini ne seçimlerdir, ne de mücadele edebilecek siyasi güç reformizmdir. Reformist partiler etrafında kümelenen aydınlar bu gerçeği görmedikçe hayal kırıklıkları yaşamaya devam edeceklerdir.

ÖDP’nin vitrinine koyduğu bir köşe yazarı seçimlerden sonra bakın ne diyor?

“Küçük sosyalist partileri ise artık anmak bile istemiyorum. Onlar açısından artık bu küçük dükkanların bir önemi olmadığını, halkın onlara itibar etmediğini anlamaları vakti geldi ve geçiyor.”

Yıkılan hayallerin yarattığı “aydın”ın ruh haline sadece bir örnektir bu satırlar. Muhasebe yapıyor, ama nasıl? Bizce de tekkelerin, “dükkanlar”ın halka verebileceği hiçbir şey olmadığı açıktır. Ve bunun için seçime de gerek yoktu. Ama O’nun söylediği başka. O diyor ki, haydi hep birlikte sosyal demokrat bile olmayı beceremeyenlere gidelim! IMF’ci CHP’lerin ya da benzerlerinin vitrinleri olalım!

Hayatın gerçekleriyle ilgisiz hayallerin sonucu daha da sağcılaşma ve inançsızlaşma.

Peki neden, hangi beklentiyle aday oldu dersiniz bu satırları yazan bir “aydın”?

Kumar. Ya tutarsa kumarı. Türkiye tablosudur kumarı oynatan. Düzen partilerinden hiçbir şey ol-

madığını görenler belki bu kez “sosyalistleri” görür hayali. Elbette bu kafa ne Türkiye gerçeğinden haberdardır, ne onyıllardır oynanan demokrasilik oyununun, örgütsüz halkın çaresizliğinin bilincindedir, ne de aday olduğu reformist partinin yoksul kitlelerle hiçbir ilgisinin bulunmadığını görmek istiyordur. “Artık bizim mahalleden kimse hapiste değil” diyenlerin yoksullukla, zulümle, baskılarla, özgürlüklerle alakaları da en fazla “solun birliğiyle” olan alakaları kadardır!

Aydınlar, Gerçeğini Sorgulamalıdır

Burnu beş karış havada, halka tepeden bakan, halkla ilgisi olmayan aydın tipi de barajın altında! Şu açık ki, yoksul kitleler aydının gösterdiği, vitrininde durduğu reformiste dönüp bakmadı.

Peki neden?

“Sorun halkın cehaletidir, aydınların değerini anlamıyorlar” diye açıklamak kolaydır.

Hatta daha ileri giderek, “evinin duvarını tezekle sıvayanla, Prof. Gazi Yaşargil’in oyu eşit olabilir mi? Olmamalı, buna bir çözüm bulunmalı, bir sistem geliştirilmeli.” (yönetmen Mustafa Altıoklar) diye, “aydın” olmak adına, halka küfrederek, aşağılayarak sonucu açıklayabilirsiniz. Burjuvaziden daha da gericileşerek köleciler Roma demokrasisini isteyebilirsiniz. Çulsuzların oy hakkı olmasın diyebilir, olacaksa da üç çulsuz bir aydına eşit olsun saçmalıklarını da sıralayabilirsiniz.

Bunların hiçbiri aydın gerçeğinin üzerini örtemez. Halk neden aydını dinlemedi, sorgulanmalıdır.

Diyelim ki, sorun halkın cehaleti olsun. Peki o cehaletin sorumlusu sadece iktidarlar mı, düzen

mi? Aydın, küflenmiş gazete köşelerinden, kafelerden, elitler toplantılarından kafasını kaldırıp halka ne zaman gitti ki, cehaletten yakınma hakkı olsun.

İşte tartışılması gereken nokta burası.

Neden dinlesinler? Aydın hayatın hangi alanında halkın yanında oldu? Hangi karanlıkları aydınlatmak için halka gittiler ki, halk onların ışığıyla yürüsün? Gecekondularda yaşayan, gecekondu halkını örgütlemek, aydınlatmak için gecesini gündüzüne katan, zulme karşı sokağa dökülen, yoksulluğa karşı ses olan aydından söz etmek bugün mümkün mü? Bırakalım böyle bir aydın tipini, istisnaları dışında, yoksullardan, zulme karşı direnenlerden uzak durmak için özel gayret sarfeden aydın tipinin egemenliğinden söz edilebilir ancak.

Yüzünüzü Halka ve Direnenlere Dönün

Değişik vesilelerle dile getirdik bu çağrıyı. Halkı boş hayallere, parlamenter çözümsüzlüklere çağrılar, hayal kırıklığı umarız aydının kendi gerçeğini görmesine vesile olur.

Aydınlarımız! Yüzünüzü halka, direnenlere dönün. Umut orada, gerçekler oradadır.

Halka tepeden bakan, yaşamıyla, diliyle, üslubuyla, beyniyle halkla ilgisiz aydınla hesaplaşılmalı, reddedilmelidir. Halkın aydını olmanın adımları atılmalı, ayaklar Avrupa’nın küflenmiş topraklarına değil, kanlarımızla suladığımız Anadolu toprağına basılmalıdır.

Halka giden, halkı örgütleyen aydını yaratacak birikim bu topraklarda vardır. Korkuların, statükoların da etkisiyle kurulan boş hayaller bir yana bırakılmalıdır. Örgütün içinde, örgütleyen, halka örgütlenme çağrısı olan aydın tartışılmalıdır.

Trilyonluk yalanlar dinledik

Günler süren seçim curcunasında trilyonlar harcandı. Tüm vergilerle, vurgunlarla, zamlarla cebimizden çıktı bu paraların. İşte belli başlı partilerin seçimlerdeki harcamaları. (bunlar yansıyanıdır, gerçeği daha fazladır)

* DSP: 15 trilyon lira.

* ANAP: 10.5 trilyon lira.

* AKP: 10 trilyon lira.

* MHP: 2.5 trilyon lira iller düzeyinde. Genel merkezin har-

camalarını açıklamaktan kaçındılar.

* CHP: 7,5 trilyon lira.

* SP: 6.3 trilyon lira. Ayrıca her il örgütü kendi harcamalarını yaptı.

* YTP: 60 milyar lira.

* LDP: 250 milyar lira.

* YP: 1 trilyon 900 milyar.

* Genç Parti (GP): Basın 300 milyon dolar harcadığını belirtirken, parti yetkilileri bilgi ver-

mek istemediler.

Cebimizden çıkan trilyonlar karşılığında günlerce yalanlarını dinledik.

Elbette sorulması gereken soru şu: nereden geliyor bu değirmenin suyu?

12 Eylülün yarattığı örgüt ve düşünceler iflas etmiştir... -Bir iflasın ve yokoluşun öyküsü-

Onlara göre artık “dünya değişmiş”ti. “Emperyalizm değişmiş”ti. Avrupa’nın baskısıyla “Türkiye de değişmek zorunda”ydı. Türkiye, demokratikleşecekti!

Bu koşullarda hala eski mücadele ve örgüt biçimlerinde ısrar etmek, dinazorluktu, dogmatiklikti, kalıpcılıktı.

İllegalite gereksizdi artık.

Şiddete yer yoktu.

Örgüt de “eskisi” gibi olamazdı.

Açık, legal bir parti kurulmalıydı. Burjuvazinin yasallığında politika yapmak lazımdı.

Böylece “**kitlelere gidebilecekler**”di.

Temel tez buydu.

Mesela, ÖDP’nin ortaya çıktığı dönemlerdeki tüm tezleri bununla başlıyor, bununla bitiyordu. İslamcılar gecekonduları ele geçirmişlerdi. Niye, çünkü mevcut sol kitle çalışmasını bilmiyordu, kitlelere gitmeyi bilmiyordu, buna uygun araçları yoktu.

Uygun araç, legal partiydi.

Mesela, EMEP, legal parti, “**bizim değil, kitlelerin ihtiyacı**” diye yazıyordu tekrar tekrar.

Kitlelere gideceklerdi.

Varoşlara, fabrikalara gidecekler, onları dincilerin, faşistlerin etkisinden kurtaracaklardı.

Gittiler, kaç yıldır gidiyorlardı... dönüp baktılar ki, bir arpa boyu gitmişlerdi!

Gidiyoruz sanarken, yerlerinde sayıyorlardı.

Legal partiyle halka yaklaşıyoruz sanarlarken, halk onlardan uzaklaşıyordu.

Sadece seçim değildi onların “boyunun ölçüsünü” gösteren. Legaliteyi en geniş şekilde kullanma imkanlarına, düzenin önlerinde ciddi bir engel çıkarmamasına karşın, mesela 1 Mayıs’larda görüyorduk encamlarını.

“Varoşların” yakınlarından bile geçmedikleri ayakkabılarının temizliğinden, fabrikalarla pek işlerinin olmadığı hep sendika bürokratlarıyla içli dışlı olmalarından belliydi.

İflas etmiştir; 1987’den bu yana, yazıp çizdiklerinin bir tek satırı, uygulamaya koydukları politikaların bir teki, bırakın devrime, halkın mücadelesine hizmet etmeyi, kendi öngördükleri sonucu bile yaratamamıştır.

Eski DY’liler, TKP’liler, KSD’li-

ler, TKEP’liler, ÇS’liler, ve daha pek çok gruplar ÖDP çatısı altında “birleşmiş”lerdi. “Komünist” sıfatı taşıyan ve ÖDP legal partiliğini yerden yere vuran bir grup da daha sonra, lafzı değişik, ama özde aynı gerekçelerle EMEP’i kurmuştu.

Bunlar, “1980 öncesinde”, halk savaşını, silahlı mücadeleyi, silahlı propagandayı, ayaklanmayı savunmaktaydılar.

Kendileri hapishaneye düştü (çoğu direniş çizgisi izlemeydi), **SSCB yıkıldı, Türkiye’de mücadelenin bedelleri büyüdü**, legal partililik keşfoldu.

Neydi o eski “Örgüt”ler? “Stalinist örgüt” modelleri, yöntemleri mahkum edilmeli, birey özgürlüğü savunulmalıydı.

Parti kurulacaksa, parti olmayan bir parti olmalıydı. Üyelerin tembellik hakkı olmalıydı, çoğulcu olmalıydı, kanatlar olmalıydı, vesaire, vesaire...

Dedikleri gibi yaptılar.

Ama yine de kitleleri örgütleyemediler.

Kitleler benimsemedi onları.

Çünkü;

Çünkü, tersini kanıtlamaya çok uğraşmalarından da belliydi ki, dedikleri türde bir legal parti, kitlelerin değil, **kendilerinin ihtiyacı**ydı.

İnançsızdılar. Bedel ödemeye cesaretleri yoktu.

Çok büyük laflar, iddialar arkasında, gerçeği ifade eden şu sözü söyleyen de kendileriydi: “**Biz geceleri evimizin basılması tehlikesi olmayan bir devrimcilik yapmak istiyoruz...**”

Legal partililik, işte bu ihtiyacın karşılığıydı.

O kadar inançsız, moralsizdirler ki, kendi inandıkları mücadeleyi bile sürdüremediler.

Halkın gelişmelerinin propagandasını bile yapamadılar. Gettolarından çıkamadılar. “Varoşlara gitmek” diye yapmışlardı partinin teorisini, ama Beyoğlu’nda takılıp kaldılar.

Meselenin özü böyle olduğu için, klasik anlamda, “reformizmin gelişmesine uygun süreçler”de bile, doğru dürüst bir gelişme kaydedemediler.

Gelişmek için, devrimcilerin yok edilmesinden medet umup durdular.

Devrimciler katledilirken, uzak durdular. Ne infazlar, ne kaybetmeler, ne F tipleri, onların gündemine girmedi.

Böyle yaparlarsa, burjuvazi bizi ödüllendirir diye düşündüler.

Kendilerini devrimcilerden tecrit ederken, halktan tecrit olduklarının farkında değillerdi.

Dünya değişmişti!!!

İllegalite, şiddet olmayacaktı.

Kendilerini kitlelere anlatacaklardı.

Anlatamadılar. Kitleler onları anlamadı.

Çünkü anlatacak bir şeyleri yoktu. Onların devrimciliği "halk için" değil, kendileri içindi. Küçük-burjuva bir yaşam statükosu kurmuştu çoğu kendine. "Halk için fedakarlık" artık aşılması gereken "banal" kavramlardandı. Halktan koptular, yabancılaştılar, bu kadar yıllık legal parti serüvenlerinde halkın mücadelesine hizmet etmeden, düzenin değirmenine su taşıyarak işte buralara geldiler.

Hiç kuşku yok ki, legal partcilik, eğer hala, demokrasiden, devrimden yana bir kaygıları, idealleri varsa, artık geldiği noktayı sorgulamaktan kaçamaz.

Sorgulandığında elbette çok şey çıkacaktır. Mesela, dün, ÖDP yelkenini şişiren birlik istismarcılığı, bu seçimde ÖDP'nin mezarını kazmıştır. Ama bu tek başına, ÖDP'nin iflasını açıklamaz. Veya EMEP, SDP, "blok"un aldığı oy oranının altına sığınıp kendi gerçeklerinden kaçamazlar. Veya TKP, "komünist ismini meşrulaştırdık" aldatmacaları içinde kendini ne kadar kandırabilir?

On yıllık legal partcilik iflas etmiştir.

Bu çok açık ve nettir.

Peki neden?

Neden, üzerinizde devrimci hareketle kıyaslandığında, çok ciddi bir baskı olmamasına karşın, kitlelere gidemediniz bir türlü?

Veya neden, düzen tarafından TV'lere bile çıkıp konuşma imkanı sizden esirgenmemesine rağmen kitleler size gelmedi?

Neden?

12 Eylül'den bugüne neler yazdınız, neler söylediniz, neler yaptınız, neler öngördünüz, bir bakın. Cevapları buradadır.

Katliamlar, infazlar, faili meçhuller, kayıplar, ölüm oruçları, F tipleri karşısında neler söyleyip yaptınız, cevabı buradadır.

Sol adına, devrimcilik, sosyalizm, komünizm adına, hangi değerleri savundunuz, hangi yaşam tarzının içinde oldunuz, hangi yöntemleri benimsediniz, gözden geçirin, cevabı buradadır. Gerçekten ezilenlerden yana oldunuz mu? Gerçekten ezilenlerin sorunlarıyla, dertleriyle, talepleriyle yatıp kalktınız mı?

Nazım kampanyaları, türban neyi örtüyor kampanyaları, Sultanahmet mitingleri, devrimciler ölürken yayınladığınız "devrimci demokrasi'nin ölüm ilanları", "sağduyu" çağrıları... hatırlayın bunları, nasıl yaptınız, sorgulayın!

HADEP, kuruluşu, gelişimi itibarıyla, diğer legal partilerden farklılık gösterir. ÖDP, TKP, EMEP gibileri, esas olarak 12 Eylül sonrasının yenilgi, teslimiyet, tasfiyecilik sürecinin ürünüdür. HADEP ise, 1984'den 1998'e kadar Kürt milliyetçiliğinin sürdürdüğü silahlı mücadelenin ürünüdür. Bu yanlışlarla farklı olmalarına karşın, Kürt milliyetçiliğinin düzen içine kabul edilmeyi, "devlete güven" vermeyi esas alan politikalarıyla birlikte büyük ölçüde aynılaşmışlardır.

Seçim süreci, ayrılaşılan noktaların ne kadar arttığını da göstermiştir.

ÖDP, Blok'a katılmayıp burjuva düzen partisi olan Sema Pişkinsüt'ün partisi TDP'yle ittifak yaptığı için eleştirildi. Ama HADEP de aynı kategorideki, hatta SP'yle, CHP'yle bile ittifaka öncelik vermemiş miydi?

Blok, daha oluşum sürecinden zayıftır. Çünkü blokun temel gücü olan HADEP açısından asılan **burjuvaziyle ittifak** arayışıdır. Solla (o da sadece belli legal kesimleriyle) ittifak, düzen güçlerinin HADEP'le ittifaka yanaşmaması üzerine, kerhen, zorunlu olarak tercih edilmek durumunda kalmıştır.

Bu nedenle, Emek Barış Demokrasi blokunun oluşumundan sonra "**cephe**" üzerine, "Kürt Türk ittifakı" üzerine söylenenlerin tutarlılığı, inandırıcılığı, samimiyeti, tartışmalıdır. Baraj aşılmış olsaydı da bu olgu değişmezdi...

Evet, kavram doğrudur. Bir "**cephe**" anlayışıyla bir araya gelmek asıl ihtiyaçtır.

Ama en başta "cephe" deyip, "birlik" deyip, bundan sadece "legal çevreleri" anlayan yaklaşım yıkılmalıdır.

Hayatın kendisi bunu yıkmıştır zaten.

Legal partcilik, iflas etmiştir.

Bunda ısrar, gelişmemekte ısrardır. Yerinde saymakta, yerinde sayarken, aslında düzen zeminine kaymakta ısrardır.

Hayallerden gerçeğe, parlamentoculuk oyunundan mücadeleye, düzen içi hesaplardan devrime dönün! "Yeniden" ayağa kalkmanın tek yolu da, "Demokratik Türkiye'nin", "halkın iktidarı'nın", "demokratik cephe'nin de tek yolu burdan geçer.

Bir kaç bin oyu teselli sayan, abesle iştiğal toplama-çarpımlardan zafer çıkartma oyununu bırakın. Parlamento hayalleri bırakın. Legal partcilik oynamayı bırakın.

Gerçeğe dönün. Mücadeleye, devrime dönün.

Kendi öngörüleriniz çerçevesinde başarısızlığınız büyüktür. Ama moralsizleşmeye de gerek yoktur. Çıkarılacak ders çok açıktır. Parlamenter hayalleri bırakın. Bu hayallerden uzaklaşmış olarak haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmeye kafa yorulduğunda, daha yapacak çok şey olduğu da görülür.

Parlamente Hayalleri Bırakalım!

*Halkın iktidarı için hayatın her alanında
halkın cephesini örgütleyelim.*

2002 seçimleri, Türkiye solu açısından “parlamente hayallerin” ne kadar büyüdüğü, beyinleri ne kadar derinlemesine nüfuz ettiğinin de görüldüğü bir seçim olmasıyla hatırlanacaktır. Barajı aşmak değil, “ihtimali”nin görülmesi bile, kafalardaki tüm parlamente hayallerin ortaya dökülmesi için yeterli olmuştur. “Devrim durumu” tesbiti yapanlardan “bu bir devrim” diyenlere, barajın üstünden geçildiğinde “halkın iktidarı” hayali kuranlara kadar, halkların yüzyıllık mücadele tarihini adeta yok sayan, devrimci teoriyi “alt üst eden”(!) nice yaklaşımlarla karşı karşıya kaldık.

Demokratik mücadele çerçevesinde kalınsa, ona böylesi anlamlar yüklenmese, gösterilen coşku, hatıta mübalağalar, bir yere kadar anlaşılabilir. Ama legal soldaki savrulma o kadar ileri boyutlara ulaşmıştır ki, parlamento üzerinden en olmayacak hayaller, ciddi teorik tesbitler olarak yazılıp çizilebilmiştir.

“Parlamente hayalleri bırakalım!” çağrısını, onca çabaya, meydanlara çıkarılan hatırı sayılır bir kitleselliğe rağmen **barajın aşılamamış olması nedeniyle değil**; barajın aşılar aşılmamasından bağımsız olarak, çıplak biçimde açığa çıkan bu parlamentoculuk anlayışı nedeniyle yapıyoruz. İhtimal ki, barajın aşılması, bu boş hayalleri-sapmaları daha da büyütecektir. Bu nedenle, bu çağrı bugün önemli ve gereklidir. Parlamente mücadelesinin haklar ve özgürlükler mücadelesine, neticede devrim mücadelesine hizmet etmesi isteniyorsa, bu yanılgılardan sıyrılmak şarttır. Yanılgılarla yürümeye devam edildiğinde, büyük bedeller ve emekler üzerinde düzenin değirmenine su taşıyan ha-

reketlere dönüşmek, kaçınılmaz olur. Demokratik muhtevadaki her hareket, devrime su taşımalı; bunu istiyor, bunu amaçlıyoruz.

Devrimi isteyenler, parlamente mücadeleyi de, düzene değil, devrime hizmet eden bir rotaya oturtmak zorundadırlar. Bugün en uç hallerine tanık olduğumuz Parlamente hayallerden ve yanılgılardan kurtulmadan bunu sağlamak imkansızdır.

Eski bir soru:

“Parlamenteizm amaç mı, araç mı?”

1960’lı yılların ikinci yarısı, Türkiye solunda ideolojik mücadelenin belki de en yoğun olduğu dönemi ifade eder. “Barışçı geçiş, zora dayalı devrim, devrimin muhtevası, Parlamenteizm...” işte bu yoğun ideolojik mücadele döneminin en önemli tartışma konularının başında geliyordu.

Tüm ideolojik, politik, örgütsel ayrıklara rağmen, TİP reformizmi hariç, hemen herkes “**Parlamenteizm amaç değil araçtır.**” tesbitinde hemfikirdir. TİP reformizmi bile, parlamento amaçlaştırmak, sosyalizme “barışçı geçiş”in mümkün olduğunu savunurken oldukça zorlanmakta, savunduğunu çeşitli biçimlerde gizlemeye, muğlaklaştırmaya çalışmaktadır.

Bugün ise karşıımızdaki eğilim, parlamento **amaçlaştıran** bir eğilimdir. Bu sadece, “barajı aşma ihtimali” karşısında devrim durumu tesbitleri yapılmasında değil, seçim süreci boyunca yaşanan ittifak çalışmalarında, seçim bildirgelerinde de kendini gösteren bir durumdur.

1960’ların sonundaki tartışmanın özü, devrimci bir halk iktidarının **nasıl, hangi yoldan** kurulacağı, sosyalizme nasıl geçileceğidir.

2000’lerin Türkiye solunda, legalizmin, aleni bir parlamentoculuğa dönüşmüş olması sonucu, tartışmanın bugünkü özü de farklı değildir.

**Legalleşme, barış,
düzenileşme, parlamentoculuk;
aynı zinciri halklarıdır**

Bugünün parlamentocuları, dünün (1980 öncesinin)

silahlı mücadele savunucularıdır. '80 sonrasında Doğu'da 15 yıl silahlı mücadele yürütmüş olanlardır.

Önce, "teorik bahaneleri"ni yaratıp legalleşmeleri, silahlara şu veya bu biçimde veda demeleri ve bunun tabii sonucu olarak parlamenter mücadeleyi her şey haline getirmeleri, temelde devrim ve sosyalizmin reddidir.

"Parlamenter mücadelenin araç mı, amaç mı?" olduğu tartışması, devrim ve sosyalizmi hedefleyenler açısından geçerli ve anlamlı bir tartışmadır. Devrim, halkın iktidarı ve sosyalizm reddedilmişse, orada artık bu tartışmanın gereği yoktur. "Parlamenter hayalleri bırakalım!" çağrısı da bu anlamda, doğal ki, devrim, halkın iktidarı, sosyalizm diyenleredir.

Eğer hala bunlar savunuluyorsa, dogmatiklik, doktrinlik demeden, dünya devrimlerinin evrensel yasaları, Marksizm-Leninizmin evrensel kuralları hatırlanmalıdır.

"Kapattıkları" kitapları, örneğin Lenin'i, örneğin Mahir Çayan'ın Kesintisizlerini yeniden açmayı öneririz. Unuttuklarını hatırlayacak, kafalarındaki bulanıklıklar biraz durulacaktır.

Parlamenter mücadele nedir, ne getirir, ne götürür, 1960'ların sonunda çokça tartışılmış ve netleştirilmiştir.

"Marksistler, 'proletarya devleti ancak devrimle kurulabilir' derken, legalitenin olanaklarından, burjuva parlamentarizminin olanaklarından yararlanmayı da ihmal etmezler. Marksistlerin en gerici parlamentolarda bile çalışabileceklerini 'Marksizmin Çocukluk Hastalığı, Devrim Stratejisi' adlı eserinde Lenin açıkça belirtmiştir.

Ona göre Parlamentarizm amaç değil araçtır." (M. Çayan)

Evet, bu noktada bir tartışma yok.

Burjuva Parlamentarizminin olanaklarından, oligarşinin demokrasilik oyununun açtığı alanlardan yararlanmak gereği açıktır.

Ama bugün olan bu değildir.

Bugün olan, başka zamanlarda da olmuş, ve yazılıp çizilmiştir. Bugün olan, Mahir'in aşağıdaki sözünde anlatılanlardaki gibidir:

"Sınıflı toplumlarda savaş ve barış gibi zıt şeyler belli şartlarda özdeş halindedir. Ve şartların değişmesi halinde bu özdeş zıtlar birbirine dönüşürler... Eğer sen burjuva parlamentarizminin denge unsuru haline gelersen, şartlar da değişmez, yüzeydeki barış da devam eder, elbette.

'Revizyonizme evet, devrimci sosyalizme hayır!'

Bu, burjuva parlamentarizminde burjuvazinin ana şiarıdır."

Legal parti çevreleri, "Burjuva parlamentarizminin olanaklarından yararlanmayı" oligarşinin icazetini ka-

Örgütsüz halkı örgütleyelim! Örgütlü halkı devrime yönlendirelim! Halkın iktidarı için hayatın her alanında halkın cephesini kuralım!

zanmak olarak görmüş; hemen tüm taktik, politika ve yöntemlerini buna göre belirlemiştir. Bu noktada onların "parlamenter mücadelesi", parlamenter mücadele olmaktan çıkmış, demokrasilik oyununun bir parçası olmaya ve daha da önemlisi, kitlelerin özlem ve taleplerinin burjuva parlamentoculuğa kanallize edilmesine dönüşmüştür.

Parlamentoculuk üzerine boş hayallerin yayılması, tasfiyeciliğin en tehlikeli biçimlerinden biridir. Bu hayallerle dolu kafa yapısı, attığı her adımda, niyetinden bağımsız olarak, devrimi tasfiye etmeye yönelmiş olacaktır.

Seçim kampanyası boyunca, özellikle "Blok" çatısı altında meydanlarda toplanan kitlelerin coşkusu, bu meydanlarda atılan devrimci sloganlar, kimseyi yanıltmasın. Bu o kitlenin içinden geldiği mücadelenin bir sonucudur; ama bütün bu enerjinin ve emeğin neye hizmet edeceğini bu sloganlar değil, parlamenter mücadelelenin ele alınış biçimi belirleyecektir. Bu kitlelerin karşısına, devrimci politikalarla değil, parlamenter hayallerle çıkıldığında, bu kitleler şu veya bu biçimde düzene bağlanmış olacaktır.

Mahir'in o dönemde parlamenter mücadele, sosyalizme geçiş üzerine yazdığı yazılardan birinin başlığı "Revizyonizmin Keskin Kokusu" başlığını taşır.

İşte bu keskin kokuyu duyduk tüm bu seçim politikası ve taktiklerinde.

Kürt milliyetçiliğinin, soldan önce, ısrarla burjuvazi- nin çeşitli katmanlarıyla ittifak arayışında bu kokuyu duyduk. Seçim çalışmasının oluşturduğu ortamı “devrim durumu” diye tanımlayan teorilerde bu kokuyu duyduk. TBMM’deki “parmak gücüyle” halkın iktidarı kurma saçmalığında bu kokuyu duyduk. “Hesap soracağız” diyemeyen bir seçim bildirgesinde bu kokuyu duyduk. Oligarşinin icazetini kaybetme kaygısının damgasını vurduğu sloganlarda bu kokuyu duyduk.

Halkın iktidarı, oligarşinin parlamentosunda kurulmaz!

Türkiye’deki sistem gerçeği bir an bile unutulmamalıdır. Bu gerçeğin adı, yeni-sömürge Türkiye’dir. Bu gerçeğin adı, faşizmdir. **“Faşizmin bir devrim sorunu”** olduğu, dünya tarihi bir yana, Türkiye gerçeğinin 50 yıllık tarihinin gösterdiği gerçektir.

Emperyalizmle bütünleşmiş işbirlikçi iktidarı, onun faşist devletini, TBMM’deki “parmak gücüyle” tasfiye edebileceğini düşünmek, Türkiye gerçeğine gözlerini kapamaktır. Bu faşist sistemi dağıtmadan, emperyalizme karşı bağımsızlık ilan edilebileceğini sanmak, dünya gerçeğine gözlerini kapamaktır.

Oligarşinin parlamenter düzeninin olanaklarından yararlanırken, ipin ucunu kaçırıp bu parlamentoya seçilecek vekiller aracılığıyla kurulacak bir “halkın iktidarı”ndan söz etmeye başlamışsanız, ya “halkın iktidarı”nın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz, ya bile bile çarpıtıyor ve kitlelerin taleplerini, kitlelerin kendisini düzenin demokrasicilik oyununa alet ediyorsunuz demektir.

Türkiye’de “Emek Barış Demokrasi Bloku”nun iktidara gelmesini, Brezilya’da İşçi Partisi’nden Da Silva’nın devlet başkanlığına seçilmesiyle özdeşleştirmek de, bu körlüğün başka bir ifadesiydi. Da Silva, emperyalizme karşı bağımsızlığı mı sağlayacak? İşbirlikçi Brezilya rejimi, buna izin verecek mi? Silva, IMF’yle masaya oturuyor bile. Latin Amerika’daki bu ve ben-

zeri iktidarlar, bugünkü koşullarda, emperyalizmin küreselleşme politikaları karşısında demokratik bir yan taşırlar, dolayısıyla, Da Silva’nın seçilmesi dünya halklarının hanesine yazılması gereken bir gelişmedir. Latin halklarının emperyalizmin azgın sömürüsüne karşı bir tavrıdır. Ama o kadar. Bundan daha fazla bir anlam yüklemek, gerçeği çarpıtmaktır. Devrimin güçlenmesinden, reformizmin, revizyonizmin güçlenmesini tercih eder emperyalistler. Diğer alternatif devrimse, reformizmin, revizyonizmin önünü de açar. Bu seçeneklerden de, halkların kurtuluşu çıkmaz.

Halkın parlamenter hayallerini beslemek yerine; Halkı örgütleyelim; Haklar ve Özgürlükler mücadelesini büyütelim!

Parlamentoyu amaçlaştıran bir oluşum, orada bir mevzi kazandığında da, bu mevziyi halkın hak ve özgürlükler mücadelesinin, devrim mücadelesinin geliştirilmesinin aracı haline dönüştüremez. Tersine, bu mevzi, halkın mücadelesinin, örgütlenmesinin önündeki engellerden birine dönüşür. Çünkü orada “temsilciler” vardır ve gerekeni yapmaktadırlar! Düzenicileşme böyle cereyan eder.

Bugün halk kitlelerinin durumunu belirleyen; örgütsüzlüktür. “Emek Barış Demokrasi Bloku”nun seçim mitinglerine 2 milyona yakın bir kitleyi çıkarmış olması bu gerçeğin tersine işaret etmiyor. Tersine, belirli koşullarda harekete geçirilebilen bu kitle açısından bile “örgütsüzlük” geçerli bir özelliktir.

Barış, uzlaşma, icazetçilik, parlamenter hayaller; bütün bunlar, kitlelerin emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesini, örgütlenmesini gerileten, direnme gücünü zayıflatan bir rol oynarlar.

Tüm solun önündeki görev, *“önümüzdeki seçime en iyi biçimde hazırlanmak”* değildir. Faşizmin ekonomik, siyasi, askeri saldırılarına, açlığa ve zulme karşı halkın direnişini sağlayacak bir çalışma yürütmektir.

En başta halkı örgütlemektir.

Bunun kadar öncelikli diğer adım, örgütlü halk güçlerinin birliğini sağlamaktır.

Bizi, halkın iktidarına yaklaştıracak adım, “barajı geçmek” değil, budur. Bunu başarabildiğimiz ölçüde, halkın iktidarı hedefine ulaşmanın somut gereklerini yerine getirmiş oluruz. Bunu başarabildiğimizde, oligarşinin parlamentosunu devrimin bir mevzisi olarak kullanabilecek gücü de elde etmiş oluruz.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Halkın iradesi nasıl yansır?

Oy kullanan seçmenin yüzde 45'inin oylarının meclis dışında kalması ile "halkın iradesinin meclise yansmadığı" tartışmaları yapılıyor. Baraj yüzde 5 olsaydı şöyle yansır, şu seçim sistemi kullanılsaydı, böyle yansır diyor, örnekler veriliyor. Elbette burjuva sistemi açısından dahi böyle bir oranda temsil edilememek sistemin halkın iradesine verdiği değerin bir göstergesidir.

"İstikrar" diye diye yerleştirilmek istenen sistem tam da bu seçimde anlamını bulmuş oldu. Şimdi ABD'deki "demokratlar-cumhuriyetçiler oyunu gibi, demokrasicilik oynanacak demektir.

Peki bu yüzde 45'lik oy da parlamentoya yansımış olsaydı, halkın iradesi yönetime, iktidara yansımış mı olacaktı? Başka bir deyişle baraj düşürülseydi, hatta hiç baraj olmasaydı demokratik ve adil bir sistem mi olacaktı?

Halkın iradesinin yansımaları, her şeyden önce seçim sisteminin ötesinde bir bütün olarak sistemin, düzenin niteliği ile ilgilidir. Böyle bir düzende isterse yüzde yüzlük oy parlamentoda karşılığını bulmuş olsun, halkın iradesi karşılığını bulmuş sayılmaz.

Neden mi? Nedenini, halkın adil ve özgür temsilini halkın iktidarının nasıl sağlanacağını anlatarak açıklayalım.

Sürekli ve Her Düzeyde Katılım

Halkın iradesi, 5 yılda bir yapılan seçimlerle yönetime yansmaz. Yönetenin halk olduğu bir iktidarda, "halk yönetime katılma hak ve yetkisini sürekli olarak ve yerel-merkezi her düzeyde kullanır. Tüm yasal, idari düzenlemeler bunu esas alır." (Halk Anayasası Taslağı)

Bunun somut ifadesi, halkın en küçük birimden, köylerden, işyerlerinden, kasabalardan, ge-

Seçim barajı yüzde 5 olsa ne olur, 3 olsa ne olur; aşağıdan yukarıya bir örgütlenmeyle halkın yönetime, politika üretimine katılımını esas almayan, seçtiği vekili geri çekme hakkını içermeyen hiçbir sistem adil ve demokratik olamaz!

cekondulardan ülke geneline kadar uzanan örgütlü bir güç olmasıdır. Temsilcilerini bu örgütlülüklerden seçmesidir.

Halk Anayasası Taslağı, bu örgütlenmeyi "meclisler" olarak ifade ediyor ve yönetime katılım için şunları söylüyor: "Halkın yönetime katılımı temel olarak, Genel Halk Meclisi, Bölge, İl, İlçe, Kasaba, Köy, Mahalle Meclisleri, İşçi Meclisi, Köylü Meclisi, Gençlik Meclisi, Esnaf Meclisi, Memur Meclisi, Asker Meclisi, Aydın-Sanatçı Meclisi, Hukukçular, Mimar-Mühendisler vb. çeşitli halk kesimlerinin Meclisleri ve diğer toplumsal, mesleki, sendikal örgütlenmeler ve siyasi partiler aracılığıyla gerçekleşir."

Bugünkü sisteme bakalım. Bırakın halkın her kesiminin örgütlenmesini, temsilcilerini seçerek kendi kendini yönetmesini, varolan halk örgütlülüklerini yoketmek için büyük bir baskı uygulanmaktadır.

Geri Çekme Hakkı

Her sistemde halk bir şekilde seçer. Ama sadece halkın iktidarında, seçtikleri temsilcinin görevini yerine getirmemesi durumunda yeni bir seçim dönemini beklemeden görevden alma yetkisine sahip olur.

Halkın iradesinin yönetime yansımalarının en somut göstergelerinden biridir "geri çekme" hakkı. Şu veya bu düzeyde yönetici olarak seçilen biri görevini yerine getirmiyorsa, ülke çıkarlarına, halkın çıkarlarına hizmet etmiyorsa halkı temsil de etmiyor demektir. Bir sonraki seçime kadar o koltuğu işgal etmesi halkın iradesinin gaspedilmesi demektir. Bugün milletvekiline, hükümete kızan kimilerinin dediği gibi, "ne yapalım biz seçtik elimiz kırılsaydı da seçmeseydik" demenin ne demokrasikle ne de halkın iradesine saygıyla ilgisi yoktur. "Geri alma hakkı" demokratik sistemin güvencelerinden biridir. "Seçme-denetleme-görevden alma" birbirini bütünleyen bir sistemin özet ifadesidir.

Oysa bugünkü sistemde, hele Türkiye gibi siyasetin alabildiğine yozlaştığı, burjuva anlamda

Halkın iradesinin yansıması, her şeyden önce seçim sisteminin ötesinde bir bütün olarak sistemin, düzenin niteliği ile ilgilidir.

Böyle bir düzende isterse yüzde yüzlük oy parlamentoda karşılığını bulmuş olsun, halkın iradesi karşılığını bulmuş sayılmaz.

dahi parlamenter sistemin işletilmediği bir ülkede, milletvekili olmak, en azından bir sonraki seçime kadar koltuk garantisi demektir. İster halkın zararına çalışsın, ister halkın talepleri anlamında en küçük bir katkısı olmasın seçilmişliğin nimetlerinden yararlanma demektir. İhaleler, cep doldurmalar, avantajlar, kıyak maaşlar kısaca bugüne kadar yapılanları yapma hakkı demektir.

Katılım, Seçmeyle Sınırlı Değildir

Halkın iktidarında halk her düzeyde yöneticisini seçimle belirleyecektir. Ama halkın yönetime katılımı, iradesini yansıtmayı sadece seçimle sınırlanamaz. İşte bu gerçekten hareketle, halk örgütlülükleri aracılığıyla, yani meclisleri aracılığıyla örgütlenerek, *“ülke yönetimi, ekonomisi, politikası hakkında politika üretimine, kararların alınması, uygulanması ve denetlenmesi süreçlerine katılır.”*

Demokrasinin siyaset bilimidindeki tanımı, “halkın yönetime katılımı” olarak ifade edilir. Bunu yerine getirmenin tek güvencesi ise halkın direk katılımını sağlamaktır. Söz ve örgütlenme hakkı bu katılımın yoludur. Demokratik Halk İktidarı, bu hakkı sadece meclislerle de sınırlamıyor.

“Yurttaşlık haklarına sahip olan herkes demokratik yoldan siyasetin belirlenmesine katılmak üzere, siyasi parti kurma, kurulmuş partilere üye olma ve bunlardan çıkma hakkına sahiptir.” Bunun tek istisnası, *“faaliyetleri demokrasiye, ulusal bağımsızlığa, Demokratik Halk Cumhuriyeti Anayasası ilkelerine aykırı”* olmamasıdır. Örneğin faşist, ırkçı partilerdir.

Seçim barajlarının düşürülmesi ile, halkın iradesinin yansıması arasındaki ilişkiye burada ifade ettiklerimizle birlikte baktığımızda, neden bu sistemde halkın iradesinin hiçbir şekilde yansıyamayacağını cevabı da kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Bu düzende, seçim sistemi ne olursa olsun sonuç değişmez. Bu sistemde “sandık” halkın önüne iradesini beyan etmesi için konulmuyor. **“Sandık”**, halkın yöneticilerini seçmesi için kurulmuyor, egemen güçlerin kendini halka seçtirmesi, onaylatması için kuruluyor.

Org. Hilmi Özkök Amerika'daydı

KAÇA SATTIN, AÇIKLA!

Genelkurmay Başkanı 4-10 kasım tarihlerinde Amerika'daydı. Pazarlıklara ilişkin bir açıklama henüz yoktu ortada. Net olan Özkök'ün **“görüş ayrılıklarımız var, ama giderilebilir”** sözüydü. ABD görüşünü değiştirmeyeceğine göre, söylenen açık; Irak'a saldırıda Amerika'nın yanında olacağız. Giderilebilir olacak olan da dolar'dan başka bir şey değil!

Hilm Özkök Amerika'ya giderken yeni hükümet henüz kurulmamış, sözde ülkeyi yönetecek olanlar işbaşı yapmamıştı. Pazarlık artık doğrudan generaller arasında olduğu için bunun bir öneminin olmadığı da böylece görülmüş oldu.

Elbette gündem Irak'tı. Asker başı kaç dolara anlaştıklarının ayrıntıları da ortaya çıkacaktır. ABD'nin işi artık Hilmi Özkök'le nasıl olsa daha kolay. 1 Kasım tarihli Milliyet'in aktardığı gibi; **“ABD Özkök'e daha rahat işbirliği yapılabilecek bir komutan gözüyle bakıyor. Emekli yarbay Steve Williams tarafından kaleme alınan raporda 'General Özkök ve General Zorlu gibi önderleri sayesinde, Türk Ordusu'nun yeni çehresi kendine daha güvenli ve daha yetenekli, aynı zamanda da ABD'ye daha yakın bir hal almıştır...”**

Ne konuştuklarının ayrıntılarına gerek var mı?

“BM BİZİ BAĞLAMAZ!”

Başlığa çıkardığımız, Irak’a saldırıya ilişkin bu söz ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell’e ait. (1 Kasım Zaman)

Bu kısa cümleyle özetlenen gerçeği de bir başka alıntıdan düzleştirelim. Fransız Le Monde diplomatique’in başyazısı bugünkü tabloyu şöyle özetliyor:

“1945’te, 2. Dünya Savaşı’nın ardından ortaya konulan ve Birleşmiş Milletler tarafından denetlenen uluslararası düzen sona erdi.”

BM’den şu veya bu yönde kararlar çıkartılabilir, saldırıya meşruluk bu yolla yaratılabilir, ama bu gerçek değişmeyecektir. Amerika’nın üçüncü kez BM’ye sunduğu tasarıya da böyle bakılmalıdır. Sorunun, emperyalistlerin dilinden ifade edersek, “Irak’ın kitle imha silahlarının nasıl yokedileceği” sorunu olmadığı açık. Düzeltmeler yapılarak üçüncü kez BM Güvenlik Konseyi’ne verilen Amerikan tasarısı, öteki emperyalist ülkelerle Amerika arasındaki pazarlıkların, çelişkilerin sonucudur. O pazarlıklarda ne Irak halkının iradesi vardır ne de çıkarları. Avrupalı emperyalistlerle Amerika arasında Irak nezdinde yaşanan çelişkilerdir söz konusu olan.

Irak’ı Bombalayarak, İran’ı “Doğal Yolla”

Hedefin sadece Irak olmadığı biliniyor. Daha Irak’a saldırı başlamadan İran’ın da gündeme getirilmesi, en azından ısıtma manevralarının başlatılmış olması Ortadoğu’da ne denli büyük bir oyun oynandığını ve BM’nin bunun aracı haline getirilmek istendiğini de gözler önüne seriyor.

ABD yönetimi, “Irak’ın güçle, İran’ın doğal yolla değişiminden yana” olduğunu açıkladı geçen hafta. Doğal denilenin de kışkırtmalar, sabotajlar, darbeler vs. olması bir yana, peki İran bu “doğal yollarla” değişmezse ne olacak? Onu da güçle değiştirecek.

Nitekim, Şaron bu açıklamadan güç alarak aynı paralelde ama daha açık konuşuyor; “Irak’tan sonra vakit geçirmeksizin İran’a müdahale edilmeli” diyor.

Buyurun size, “uluslararası düzen” ve “teröre karşı savaş”. Kim dünya düzenini çıkarlarına göre şekillendirmek için katliamlar yapıyor, kim terör uyguluyor ortada. Sanılmasın ki, işgaller, saldırılar, provokasyonlar ve terörün hedefi İran’la da sınırlı kalır. Bütün Ortadoğu, örneğin Suriye, örneğin, 1991 saldırısında topraklarını Amerikan askerlerine açan ve bugün açmayacağını açıklayan Suudi Arabistan ve elbette Filistin.

Sonra mı? Sonra **sıra başka kıtalara, başka ülkelere** gelir. Bu arada terör demagojisi tükenirse yeni bir demagoji üretilir, saldırı bununla gerekçelendirilir. Örneğin şu günlerde 1000’e yakın asker göndermek üzere olduğu Kolombiya’da “uyuşturucuya karşı” savaştığı gibi, Amerikan imparatorluğu “savaşacak” bir “düşman” mutlaka bulur ve dünyayı “kötülüklerden korumaya” devam eder.

İmparatorluğun her saldırısı, hangi ülkeye, hangi güce, örgüte karşı olursa olsun gerçekte bütün dünya halklarına yöneliktir. Saldırıya karşı durmak bütün halkların sorumluluğudur.

“ABD Tehdidine Karşı Silahlanma Hakkımız Var!”

ABD’nin “şer eksenini” dediği ve hedeflerinden olan ülkelerden **Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti**’nin Pekin Büyükelçisi, “ABD başkanının özel temsilcisine, gittikçe artan ABD nükleer tehdidine karşı varolma hakkımızı ve egemenliğimizi korumak için sadece nükleer silahlar değil, bunlardan daha güçlü silahlara da sahip olma hakkımız olduğunu söyledik” açıklaması yaptı.

Elbette silahlanmayı hiçbir sosyalist, ilerici savunmaz. Ama bütün dünyayı egemenliği altına almak için pervasızca terör estiren, hukuk, kural,

yasa tanımayan bir güç söz konusuysa silahlanmak, o güce karşı direnmemek, sadece kendi halkına değil, bütün dünya halklarına yapılacak en büyük kötülüktür.

Amerikan imparatorluğunun terörüne karşı salt “savaşa hayır” diyerek direnemezsiniz. Ya savaşacak, yurdunuzu, rejiminizi koruyacaksınız ya da boyun eğeceksiniz. Bu subjektif bir tercih olmanın ötesindedir bugün artık. Sosyalistler elbette bu koşulda silahlanmayı, direnmeyi seçer. **Kim İl Sung’un çocukları** da bunu söylüyor!

Direnış İsrail’de Krizi Derinleştiriyor

İşçi Partisi hükümetten ayrıldı. Şaron 2003’te seçim kararı aldı. Şaron krizi daha fazla zulümle, terörle aşmaya çalışıyor.

Şaron’un 2003 bütçesinde Yahudi yerleşimcilere daha fazla pay ayrılmasını istemesi üzerine, İşçi Partisi, bütçeyi bu haliyle onaylamayacağını açıklarak hükümetten çekildi. İşçi Partisi’nden boşalan bakanlıklardan Savunma Bakanlığı’na, onlarca Filistinlinin katledildiği Cenin katliamının sorumlusu eski Genelkurmay Başkanı Şaul Mofaz’ı atandı.

“Bütçe Krizi” Değil Direnışin Yarattığı Kriz

İsrail hükümetinde krizin derinleşerek koalisyonun bozulmasına, “bütçe krizi” denildi. Bu görünen yanı. Esasen krizi yaratan, işgal, zulüm ve buna karşı Filistin halkının olağanüstü direnişidir.

Şaron yönetiminin denemediği terör yöntemi kalmadı. Suikastler, işgaller, sokağa çıkma yasakları, sokak ortasında taranan çocuklar, füzelerle vurulan evler-araçlar, toplama kampları, liderlerin tutuklanması, Filistin halkının gelir kaynaklarının resmen bilerek yok edilmesiyle açlıkla teslim alma uygulamaları... hiçbir terör yöntemi direniş kırmadı. Filistin topraklarındaki direniş, İsrail topraklarında feda savaşçılarıyla bütünleşti. Askerleşmiş yapısına rağmen İsrail toplumunda, İşçi Partisi kitlesinde böyle bir direnişin etkilememesi elbette düşünülemezdi.

Yaşanan işte bu etkinin sonucudur. Özellikle son 1-1,5 yıl içindeki terörün ortağı durumundaki İşçi Partisi’nin bütçe bahanesiyle hükümetten ayrılması, terörün faturasından kurtulma çabası olarak görülebilir. Elbette bu da mümkün değildir. “Sol” adına terörün ortağı olan işçi partisi’nin Şa-

ron’un partisi Likud’dan farkı ancak nüanslarda olabilir.

Direnışlere sadece ölümlerin sayısıyla, ödenen bedellerin büyüklüğüyle bakmanın yanlışlığı bir kez de bu krizle görülmüş oldu. Evet Filistinli kardeşlerimiz ölecek direniyor, ama hasmını da devasa silahlı gücüne, Amerikan destekli ekonomik gücüne rağmen krizlerden kurtulmasına, huzuruna, istikrarına izin vermiyor.

Zulmedenin önünde iki seçenek bırakıyor. Ya işgal ettiği toprakları terk edecek, ya da daha fazla terör uygulayacak. Arayollarla oyalamaya, aldatmaya izin vermiyor direniş.

İsrail’in şimdilik ikinci yolu, daha fazla zulüm yolunu seçeceği açık. İşçi Partili bakanın yerine katliamcı generalin atanması bunun sonucu. Ama bu da sonuç getirmeyecektir. İntifada sürdükçe, İsrail’in çok çeşitli biçimlerde karşı karşıya kalacağı krizlerden kurtulması mümkün değildir.

Bu arada, yeni koalisyonu sağcı başka partilerin alınması tartışmaları Filistin yönetimince “tedirginlikle” karşılanmış. Hükümet ortağı “solcu” olunca farklı mı olmuştuk ki, sağ koalisyon olunca daha fazlası olsun. Değişen şu ki, İsrail hükümeti şimdi tam bir tescilli katliamcılar hükümeti haline geldi.

Rapordaki Terör Kanıtları

Bu yılın Mart ve Nisan aylarında Cenin ve Nablus’daki katliamların da yaşandığı operasyon sırasında yaşanan katliam, işkence olayları Uluslararası Af Örgütü tarafından yapılan incelemelerin ardından rapor olarak yayınlandı. Raporda onlar-

Filistinlilerin Yanlış Sevinci

AKP’nin iktidar olmasının Filistin’de sevinçle karşılandığını yazdı basın. İslamcıların iktidarda olduğu bir Türkiye’nin Filistin davası açısından olumlu olduğu düşüncesinden sözedildi.

Yanlış, Filistinlilerin memnun olması için bir neden yok. Türkiye’de gerçek iktidarın Genelkurmay olması bir yana, AKP’nin islamcılığını, Filistin davasında nasıl tavır alacağını görmek için Erbakan ik-

tidarına bakmak yeterli. İsrail ile en önemli askeri işbirliği anlaşmaları Erbakan döneminde imzalandı. Savaşı besleyen ihaleler verilmeye devam etti.

Filistinli kardeşlerimiz boş yere sevinmesinler. AKP islamcılığı da farklı değildir. Bunların islamcılığının yönü Amerika’ya bakar. Çıkarları neredeyse ona göredir kabeleleri. Anında satmakta tereddütleri olmaz. Türkiye’de Filistin halkının gerçek dostu tarihsel ve siyasal olarak devrimciler ve Türkiye halklarıdır.

ca örnekle İsrail terörü sergilenirken, birçok fiilin savaş suçu kapsamında olduğuna özellikle vurgu yapıldı. Rapordan örneklerle işte İsrail terörü:

"Cenin'de mülteci kampının bütün bir yerleşim bölgesi 4.000 kişiyi evsiz bırakarak yıkıldı."

Kanundışı öldürmeler

"Ailem 5 Nisan günü evdeydi. Saat öğleden sonra yaklaşık 3 veya 3:15'ti. Kapı çalındı ve açmamız istendi. Kızkardeşim Afaf 'Bir dakika' diye bağırdı. Bunu hemen söyledi... Kapıya ulaştığında, tam elini kapının koluna koymak üzereyken kapı havaya uçtu. Kapı onun üzerinde patladı ve yüzünün yarısı havaya uçtu... Sanıyorum hemen öldü. Bağırmağa başladık. İSK sanki bizi korkutmak için duvarlara ateş etmeye başladı. Onlara hemen bir ambulans çağırmaları için bağırdık ama cevap vermediler."

"Baktım ve büyük buldozerlerden birinin batı tarafından, al-Shu'bi ailesinin evini yerle bir ederek geldiğini gördüm; evin yıkıldığını gördüm. Düşünmeden buldozerdeki askerlere 'insanların evden çıkmalarına izin verin' diye bağırdım. Tam o anda asker buldozerden çıktı, silahını çekerek benim olduğum tarafa doğru ateş etmeye başladı. Shu'bi ailesinin 10 üyesi 6 gün boyunca evlerinin altında gömülü kaldı, sadece ikisi kurtuldu."

Cenin ve Nablus'tan sadece iki örnek. Rapor-
dan aktarmaya devam edelim:

*"Cenin'de 3-17 Nisan arasındaki saldırı nede-
niyle ölen 54 Filistinlinin yarısından fazlasının çatış-
malara karışmadıkları anlaşılıyor. Öldürülenler
arasında 7 kadın, 4 çocuk ve 55 yaşından büyük
6 erkek bulunuyordu. 6 kişi yıkılan evlerin altın-
da kaldı. 29 Mart-22 Nisan arasında Nablus'ta en
az 80 Filistinli öldürüldü. Kurbanlar arasında 7
kadın ve 9 çocuk bulunuyordu."*

Bir başka terör yöntemine geçelim ve aktar-
maya devam edelim:

"canlı kalkan" kullanımı

*"Komşunun evine girdik. Askerler duvarda bir
delik açmaya başladı. Üç asker ve bir köpekle du-
varın içinden çıkarıldım. Asker silahını kafama da-
yamıştı. Bu yaklaşık 7-8 kez oldu. Her defasında,
binadan binaya geçerken askerler beni önlerinde
tutuyordu. Son yerde kapıyı arkamdan çektim ve
tam çıkarken bir silah sesi duydum. Askerler be-
ni sokaktan çekti ve ateş etmeye başladı. Onların
bir metre arkalarındaydım."*

*"Cenin ve Nablus'ta İSK sistematik olarak Filis-
tinlileri askeri operasyonlara katılmaları veya*

*"canlı kalkan" olmaları için zorluyordu. Erkekle-
rin yanı sıra kadınlar da böyle kullanıldı."*

İşkence ya da zalimane, insanlıkdışı muamele

*"Vücudumuza ve göğsümüze tüfek dipçikleri-
le vurmaya başladılar... Hepimiz iç çamaşırları-
mızla birarada bulunuyorduk. Soğuktu. Battaniye
isteyince dövüldük. Bize su vermediler."*

Tıbbi ve insani yardımın engellenmesi

*"Atiya Hassan Abu Irmalla (44) 5 Nisan günü
evinde otururken İSK tarafından başından vurul-
du. Ailesinin umutsuzca ambulans çağırma ça-
baları başarısız oldu. Aile akrabalarına öldüğünü ha-
ber vermek için bile evden çıkamadı. 'Atiya Has-
san Abu Irmalle'nin cesedi 7 gün evde kaldı."*

*"Suna Hafez Sabreh (35) 7 Nisan günü evinin
kapısını kaparken vurulması sonucu ciddi biçimde
yaralandı. Ailesi ambulans çağırdı ama ambulans,
en azından bir kez ateş açıldığı için onlara ulaş-
madı. 2 gün sonra nihayet bir ambulans geldi
ama Suna Hafez Sabreh'nin durumu kötüleşmişti.
O zamandan beri 5 kez ameliyat oldu."*

Ev ve mülklerin yıkılması

*"Tam bir yıkım var, sağlam kalmış tek bir ev
yok. Sanki tüm bölgeyi biri buldozerlemiş gibi.
Evlerde biri olsaydı kurtulamazlardı... Enkazdan
başka birşey yok ve insanlar şaşkın şaşkın dolaşı-
yor. Enkazların altından ölü kokusu geliyor."*

*Hawashin ve Jenin mülteci kampının çevresin-
deki 169 ev (374 daire) buldozerle yıkıldı. Bunla-
rın birçoğu çatışma bittikten sonra yapıldı. Bunun
sonucunda 4.000 kişi evsiz kaldı.*

Filistinliler işte bu teröre karşı direniyor. Bu
terörü onaylayan ve izleyen emperyalistler dire-
nenlere "terörist" diyor!

RUSYA ABD'NİN İZİNDE;

Putin, Bush'un Kanlı Ayak izlerini Takip Ediyor! Şaron Yöntemleri Genelleştiriliyor

Rusya yönetimi, Moskova'daki katliamının ardından daha da saldırganlaşacağını gösteren bir adım daha attı. Katliamın hesabını vermek zorunda kalmaktansa, terör demagojisiyle her türlü muhalefeti bastırma yoluna gidiyor.

Amerikan emperyalizminin "imparatorluk stratejisi" katliamcılığa girişen her emperyalist için bulunmaz bir örnek. Rusya da yeni hazırladığı "ulusal güvenlik stratejisi"ni, ABD gibi, "erken saldırı" olarak nitelenen ve terörü meşrulaştırmanın aracı olan tez üzerine şekillendiriyor.

Rus Güvenlik Konseyi adına yapılan açıklamada "yeni ulusal güvenlik doktrininin 'Terörist tehdit nereden gelirse gelsin, erken aşamada etkisiz kılınacak' ilkesine dayandığı" belirtildi.

Rusya emperyalizminin "güvenlik doktrini"nin bir diğer unsuru, yine Amerika'nın "stratejisi"nde olduğu gibi, "teröristler, **nerede olursa olsun vurmak...**" Şu ülke bana saldırabilir... bombala. Şu örgüt bana saldırabilir.... yok et. Kanıt, belge gerekmiyor artık emperyalistler için, onların "şüphelenmesi" yetiyor! Ve bunun adı da "terörizmle mücadele" oluyor.

Rusya'nın yeni doktrininin açıklanmasında kullanılan gerekçeye bakın: "Terörizm ve kitle imha silahlarının yayılması, Rusya ulusal güvenliğine yönelik bir numaralı tehditler olarak belirlenecek. Teröristlerin evlerimizi ele geçirmelerini beklemeyeceğiz..." Herşeyiyle ABD'nin geri zekalı başkanı Bush'tan aşırılmış sözler.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, Amerikan politikalarından memnundur!

Amerikanın imparatorluk politikalarının, "dünya geneli"nde gerekli tepkiyi görmediği söyleniyor; Rusya örneği, ülkeler, yönetimler bazında bu "tepkisizliğin" nedenini de ortaya koyuyor. ABD'nin saldırganlık politikaları, tüm **emperyalist, işbirlikçi yönetimlerin** işine geliyor. Amerika yaparsa, biz daha rahat yaparız havasındalar.

11 Eylül sonrası, Amerika'nın açıklamalarının ardından Türkiye oligarşisinin içine girdiği hava, bunun karakteristik bir örneğidir. "Bizi bugüne kadar insan hakları diye eleştirenler de terör gerçeğini gördüler... teröre karşı mücadelemizin haklılığı şimdi daha iyi anlaşılacak" sözleri, dizginsizce terör uygulayabilme özgürlüğü(!)nın kutlaması gibiydi.

Amerika'nın "imparatorluk" yöntemi, dünyanın her tarafında, tam bir hukuksuzlukla, hiç bir sınırlama olmaksızın terör estirme esasına dayanıyor. Öteki emperyalistler ve işbirlikçileri de bu durumun kendilerine de, "kendi çaplarında" aynı terör yöntemlerini uygulama serbestliği sağlayacağını düşünerek, bu politikaların açık veya örtük destekçisi durumundadırlar.

Terörist devlet İsrail'in yöntemleri, genelleştiriliyor

Yaklaşık iki yıldır siyonist İsrail yönetimi, Filistin halkına karşı "tüm dünyanın gözleri önünde" akla gelebilecek hemen her türlü terör yöntemine başvurdu. Bir halkın meşru liderini rehin almak, halkın evlerini yıkmaya, suikastlar düzenlemeye, tüm dünyaya kapattığı mülteciler kamplarında katliam yapmaya kadar, ne hukuki, ne insani hiç bir sınır tanımayan bir terörizm uyguladı.

Hatırlayın; vahşet o kadar sınırsız, dizginsizdi ki, özellikle burjuva basında bile "bu kadarı da olmaz ki..." türünde yazılar çıkıyor, bunlar "büyük güçlere, uygar dünyaya bu vahşeti durdurma çağrısı" yapıyorlardı.

Ama herkesin gördüğü, bildiği gibi, "büyük güçlere, uygar dünya" Şaron zulmünü durdurmak için kılını bile kıpırdatmadı.

Kıpırdatmadı, çünkü bu yöntemler, başta Amerika olmak üzere, emperyalistler açısından adeta bir "prova" niteliği taşıyordu. Bu yöntemleri kanıksatmak, dünyayı bu teröre alıştırmak, hukuksuzluğa alıştırmak ABD'nin "imparatorluk" politikalarının bir parçasıydı.

Moskova Katliamı Olmadı Mı Yoksa?

Üç gün sonra televizyonlardan, gazetelerden silindi Moskova katliamıyla ilgili haberler. *"Kullanılan gazın türü üzerine"* gevezelik etmeye, komplo teorilerine bile büyük ölçüde son verdiler.

İşkenceyi izleme komiteleri, Uluslararası af örgütleri, Uluslararası ceza mahkemeleri yok ortada! Ne heyetler oluşturuyor, ne soruşturmalar açıyorlar.

Sanki olmadı Moskova katliamı!

Sanki 200 insan katledilmedi orada!

Sanki "kurtarma" adına dünyanın gözleri önünde bir vahşet gerçekleştirilmedi!

Yak, yık, katlet, zehirle... Ve gizle. Gizleyemiyorsan, unuttur.

Emperyalistler, işbirlikçileri, katlediyor ve böyle yapıyorlar.

Yarın katledilen olmak istemiyorsan, katledileni unutma!

Afganistan'da teslim alınmış durumdaki binlerce Afganlının katledilmesine ne Avrupa, ne Rusya ses çıkarmadı. Rusya, "kurtarma" adı altında, savaşçıları da, rehinelere de katletti, emperyalistler ve işbirlikçi yönetimler, aynı sessiz onayı verdiler. Ne kınama, ne araştırma, ne soruşturma...

Geçen hafta, Yemen'de El Kaide üyesi oldukları ileri sürülen 5 kişinin içinde bulunduğu otomobil, ABD veya işbirlikçileri tarafından havadan atılan bir füzeyle vurularak 5 kişi katledildi. Bu da emperyalizmin yeni yönteminin uygulamalarından biridir.

Rusya, "yeni doktrinini" ilan ederken, öncelikli hedeflerinden birinin de Çeçenistan'ın sınır bölgelerindeki mülteci kampları olacağını açıkladı. Şaronun da hedefiydi mülteci kampları.

**Bu terör, hiç bir gerekçeyle
meşru görülemez;
emperyalist saldırıganlık karşısında
sessiz kalınamaz!**

Emperyalizm, terör, tüm muhalif kesimler

üzerinde yaygınlaştırırken, "her türlü katliam, cinayet biçimini" kullanmalarını meşrulaştırmak için, saldırdıkları güçlerin hatalarından, zayıf yönlerinden yararlanıyorlar.

İsrail, saldırılarına "intihar eylemlerini" gerekçe gösteriyor. ABD Afganistan'daki terörünü "çağdışı Taliban rejimiyle" gerekçelendiriyor. Rusya, Moskova'daki katliamı, "Çeçenlerin sivillere yönelik eylem yapmış olması"yla meşrulaştırmaya çalışıyor.

Kafası şiddet, halkların direniş hakkı, emperyalizm ve halklar çelişkisi gibi konularda karışık olan çeşitli kesimlerin bu tuzağa düşmesi de çok zor olmuyor. "Karşı tarafı", yani katledilen tarafı "rahatlıkla savunamadıkları" için, "ortada" durup sessiz kalıyorlar. Emperyalizmin şu anda istediği de fazlası değil. "Tarafsızlığın" yolaçtığı bu sessizlik, emperyalizmin terörünün meşrulaştırılmasına hizmet ediyor.

Bu "tarafsızlığın", "ona da buna da karşıyım" tavrının, "savaşa da, teröre de hayır" türü sloganların neticede emperyalizme karşı çıkma cüretini gösterememek olduğu, emperyalizmin işine yaradığı üzerine bir çok kez yazmışızdır. Moskova'daki katliamdan sonra Behiç Ak'ın çizdiği bir karikatür, bu gerçeği bir başka açıdan oldukça çarpıcı dile getiriyordu: Karikatürde, televizyonda Moskova katliamını izleyen bir adam kendi kendine şöyle diyor: **"Vay bel Şimdi anladım. 'Ölü olarak ele geçirmeye' itiraz etmeyince, 'ölü olarak kurtarılmayı da' kabullenmiş oluyorsun."**

Emperyalizmin çıkarları için, emperyalizmin istemediği yönetimleri değiştirmek için, onbinler, yüzbinler, halklar katledilebilir. Emperyalizm bunu kabul ettirmek istiyor. Sessiz kalanlar, tavırsız kalanlar, yeniden düşünmeli. Ülkemizdeki infazları, "ölü ele geçirmeleri" kendi dışlarında görenler, yeniden düşünmeli. "Teröre karşı mücadele" adına, halka karşı her türlü baskı, zulüm ve katliamın meşru görüleceğini, yarın ülkemizde, emperyalizme tavır alan bir yönetim olduğunda, bugün Afganistan'a, Irak'a yağdırılan bombaların, bizim ülkemize de yağacağını, kimse unutmamalı.

Ne Moskova'daki katliam, ne Afganistan'daki katliam, ne Filistin'deki katliam, hiç kimseye sandığı kadar uzak değildir.

Oligarşinin “Çeçen” politikası

Çeçenlerin Moskova’daki tiyatrodaki rehin alma eyleminin başladığı ilk sıralarda, burjuva medya, oligarşinin bugüne kadar ki genel politikasına paralel olarak “Çeçen savaşılar, Çeçen direnişçiler” gibi sıfatlar kullanıyordu. Ama kısa süre sonra önlerine Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün bir açıklaması geldi. Özkök “Çeçenler direnişçi değil, terörist...” diyordu.

Genelkurmay andıçlarına göre yayın yapmaya alışmış burjuva medya, haberlerinde gerekli değişikliği yapmakta gecikmedi. Rehini alma eylemini gerçekleştiren Çeçen savaşılar, acilen “terörist” yapıldılar.

Peki Genelkurmay Başkanı neden alelacele böyle bir açıklama yapma ihtiyacı duymuştu?

Oligarşiyi alelacele bu açıklamayı yapmaya iten, herşeyden önce Rusya karşısında “suçüstü yakalanmış olma” telaşıydı. Ama buna rağmen, çok geçmeden, Rusya, Türkiye oligarşisini “Çeçen teröristleri korumakla” doğrudan suçlayacaktı.

Ama oligarşi inandırıcı değildi.

O kadar ki, Dışişleri Bakanı sözcüsü, “Rusya’nın iddiaları doğru değildir...” derken, bir muhabirin Türkiye’de Çeçenlere ait bir kurumun kartını göstermesi karşısında verecek cevap bulamamıştır.

Türkiye’nin Çeçenlere topraklarını açması, Çeçenlerin haklı meşru ulusal direnişini desteklemek için olsa, bunda özel olarak üzerinde durulacak bir yan olmazdı. Ama oligarşinin “Çeçen politikası” daha farklı bir muhtevaya sahipti.

Emperyalizmin uşağı Türkiye, “bölgesel” hesaplarıyla kullanacak güçler arıyor

Oligarşi Çeçenleri yıllardır kullanıyor. Bir yandan terör edebiyatı yapıyor, diğer yandan Rusya’nın “terörist” dediğini barındırıyor. Çeçenler tarafından Türkiye içinde gerçekleştirilen gemi kaçırma, otel baskını gibi çeşitli eylemlere yaklaşımını herkes hatırlar. Demek ki, mesele ne “terör” meselesi, ne de onların haklılığı-haksızlığı meselesi değil, çıkarlar meselesi.

Oligarşinin bu çerçevede ilişki kurduğu, belli bir himaye karşılığında yönlendirmeye çalıştığı sadece Çeçenler değil.

Türkiye oligarşisinin, dönem dönem Halkın Mücahitleri, Müslüman Kardeşler gibi örgütlere de çeşitli biçimlerde barınma veya lojistik sağladığı bir çok kez yazılıp çizilmiştir. Keza, bunların “gizliliğine” karşılık, çok daha aleni olarak yürütülen Barzani ve Talabani’yle ilişki de

aynı muhtevadadır.

Bu tür ilişkilerde amaç, ilişki kurulan gücü bir “koz” olarak kullanmaktır. Oligarşiyi göre Rusya “PKK’yı himaye ediyor”dur, öyleyse, Türkiye de ona karşı “Çeçenleri” himaye eder.

İran’a karşı Halkın Mücahitleri’ni, Suriye’ye karşı Müslüman Kardeşler örgütünü, Irak’a karşı Talabani ve Barzani’yi kollarken de, hep aynı hesaplara hareket edilmiştir. Kısacası, oligarşinin başka örgütlere yönelik politikalarındaki hareket noktası bağımsızlık isteklerini, meşru mücadeleleri desteklemek vb. değildir. Herşey iç politikada, ezmek, sindirmek istediği güçlere karşı eline bir koz geçirmek içindir.

Faşist, emperyalist güçlere kendilerini kullandırtanlar, kendi meşruluklarını zayıflatırlar

Hesabın elbette başka ülkeler de farkında. Şimdi Rusya da, oligarşiyi Çeçenlerin kurumsallaşmalarını “yasakla” diyor. Oligarşi “öyle bir kurum yok” pişkinliğine başvursa da, yarın ne yapacağı belli değildir.

Çeçenlerle kurulan ilişkide “Türki cumhuriyetlere” yönelik taşeronluk görevinin de payı vardır. Çeçenlerle kurulan ilişkiler aracılığıyla, Kafkas ülkelerinde ekonomik, siyasi çıkarlar elde etmek de oligarşinin diğer hesaplarından biridir. Ama esas olanın “koz” olarak kullanmak olduğu unutulmamalıdır. Bu şu demektir; oligarşi, Çeçenleri her an satabilir de. Çeçenlerin Rusya’ya karşı direnişine hemen terör demekten de geri durmayan, Moskova’daki katliamı “kutlayan” da yine aynı oligarşidir. Nalına da mihına da siyaseti Osmanlı’dan mirastır. Moskova katliamını onaylarken, kendi katliamcılıklarını hatırlamışlardır. Bu, Rusya emperyalizmiyle, Türkiye oligarşisinin ortak yanındır.

Bu ülkesinin bağımsızlığı için, işgale, diktatörlüklere, emperyalistlere karşı mücadele eden tüm güçler için unutulmaması gereken bir gerçektir. Oligarşi-Rusya pazarlığında kullanılan Çeçenler, bu kullanma politikasının aleti olmakla, kendi muc adelelerini güçlendirmiş değil, zayıflatmış, meşruluklarını gölgelemiş olurlar.

Armutlu direniş odağı

**Küçükarmutlu; Sarıyer sırtlarında, zenginlerin ele geçirmek istedikleri gecekondu-
lardan sadece birisi değildir artık. Armutlu adı, bu ülkede yokedilmek istenen de-
ğerlerle, zulüm ve zulme karşı direnişle bir bütündür. "Tarih baba"nın eli kalem
tuttukça bu böyle yazılmaya devam edecektir. Ve Türkiye halkı direnmenin
anlamını ve önemini Armutlu'ya bakarak bilince çıkartacak!**

Sabırla, sessizce, derinden bir yürüyüş eylediler günler ve aylar boyu. Önceki örneklerden hareketle "destekçi" dediler onlar için önceleri, görmek istemediler genç-yaşlı bedenlerin açlığa, ölüme yatışını. Ta ki, **"Ben Gülsüman Dönmez"** diyen bir ses yankılanana kadar. Ta ki, o sesin ölümüyle konuşan Gülsüman'ın, **"Ölüm orucunun 147. gününde öldüm ben. 147 gün hücre hücre eriyerek... sizlere, halka, dünyaya gerçekleri anlatmak için ölüme yürüdüm. Ve öldüm yürüyüşümün 147. gününde."** diyen sesi olduğu anlaşılincaya kadar.

O günden sonra gözler Armutlu'daki o gecekonduya, oligarşinin yıkararak, yakarak yokedeceğini sandığı iki oda bir sahanlıktan ibaret eve döndü.

O andan itibaren, sabırla yürüyen Gülsümanların, Şenayların, Canan ve Zehraların, sonraki günlerde içeriden tahliye olup direniş sürdürenlerin Armutlu'yu bir direniş odağına çevirmesine gün gün bütün dünya tanık olmaya başlayacaktı.

Direnış mevzisi yapan güç

Gülsüman'ı Canan, O'nu Şenay, ardından Zehra, Sevgi, Osman... ve Armutlu'nun yangın yerine döndüğü gün Sultan, Bülent, Arzu ve Barış. 16 can düştü Armutlu toprağına. Armutlu'nun temsil ettiği gücü büyüten Mersin'den, İzmir'den ve Ankara'dan şehitler eklendi onlara.

Peki neydi Armutlu'yu bir direniş mevzisine dönüştüren?

Tanklar, toplar, otomatik silahlar, geçilmez-yıkılmaz barikatların gücü müydü? Hayır!

Milyonlar mı toplanmıştı Armutlu'nun sokaklarında? Hayır!

Bunların hiçbirisi yoktu Armutlu'da. Aç bedenler ve günden güne eriyen hücreleriyle bir avuç insan vardı. O bir avuç insanın etrafından kenetlenen, gecekondu yoksulları, işçiler, emekçiler vardı. Evet sayıları çok değildi, belki bir kaç yüzdü, bazen binler oldular; ama kurtuluşlarının nerede olduğunu görenlerdi onlar.

Aç bedenlerle, eriyen hücrelerle yaratıldı direniş mevzisi. Birileri, **"burası direniş mevzisidir, direniş odağıdır"** dediği için değil şehitlerle, bedelleri öden-
diği için direniş odağı oldu.

Bedenlerin açlığa, eriyen hücrelere direnmesini sağlayan beyinlerdeki düşünce, yüreklerdeki inançtı.

Tarih boyunca görülmüştür ki, aşılamayan en güçlü barikat inançtır, inanan insanın barikatıdır. Kendini feda ile ya da başka biçimlerde ifade edebilir, bunun önemi yoktur. Aslolan inançtır, inancı için ölümü yenmesindedir onun gücü.

Armutlu sokaklarında saldırıya karşı derme çatma malzemelerle barikatlar kurulduğunda da, barikatların olmadığı aylar boyunca da, o barikat, inançlı insanların bedenleriyle kurdukları barikat hep oradaydı. Ve o barikatın kökleri öyle derinlere saldı, Armutlu'nun yoksul topraklarına öyle işledi ki, ne 5 kasımda, ne de 13 kasımda dozerlerle, panzerlerle sökülüp atılamadı. Bundan sonra da, ne sokaklarda gezinen panzerlerin, ne polis şefi Hasan Özdemir'in terör yuvası karakolunun o barikatı oradan sökmeye gücü yetmez.

Parçalanan ve yüceltilenler

Armutlu, onurun, namusun, erdem, yozlaştırmaya karşı direnen Anadolu insanının, inancın, dev-

rimci düşüncelerin ölümlerle savunulduğu, sahip-
lenmenin ölüm bedeli örnekleri sergilendiği, de-
nere edilmek istenen devrimciliğin, sosyalistliğin ne
olması gerektiğini anlatan bir odağın adıdır.

Gülsümanları, Şenayları, Hülyaları ile halk hare-
keti olduğunu bir kez daha ortaya koyan devrimci
hareketin resmidir Armutlu. Her yaştan, her milli-
yetten halkın IMF'ye karşı direnişidir.

Anadolu'da zulüm önünde hiçbir koşulda boyun
eğmeyen insanların varlığını bütün dünyanın gözle-
ri önüne seren bir direniş mevsisidir Armutlu. 19
aralıktan ve F tiplerinden sonra Anadolu devrimcili-
ğinin gücünü dosta ve düşmana kabul ettiren bir
mevzidir.

Armutlu, zulme karşı direnişin demokratik bir
mevsisiydi. Bir mevsinin nasıl savunulması gerekti-
ğinin bedeli ölümlerle ödenerek gösterildi. Bir yan-
dan F tipleri saldırısında ifadesini bulan emperyaliz-
min ve oligarşinin halkın umudunu teslim alma, di-
renenleri yoketme saldırısına karşı durulurken, öte

yandan bu karşı duruşu yoketme girişimlerinin kar-
şısında da fiili, ideolojik, politik barikatlar kurula-
rak direnildi. Direnişler içiçe geçti Armutlu'da.

Armutlu sadece bunlar değildir elbette. Sadece
yüceltilen değerler yoktur Armutlu'da. Parçalan
değersizliklerin de gösterildiği yerdir. İhanetin pa-
ramparça edildiği yerdir mesela. Oligarşinin direni-
şi kırma manevrası sonucu, cesetlerimizin üzerine
basarak tahliye olup ihaneti meşrulaştırmaya çalı-
şanlara, onlara çeşitli gerekçelerle destek olan ve
bunu bir politika olarak adlandıranlara, geçit veril-
meyen yerdir. İhanetin hiçbir şekilde Türkiye dev-
rimci hareketinin içinde meşrulaşmasına izin veril-
memesi işte böylesi süreçlerle şekillendi ve bundan
sonra da böyle olacaktır.

Siyasal süreç açısından katliam

5 kasım katliamı, siyasal süreç açısından 16
Mart 1978 katliamına benzerdir. Tüm halkı sindir-
me politikasının önemli kilometre taşlarından biri-

Zehirli duman soludular

5 Kasım'da sokaklara kurulan barikatlar kaldı-
rılmış, bine yakın maskeli polis, panzerlerin, iş
makinalarının yarattığı terör kameralara yansımış-
tı. "Son yer" olarak içlerinde şehit düşen 4 dev-
rimcinin de olduğu bir grup insan Şenay Hanoğlu
Direnişevi'ne çekildi.

Orada direnilecekti artık. Kapı arkasına daya-
dıkları buzdolabı, üç beş parça eş-
yaydı torutopu. Ama savundukla-
rı değerlerin, geleneklerin bilin-
ciydi 1 saate yakın süren direniş-
lerini ortaya çıkaran.

Bombalar yağdı durmadan.
Evin birkaç yerinden alevler yük-
selmeye başladı. Ne olmuş, nasıl
ve neyle yakılmıştı ev? Dumanın
daralttığı ciğerlerden zor soluk alıp vermeye çalı-
şan Armutlu direnişçilerinin bu soruyu soracak ne
vakti, ne de düşünecek durumları vardı. Onların işi
çok, zamanları azdı. 80 metrekarelik bir alanda
onuru, namusu, erdemi ve zulüm altındakilerin di-
renme hakkını savunma görevleri vardı. Ama dışa-
rıda bir yandan "teslim olun" derken, öte yandan
kahkahalar atan katiller sürüsü nasıl yaktıklarını
çok iyi biliyorlar ve eserlerini tıpkı 19 Aralık'ta ol-
duğu gibi kameraya kaydediyorlardı.

Duman ciğerlere doldu. Saçları tutuştu Sul-
tan'ların, yerinden kalkamayacak durumdaki Ar-

zu'ların. Barış tutuşan giysilerini bir eliyle söndü-
rürken, öteki eliyle Bülent'le halaya durdu. 45 da-
kika boyunca onlarca türküye başladılar, onlarca-
sını soluksuz kalıp tamamlayamadılar. Ama o slo-
ganları hiç mi hiç susmadı. Biri biterken öteki pat-
ladı alevin öbür ucundan.

Zehir soludular yaklaşık 45 dakika boyunca,
kulaklarında bombaların, kurşunların sesi. Bir de
alaycı bir ses; "başını göster de yüzünü görelim
kız... ellerini başına koy çık.." di-
yen polis şefinin sesi. O da Susur-
lukçu Ayhan Çarkın gibi "öldür-
dükçe rahatlayanlardan"dı belli ki.
Korkusunu katlederek yokede-
ğini uman cahillerdendi belli ki. Ne
elleri kalktı havaya, içerideki bir
avuç insanın, ne de temiz havayı
daralan ciğerlerine doldurmak için
pencereden başlarını uzattılar.

Direndiler sadece!

Mütevazice, birbirlerine sarılarak, yanan derile-
ri birbirlerinin eline yapışarak kucaklaştılar ve di-
rendiler. "Biz hiç teslim olmadık ki, ne zaman gör-
dünüz bizim elimizi havada; bizim elimiz Şenay ab-
la'nın ellerinde, Canan'ın ellerinde" dediler ciğerle-
rinden topladıkları son nefeslerini birleştirip gürle-
yerek.

Direndiler... Yandılar... Boğuldular...

Direniş mevsisini güçlendiren barikata bedenle-
riyle tuğla oldular.

dir. 19 Aralık ile verilmek istenen mesajın direnişle birlikte zayıflaması sonrasında yeniden tüm halka yönelik gözdağı verme hesabı yapanların katliamıdır.

19 Aralık'ta, 16 Mart'ta, 5 Kasım'da katliamın hedefi olanlar, o süreçte halka direniş mesajı veren, örgütlenme, zulme karşı direnme çağrısı olan güçlerdir. Her biri kendi süreçlerinde en dinamik kesimlerdir.

16 Mart; gençliğin gücünün devasa boyutlarda ortaya çıktığı, anti faşist direnişlerin büyük bir kitlesellikle geliştiği ve bu gelişmenin devrim hedefli devrimci hareketin doğuşunun-gelişiminin zeminini güçlendirdiği bir süreçte gerçekleştirildi.

19 Aralık ve 5 Kasım; direniş etrafında demokratik güçlerin toparlandığı, iktidarın baskısı altındaki halkın gözünün direnenlere yöneldiği süreçte gerçekleştirildi. Burada, 19 Aralık sonrası muhale-

fetin geri çekilişi, tüm çağrılara rağmen demokratik güçlerin Armutlu'yu bütün demokratik güçlerin direniş merkezine dönüştürme, iktidarın saldırısını buradan başlayarak püskürtme noktasındaki duyarlılıkları ayrı bir değerlendirmedir.

5 Kasım katliamının gerçekleştiriliş biçimi bile, açık bir gözdağına hizmet etmektedir. Yoksa hiçbir askeri, güvenlik mantığı dahi, bir avuç insanın, üstelik çoğu yüzlerce gündür aç olan bir avuç insanın üzerine binlerce polis, panzer ve saatlerce atılan gaz bombalarıyla gitmeyi açıklayamaz. Sorun ne barikatlardır, ne de onların kaldırılması. Armutlu katliamına bu gözden bakanlar büyük bir yanlış içindedirler ve katliamın siyasi amacını anlamadıkları gibi, direnişin amacını, halka verdiği ve vereceği mesajları anladıkları da kuşkuludur.

Armutlu direnişi ve katliamı daha bir çok yönleriyle tartışılmaya, zulme karşı direnenlere rehber olmaya devam edecektir.

Armutlu şehitleri anıldı

5 Kasım'da katledilen Arzu Güler, Sultan Yıldız, Bülent Durgaç ve Barış Kaş katliamın yıldönümünde TAYAD'lı Ailelerin verdiği yemek ve katliam yerine bırakılan karanfillerle anıldılar.

TAYAD'lıların yanısıra, Armutlu halkının ve gecekondular mahallelerinden gelenler ile ölüm orucu gazilerinin katılımı ile gerçekleştirilen anmada ilk olarak Armutlu Cemevi'nde yemek verildi.

200'den fazla insanın katıldığı yemekte bir konuşma yapan '96 ölüm orucu gazilerinden Mehmet Güvel, katliama karşı sergilenen direniş değişerek, bunun bütün dünya halkları için derslerle dolu olduğunu söyledi ve şöyle dedi;

"Bu dersi verenler başta bu direnişin kahraman şehitleri Bülentimiz, Sultanımız, Arzumuz, Barışı-

mız oldu. Bu direniş devrimci tutsaklar da hapis-hanelerden katıldı. Nail Çavuş, Eyüp Samur, Muharrem Çetinkaya feda kahramanları oldular."

Konuşmanın ardından Armutlu ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, şehitlerin resimlerinin bulunduğu salonda, yemek yenildi.

Yemeğin ardından katliamın gerçekleştiği Şenay Hanoğlu'nun evine karanfil bırakmak için gidildi. Kitlenin toplu olarak gerçekleştireceği eylem polisin engellemesi sonucu seçilen bir grup tarafından gerçekleştirildi. Şenay Hanoğlu'nun evinin penceresi karanfillerle süslenirken yeniden cemevine dönen grup "ARMUTLU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR" sloganlarıyla karşılandı.

demokrasıcılık
oyununda

SEÇİM 2002

Yola, nasıl devam edilecek? “Seçim Birliği” veya Haklar ve Özgürlükler Cephesi!

Seçim süreci ve sonuçları, gerek burjuva siyaset sahnesinde yattığı değişiklikler, gerekse de sol açısından değişik boyutlarıyla değerlendirilip tartışılacaktır.

Çıkış noktası da, varış noktası da seçim olan değerlendirmelerin, solun önündeki görevleri yerine getirebilmesine fazla hizmet etmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Çünkü böyle bir ele alışıta, gerçekleştirilen ve gerçekleştirilemeyen birlikliklerin değerlendirmesi de, seçim çalışmalarının ve sonuçlarının değerlendirmesi de, esas olarak “parlamento” ölçülerine göre yapılacaktır.

Seçimlere katılan siyasi hareketler adına ön değerlendirme kapsamında olsa da çeşitli değerlendirmeler yapılmış bulunuyor. Özellikle “Blok” cephesinde yapılan bazı değerlendirmelerde “*Blokun süreklileştirilmesine, genişletilmesine*” yönelik vurgular var. Ne var ki, bunlar henüz içeriği tam şekillenmemiş vurgulardır.

Belirtelim ki, bu tartışmada, bizim açımızdan belirleyici olan şudur: haklar ve özgürlükler cephesi, solun gündemine girecek mi?.. Blok’un hareket noktası haklar ve özgürlükler mücadelesi değil, parlamentoydu. “*Blok seçimlerden sonra da devam etmeli*” diyenler, bu hareket noktasını değiştirmeyi, yeniden şekillendirmeyi de öngörüyorlar mı?

Soruyu şöyle de sorabiliriz: **Gelecek seçim mi beklenecek, “hazırlıklar” ona mı yönelik olacak; yoksa, yarından tezi yok, “sürekli bir mücadele gücü” olmak için mi çalışılacak?**

Bunun pratik ifadesi; “seçim birliği” olarak mı kalınacak, halkı aç bırakın politikalara, her alandaki baskı ve zulme karşı, her günkü mücadeleyi pratik olarak örgütlemeyi üstlenecek bir birliklik mi yaratılacak? sorusuna verilecek cevapta şekillenecektir.

“Seçim birlikleri”nin makus talihi

Bağımsızlıktan, demokratik Türkiye’den, halkın iktidarından yana olan hiç bir hareket, güçlerini, parlamentoculuk içine hapsedme hakkına da, lüksüne de sahip değildir.

Mevcut faşist rejim içinde, demokratik hakların, parlamentoya seçilmiş olmanın bile hemen hiç bir güvencesinin olmaması bir yana; IMF politikalarının uygulanma-

ya devam ettiği, hak ve özgürlük gasplarının her gün devam ettiği, hapishanelerde zulüm, okullarında, fabrikalarında, semtlerinde baskının eksik olmadığı bir ülkede, seçime endekslenmiş bir anlayışın, halkın direnişini örgütleyebilmesi mümkün değildir.

Gerek Blok içinde yer alanlar, gerekse de Blok dışından destek verenler açısından olsun, bu noktaya doğru yaklaşmadığında, “*Blokun seçimden sonra da sürmesi*” bir dilekten öteye geçemez. Hatırlanacak olursa, aynı iddia ve dilek, daha önceki seçimlerde birkaç hariç, aynı güçlerin de içinde yer aldığı **Emek Barış Özgürlük Bloku** için de söylenmekteydi. Ama gerçekleşmedi. Çünkü “*seçime endeksli*” bakış açısı hakimdi.

Bugün de temel sorun budur. Haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek için aşılması gereken de budur. “*Blokun genişletilmesi, sürdürülmesi*” gibi düşünceleri belli bir ihtiyatla karşılıyoruz. Blok’un seçim sonrasında da bir “demokratik cepheyi” hedefleyerek sürdürülmesi düşüncesi, Blok’u oluşturan güçlerden HADEP tarafından ne kadar paylaşılmaktadır, bu belirsizdir. Üstelik HADEP’in seçim öncesi ittifaklar konusunda izlediği çeşitli politikalar, böyle bir düşünceyi yadsıyan bir tablo ortaya çıkarmıştır.

İhtiyatımızın maddi bir temeli, tarihi bir geçmiş var. Geçmişte bu konuda yaşanmış bir kaç girişimi de hatırlatalım:

“*HADEP’ten ÖDP’ye, SIP’ten Atılım’a pek çok çevrenin içinde yer aldığı bir Emek Barış Özgürlük Bloku vardı.*

Biz bu “seçimlik birlik”tir demiştik.

İtiraz edilmmişti. Seçimlerden sonra da sürececek, Türkiye’de yeri yerinden oynatacak bir birlikti? Ne olmuştu sahi o?” (Kurtuluş, 13 Haziran 1998)

Emek Barış Özgürlük Blok’u, seçimden sonra, adeta kendiliğinden dağılıvermişti. Bırakın devam etmeyi, kendilerini sona erdirecek bir iradeyi bile gösterememişlerdi. Farklı şeyler söylüyor olsalar da Blok’u bir araya getiren “seçim” yapıstırıcısıydı, seçim bitti, kum taneleri gibi dağıldılar.

Bundan (1998’den) yaklaşık bir yıl sonra, yine bir

"birlik girişimi" gündeme gelmişti.

"ÖDP 'demokratik güçleri birleştirmek için' HA-DEP'ten BP'ye, DISK'ten, KESK'e, CHP'den TMMOB'a kadar çeşitli partiler ve kitle örgütleri arasında mekik dokuyor. Bu birlik kimilerince 'sol bir cephe', 'demokratik bir cephe' olarak adlandırılıyor. ÖDP bunun adına 'Gökkuşağı Projesi' diyor. Amaç ise 'demokratikleşmeyi sağlamak', 'toplumsal muhalefeti harekete geçirmek' olarak açıklanıyor.

KESK, DISK gibi kitle örgütleri, bu reformist partiler, demokratik bir muhalefetin parçaları olacak, olması gereken güçlerdir. Bu anlamda kendilerine taktıkları adlandırmalara ve açıkladıkları amaçlara bakarak, bu girişimleri olumlu olarak da görebilirsiniz. Ama işin özüne, kavramların arkasındaki asıl amaç ve hesaplara inince gerçeğin öyle olmadığı görülür.

Bakın şimdi, bu birlik görüşmelerinin bazı karakteristik özellikleri var:

Bir; devrimciler olmayacak.

İki; asıl amaç seçim.

Üç; İttifak yapılabilecek güçlere bakarken "eski kalıplarla" hareket edilmeyecek." (Kurtuluş, Ağustos 1998)

Kimse itiraz edemez; bu bakış açılarından, bu girişimlerden hiç bir şey çıkmamıştır.

Mevcut blokun da aynı akıbete uğramamasının koşulu, "seçime endeksli" bakış açısından, oligarşinin icazetine göre belirlenmiş hesaplardan kurtulup, Blok'da yer alanlar da içinde olmak üzere, devrimci demokrat güçleri, kitle örgütlerini kapsayacak bir mücadele gücünü örgütlemeye yönelmektir. Bu güce, daha önce de belirttiğimiz gibi, biz **haklar ve özgürlükler cephesi** diyoruz; **demokratik cephe** de denilebilir. Tüm devrimci demokratik güçleri kapsayan **meclisler** biçiminde de örgütlenebilir.

Zor ama zorunlu!

İcazetçilik, legalizm, parlamentoculuk, son derece ciddi bir sorun. İlerlemiş bir hastalık. Ama buna rağmen, bu önerileri, tüm sol, ilerici, devrimci, demokrat, yurtsever güçleri kapsayacak şekilde yapıyoruz.

Halka karşı sorumluluğumuz, sürece, her gün değişik politikalar, eylemler, örgütlülüklerle müdahale etmemizi gerektiriyor. Haklar ve özgürlükler cephesi, bunu mümkün kılacak gücü açığa çıkaracaktır. Kendi içindeki tüm ideolojik, politik sapmalar bir yana, seçim sürecinde olumlu anlamda görülmesi gereken yan, bunun olabilirliği ve

parlamentar hayallere kapılınmadan olması gerektiğidir.

Evrensel'de seçim birliğine dair yazılan bir yazıdan kısa bir bölüm aktaracağız buraya. Diyor ki arkadaşlar: "Dost deyince, kendilerini sol, devrimci, sosyalist, komünist olarak tanımlayan kimi parti ve grupların sergilediği tutuma değinmemek olmaz. Kimileri, birliği önemsediklerini ama ilkelerinden vazgeçmelerinin mümkün olmayacağını belirtiyorlar. Ülkenin ve emekçilerin geleceğinden daha önemli hangi ilke olabilir ki? Emekçilerin çıkarını gözetmeyen bir devrimcilik nasıl olabilir?.. Yine ÖDP'nin tavrı, ÖDP'liler başta olmak üzere demokrasi güçlerince sorgulanacaktır. DEHAP sözcülerinin güçbirliği veya destek çağrısını, 'ahlaksız teklif' olarak ilan edenlerin, halka karşı sorumsuzluk ve güçleri bölen tutumları hangi 'ahlaki' normlarla anlatılabilir?" (Şükrü Günsili, 31 Ekim 2002, Evrensel)

Evet, bunları biz çok değişik biçimlerde, defalarca sorduk şu son iki yılda. Bu soruyu yönelttiğimiz kesimlerden biri de EMEP'lilerdi.

"Ahlaksız teklif" nitelemesini yapanların devrimci ahlaktan uzaklığı ortada. Peki, devrimcilerin öneri, eleştiri ve çağrılar karşısında "**cepte keklik mi sandınız?**" diyen, "**bize mi sordunuz?**" diyen ahlaki nereye koyacağız mesela? Yanıbaşında devrimciler katledilirken görmezden gelen, "**gündemimiz değil**" diyen bir devrimcilik nasıl olabilir sorusuna ne cevap verilecek?

Evet, grupçuluklardan, icazetçilikten, benmerkezciliklerden vazgeçmek zor olsa da, zorunlu. Demokratik mücadeleyi omuzlayacak bir cepheyi yaratmanın zorunlu olduğu kadar.

Kısaca toparlayacak olursak;

✗ Değişik düzeylerdeki seçim başarısızlığı, legal parti çevrelerinde ve destek güçlerinde belli bir moralsizlik yaratmış olsa da, açığa çıkarılan kitle gücü ve potansiyeli de belli bir coşkunun, kendine güven duygusunun kaynağı olmuştur. Bu coşku ve güven duygusu, parlamenter saplantıya mahkum edilmeden, devrim ve demokrasi mücadelesinin gelişimine, örgütlenmeye kanalize edilebilmelidir.

✗ Hiç vakit kaybetmeden halkın, AKP'nin ekonomik, siyasi politikalarına, açlığa ve zulme karşı direnişini örgütleyecek bir **haklar ve özgürlükler cephesi (veya demokratik cephesi)** oluşturulmalıdır. Bunun için, oluşturulmuş bir birlik olarak Blok'un lağvedilmesi de gerekmez; Blok, ilkeleri, bileşimi, hedefi yeniden şekillendirilerek böyle bir örgütlenmeye dönüştürülebileceği gibi, böyle bir oluşum içinde Blok olarak da yer alabilirler.

✗ Haklar ve özgürlükler cephesi, kendini parti, sendika, legal, illegal gibi sıfatlarla sınırlamadan, tüm devrimci demokrat güçleri, oligarşinin mevcut açık ve zulüm politikalarının mağdurları olan tüm halk güçlerini kapsamayı hedeflemelidir.

Kürt Milliyetçiliği ve Seçim Sonuçları

Burjuvaziyle mi, devrimcilerle mi olacak?

"Kendi sınırları" içinde mi kalacak, "Türkiyeli"leşecek mi?

demokrasıcılık

oyununda

SEÇİM 2002

Kürt milliyetçiliği, seçimlere iddialı girdi. İddialı olmak iyiydi, ama gerçekçi olmamak iddialı olmayı gölgeledi. İlerleyen günlerde, meydanlardaki kitle coşkusu, her türlü ölçüyü kaçırmalarına yolaçtı. Sonuç, bir çok açıdan beklentilerin de, "olması gerekenin" de, "olabilecek olanın" da altında kaldı. Bunun değerlendirmesini kendileri yapacaktır.

Biz burada esas olarak herkesin görebileceği açıklıkta olan ve Kürt milliyetçi hareketinin önümüzdeki dönemde haklar ve özgürlükler mücadelesinin neresinde, nasıl ve kimlerle yeralacağı açısından önemli olan iki nokta üzerinde duracağız.

İttifak meselesi;

Hadep'in seçim sürecinin başlarındaki ittifak çalışmalarıyla, sonrasında gerçekleşen ittifak, iki ayrı cephede olmuştur. Başlarda burjuva düzen partileriyle ittifak esas alınmış, onların hiç birinin mümkün olmayacağını açığa çıktığı noktada, sol ittifaka yönelinmiştir. Kürt milliyetçiliğinin "öncelikli" tercihinin birinci si olduğu anlaşıyordu.

Seçimin arifesinde (kendi içindeki zaafı yaklaşımlara rağmen) sol güçlerle birlik yönelimi öne çıkmış olsa da, sorun hala bu noktada duruyor kanımızca. Çünkü gelişmeler, sol seçim ittifakının Hadep açısından bir **tercih** değil de, daha çok **meccur kalma** nedeniyle gerçekleştiğini gösteriyordu. "Bu ittifak daha önce kurulsaydı, **baraj** aşıldı" şeklindeki tesbitlere rağmen, "Burjuvaziyle ittifak arayışlarımız yanlış" diye bir özelleştirme bugüne kadar tanık olunmadı.

Tabii, bu noktadaki sorun, sadece seçim ittifaklarıyla da sınırlı değil. Kürt milliyetçiliğinin "demokrasi" mücadelesinden ne anladığı ve bu mücadeleyi kimlerle birlikte, kime karşı yürüteceği sorunudur. Kürt milliyetçi hareket, **bunu netleştirmek** durumundadır.

Solun sınırlı güçteki bir kaç grubuyla ittifak yapmış olmasına rağmen, bu birlikteliğin ortaya çıkardığı dinamizm, Kürt milliyetçiliğinin "tek başına" sağlayabileceğinin ötesindedir. Türkiye soluna hep küçümseyici bir gözle bakan Kürt milliyetçiliği bundan bir ders, bir sonuç çıkarır mı bilinmez; ama çıkarmalıdır.

Lokalize olmuş milliyetçilik:

"Türkiye partisiyiz" sözlerinin gerçeği yansıtmadığı bu kez de seçim turnusolunda görünmüştür. Daha önce de defalarca söylediğimiz gibi, öyle demekle öyle olunmuyor.

"Türkiye partisi" olmanın önündeki ideolojik, politik engellerle hesaplaşmaya, Türkiye partisi olmanın önündeki milliyetçiliği, pragmatizmi terketmeye var mısınız?

"Kürtler için iyi olacak" diye, ABD'nin Irak'a saldırısını bile desteklemeyi düşünerek, böyle bir saldırı karşısında hayırhah bir tutum takınarak "Türkiye partisi" olunabilir mi? Bunun pratikteki kabaca ifadesi şudur; *Herhangi bir olayda Kürtlerin (Kürt halkının değil) çıkarı varsa, Türk halkının çıkarlarından bize ne!*

Kimse bu kaba milliyetçiliği görmeyecek kadar kör değil. Ne kitleler, ne sol güçler. Herkesi kör ve aptal sanıyorsanız, aldanıyorsunuz.

"Türkiye partisi" olmak, bir zamanlar yapıldığı gibi "Türkiye'nin kurtarıcılığına" soyunmaktan önce, kafada, politikada Türk ve Kürt halkının çıkarlarının ortaklığını, birliğini somutlamak; emperyalizme, oligarşiye karşı her durumda Kürt ve Türk halkının çıkarlarını savunmaktır.

Bu yapılmadığı için, DEHAP çatısı altındaki ittifakta da, herşeyden çok "Kürt milliyetçiliği" damgası görülmüş, ve bu nedenle de lokalize olmuş oy tabanı esas olarak aşılamamıştır.

Düzen içi olmayı, devlete güven vermeyi esas alan bir güç olarak düşünüp davranmak, sonuçta, ideolojik bir saflaşmadır. Burjuvaziyle ittifak arayışları, Amerikan saldırıganlığına onay veya hayırhah tutum takınmak, bunun sonucunda mümkün olabiliyor.

Elbette kitle de büyük ölçüde bu politikalara göre şekillenmiştir. Bugün HADEP, kendi kitlesini **sol değerler ve düşüncelerle değil**, milliyetçi söylemlerle şekillendirmektedir.

Lokalize olmasının ve bu hareketli kitleye rağmen bunun aşılamamasının bir nedeni de budur. Sol değil, milliyetçi politikayla şekillendirilmiş insanların oluşturduğu örgütlülükler, en geniş kitlelere de sadece kendilerini şekillendiren bu milliyetçi söylem ve sloganlarla gitmekte, dolayısıyla o sınırları aşmaları mümkün olmamaktadır.

Kürt milliyetçiliğinin mevcut zihniyet ve politikalarıyla da bu durumu aşması mümkün değildir.

Gerek HADEP, gerek Blok açısından bir başarısızlık varsa, bunun kökenleri bunlarda aranmalıdır. Bunlar, aynı zamanda haklar ve özgürlükler mücadelesindeki en geniş birliklerin de önünde engeldir.

CHP ve SOL'UN GÜCÜ

Seçimlerden sonra, “solun oyu şu kadar azaldı, bu kadar daraldı” diye yapılan tahlillerin hemen hepsi, CHP’nin aldığı oy oranı üzerinden yapıyor.

Tahlillerin temel yanlış da burada.

Evet, CHP’ye oy veren kitlenin en azından önemli bir kesiminin “sol” bir taban olduğu biliniyor. Ama yukarıdaki türden “solun durumunu” tesbit edecek bir tahlil yapılacaksa, CHP’nin bu seçimlere “sol” bir parti olarak girip girmediğine bakmak gerekir.

CHP, “düzen solu” olarak, “sosyal demokrat sol” olarak dahi, yoktur bu seçimde. Tam tersine, CHP ve Genel Başkanı Baykal, “devletin partisi, düzenin bekçisi” misyonunu üstlenerek çıktı seçim meydanlarına. CHP bütün seçim süreci boyunca “sol” olduğuna dair tek bir işaret vermemiştir. Tek bir slogan, tek bir vaat, tek bir kelime yoktur bu anlama gelebilecek.

Halkın açlığı CHP ve Baykal’ın sorunu değildi. Halkın öfkesine, memnuniyetsizliğine tercüman olmak gibi bir sorunu yoktu. Siyasette sol, temel olarak halkın taleplerinin savunucusu olmaktır. Halkın talepleri yoktu CHP’de. Peki ne vardı bunun yerine? Düzenin muhafazası. Mevcut ekonomik, siyasi, sosyal düzenin sürdürülmesi.

Eğer, sağ, sol, ilerici, gerici kategorisinde CHP’yi bir yere yerleştirmek gerekirse, çok katı bir “muhafazakar” çizgide olduğu kesindir. Bu hem ekonomik, hem siyasi planda böyledir. Ekonomik planda, IMF programı uygulanmaya devam edecek derken de, “laiklik” safsatası altında MGK hükümrancılığı ve anti-demokratik uygulamaları sürdürme politikasını benimserken de, **tutucu ve muhafazakar**’dır. Tutuculuğun, muhafazakarlığın siyasi literatürdeki karşılığı da **sol** değil, “sağ”dır.

*
1970’li yılların ortala-

Sol’da değil, Sağ’da!

Halkın Partisi değil,

Devletin partisi!

Ne sosyal, ne demokrat;

IMF’ci ve MGK’cı!

UCUZ KAHRAMANLIKI

CHP’li bazı milletvekilleri Fadıl Akgündüz’ün meclise gelmesi halinde onu “Merve Kavakçı’nın karşılandığı gibi” karşılayacaklarını söylemişler.

Peki Mehmet Ağar’a da aynı karşılamayı yapabilecekler mi? Fadık Akgündüz’e karşı dayanmak kolay. Dokunulmazlık meselesiye, Mehmet Ağar bunu istismar edenlerin başında geliyor.

Ucuz kahramanlık yapmayın.

Gerçekten dediğinize inanıyorsanız, hırsızların, katillerin dokunulmazlık zırhı arkasına saklanmasına izin vermeyecekseniz, “Merve gibi” karşılayacaklarınız sadece Fadıl’la sınırlı değil.

rındaki CHP de düzen partisiydi. Ama sahneye sol bir görünümle çıkmıştı. Aldatmak için de olsa, “Toprak işleyenin su kullananın” diyen bir parti vardı ortada. “Bu düzen değişecek” diyordu. Bu nedenle, kendisi ne kadar düzen partisi olursa olsun, aldığı oy oranı, “solun gücü” konusunda da bir noktaya kadar ölçü olabilirdi. Sol bir söyleme sahipti, emekçi, yoksul halkın taleplerini dile getiriyordu ve aldığı oy oranı bu nedenle sol potansiyel için de asgari bir ölçüydü.

Ama bugünün CHP’si için, 2002 seçimlerine katılan CHP için böyle bir şey söylemek de mümkün değildir.

Ne söylemi soldur, ne oyları. Tam tersine, CHP’nin oylarının önemli bir kısmı, en yoksul halk kesimlerinin, solun gerçek potansiyelinin oyu değildir. CHP bu seçimlerde, yoksullar için değil, statükonun sürmesinden yana olan küçük-orta burjuva kesimler, burjuva aydınlar için bir çekim merkezi olmuştur.

Tabii bu bir yerde Baykal ve CHP yönetiminin beceriksizliği ve basiretsizliği olarak da görülebilir. Öyle ya, sola bu kadar ihtiyaç olan bir ortamda, daha solcu bir görünümle, seçim öncesi dönemde biraz ciddi bir muhalefetle, daha büyük bir oy toplayabilirdi. Ama bu Baykal’ın beceriksizliğinden ziyade düzenin açmazıdır. Her türlü muhalefetin sindirilmeye çalışıldığı, emperyalist yağmanın dizginleştirildiği bir ülkede, CHP gibi katı devletçi bir parti, “sol” rolünü kolay kolay oynayamaz.

*

“Sol” diye, “çağdaşlık, laiklik” diye CHP’ye oy verenler; ne yazık ki yanıldınız; AKP’ye oy vermekle, CHP’ye oy vermek arasında sandığınız gibi bir fark yoktu!

Başta Alevi halkımızın belli bir kesimi, sendikaların bir kesimi olmak üzere, gerçekte her zaman CHP iktidarlarının gadrine uğramış kesimler de yine “AKP’nin önünü kesmek” gibi suni bir gerekçeyle CHP’yi desteklediler. Oysa, IMF konusunda aynı şeyi söylüyorlar, AB’cilikte, Amerikancılıkta birbirlerinden farkları yok. Üslupları farklı, o kadar. Sosyal hayatın örgütlenmesine ilişkin AKP’nin islamcı ve CHP’nin MGK’cı kimlikleri arasında bir çelişki olsa da, bu açlık ve zulüm düzeyini sürdürmek açısından tali bir ayrımdır.

Seçim öncesi yaratılan AKP - CHP ikilemi, oligarşinin halkı “kırk katır mı, kırk satır mı?” tercihi arasına sıkıştırmasının da bir örneği olmuştur. Alevisi, emekçisi, aydınıyla halkı, “aman şeriat gelir” korkusuyla CHP’ye yönelenlerin, şimdi nasıl iki gün içinde AKP’yle sarmaş dolaş oldukları, aldatmacanın büyüklüğünü herkese göstermelidir. Hak ve özgürlüklerin güvencesi, hiç bir düzen partisi olmaz. Onlar, hakları ve özgürlükleri yokedenlerdir. Güvence sadece halkın kendi gücü, örgütlenmeleri, mücadelesidir. CHP aldatmacasının bir kez daha gösterdiği herşeyden önce budur.

MÜŞTAK ERENUS SON YOLCULUĞUNA HALKININ OMUZLARINDA UĞURLANDI

Halkın aydını olma onurunu taşıyan, devrimcilerin değerli dostu Müştak Erenus 5 Kasım 2002’de yaşamını yitirdi. Son yolculuğuna 7 Kasım Perşembe günü uğurlanan Müştak Erenus defnedilene kadar iki gün halkının içinde Armutlu Cemevi’ndeydi.

Onurlu yolculuklarına başladıklarında Zehra’ları, Gülsüman’ları, Şenay’ları evlerinde misafir etmişti Erenus Ailesi. Ve Müştak Erenus yaşının ilerlemesine, pek çok hastalığı olmasına karşın Zehralar ölüm orucuna başladığında tüm enerjisini kullanarak yanlarında yer almıştı. Yaşamının son döneminde pek çok aydının gözlerini yummayı tercih ettiği ölüm orucu ve hapisanelerdeki tecrit konusuna olan duyarlılığını hiç yitirmedi.

Onun bu duyarlılığı, sahiplenmesi TAYAD’lı aileler tarafından unutulmadı. Defnedilmeden son bir kez Armutlu Cemevi’nde misafir etmek istediler. TAYAD’lı ailelerin bu isteğini eşi Bilgesu Erenus mutlulukla karşıladı. 2 gün Armutlu Cemevi’nde bekleyen cenaze 7 Kasım’da TAYAD’lı aileler ve Armutlu’daki sevenleri tarafından özenle karanfillerle süslenerek taşındı.

Cenaze Armutlu Meydanı’na kadar omuzlarda taşındı. Orada Cenaze arabasına yerleştirildikten sonra Kadıköy-Moda Camii’ne götürüldü. Cenaze namazı kılınan Müştak Erenus’un son yolculuğuna TAYAD’lı Aileler, Armutlu Halkı, aydın ve sanatçı dostlarından Atao Behramoğlu, Arif Damar, Güngör Gençay, Mazlum Çimen, Yasemin Göksu, Eşber Yağmurdereli, İlhan Selçuk da katıldılar.

Moda Camii’nde kılınan cenaze namazından sonra Müştak Erenus Nakkaştepe Mezarlığı’nda toprağa verildi. Toprağa verilirken dostlarından Atao Behramoğlu bir konuşma yaptı.

Atao Behramoğlu’nun ardından TAYAD’lı ailelerden Bedriye Çavuş da:

“TAYAD’lı aileler olarak babamızla güzellikler içinde tanıştık. Cenazesini Armutlu Cemevi’nde devletin varoşlar dediği yerde misafir ettik. Orada yıkandı. Son yolculuğuna hazırlandı. O bizim babamızdı. Bizleri, zengini fakiri birleştirdi babamız. Bundan TAYAD’lı analar babalar olarak resmini taşıdık. Onunla ilk olarak ’80 sonrası ilk YÖK’ü protesto eden çocukları evine aldığı tanışmıştık. O hepimizin babasıydı. Çok konuşamayacağım.” diyerek elindeki karanfilleri mezarına bıraktı.

Arif Damar da Şair Müştak Erenus’u bir şiirle uğurladı.

“Bekler kavga

.....

bildik türküsünde yaşamın

ölüm saklar ölümsüzlüğü

kavga bekler” diyordu şiirinde.

Evet, Müştak Erenus sevdiklerinin arasında sevgiyle uğurlandı.

1 aralıkta düzenlenecek mitingle kitlesel olarak Amerikan saldırganlığına hayır demeye hazırlanan halkımız, demokratik kitle örgütleri düzenledikleri eylem ve etkinliklerle Irak'a saldırıya hayır demeye devam ediyor. Amerikan imparatorluğuna karşı yükselen sesler, gecekondu-lara, gecenin karanlığını aydınlatan meşaleli eylemlere kayıyor.

GAZİ'DE HER GECE MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ Amerika'ya ve Yozlaşmaya Hayır

Geçtiğimiz hafta Gazi Halk Meclisi öncülüğünde bir eylem gerçekleştirerek mahallelerinde uyuşturucu, çete, fuhuş istemediklerini söyleyen ve Gazi Halkı sorun devam ettikçe eylemlerini sürdürebileceklerini açıklamışlardı. Mahallede uyuşturucu, çete ve fuhuş konusunun aynı şekilde devam etmesi üzerine düzenli olarak her akşam 21.00'de meşaleli yürüyüş eylemi gerçekleştiriyorlar.

1 Kasım'dan itibaren her akşam 21.00'de Sekiz Evler, Son Durak, Mezarlık ve Heykel bölgelerinde aynı anda toplanan Gazi halkı, "GAZİ'DE ÇETE İSTEMİYORUZ", "GAZİ'DE UYUŞTURUCU İSTEMİYORUZ", "GAZİ'DE FUHUŞ İSTEMİYORUZ" sloganlarıyla yürüyor.

Gazi Halk Meclisi sadece mahallenin sorunlarını dile getirmekle kalmıyor, her gece yaptığı meşaleli yürüyüşlerde, Irak'a karşı Amerikan saldırganlığına da, "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR" sloganlarıyla karşı çıkıyor.

Her akşam yaklaşık 400 kişiyi bulan meşaleli yürüyüşler, zaman zaman 4 ayrı yerden eyleme başlayanların Heykel durağında birleşmesiyle sürüyor, bazen de Gazi'nin dört bölgesinde ayrı ayrı gerçekleştiriliyor.

Amerikan imparatorluğuna hayır! Herkes ekmek ve adalet

Dergimize bilgi veren Gazi Halk Meclisi üyeleri 1 Kasım'dan bu yana gerçekleştirilen ve yaklaşık 1 saat süren yürüyüşlerinin süreceğini belirttiler ve Gazi halkının onuruna sahip çıkmaya, Amerikan saldırganlığına hayır demeye devam edeceğini vurguladılar.

YURTDIŞINDAN...

Devrimciler Eylemlerin Önünde

Amerikan imparatorluğuna, Irak'a saldırıya karşı dünya genelinde düzenlenen eylemlerin tümünde önderliği ilerici, devrimci, sol güçler yapıyor. Özellikle Avrupa'da yapılan bir çok eylemde Türkiyeli devrimciler de yerlerini alarak, tarihsel ve siyasal olarak anti-emperyalist geleneği sadece devrimcilerin sürdürebileceğini bir kez daha gösteriyorlar.

Yunanistan: Cephe Güçlerinin de içinde yer aldığı "Savaş Karşı Güç Birliği" Atina'da 29 ekimde düzenlediği bir panelle Irak'a saldırıya karşı çıktı. Panele İngiltere ve İtalya'dan katılan konuşmacılar her iki ülkede de yüz binlerce kişinin katıldığı yürüyüşler düzenlendiğini ifade ederek eylemlerini sürdürebileceklerini açıkladılar.

31 ekimde tüm sendika ve demokratik kitle örgütlerinin çağrısıyla 10.000 kişinin katıldığı "Irak'ta savaşa hayır" mitingi düzenlendi. Sırtıma meydanına düzenlenen mitingin ardından Amerikan Büyükelçiliği'ne yürüyen kitlenin içinde yerini alan Cephe Güçleri de "Tek Düşman Emperyalizmdir" pankartı taşıyarak, savaş ve ölüm orucu ile ilgili bildiriler dağıttı.

1 Kasım günü Atina'da işçi emekçilerden oluşan 1500, Selanik'te ise 3 bin kişinin katıldığı eylemlerde "Emperyalist Terör Dursun" sloganlarıyla ABD elçiliğine yürüyüşler düzenlendi.

Avusturya: Savaşa Karşı Platform'un çağrısıyla 31 ekimde Viyana'da düzenlenen yürüyüşe sendikaların, komünist partinin Iraklı ilericilerin yanısıra Cephe Güçleri de katıldı. Eylemde Cepheliler de bir konuşma yaparak, "bu savaşta halkların ortak çıkarlarının, halklar arasındaki dayanışma ve kardeşliğin güçlendirmesinde olduğunu" belirtti. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde Cephe Güçleri **Savaşa Hayır Herkese Ekmek ve Adalet** pankartı taşıdı.

1 Aralık'ta Medyanlarda Amerika'ya Karşı Sesimizi Yükseltelim!

1 Aralık'ta İstanbul'da 70'den fazla kurumun katılımı ve desteğiyle Irak'a Amerikan saldırısına karşı bir miting düzenlenecek.

1 Aralık'ta Türkiye halkının Amerikan imparatorluğunun askeri olmayacağını haykıralım.

Topraklarımızın katliam üssü haline getirilmesine, generallerin satış anlaşmalarına hayır diyelim. Amerikan imparatorluğuna hayır demek, bağımsız bir ülke istemektir.

1 Aralık Türkiye topraklarından yükselen güçlü bir ses olmalıdır. "Dostlar mitingde görsün misali" değil, Amerikan saldırganlığına halkının yüzde 80'den fazlasının karşı olduğu bir ülkeye, halka yakışan bir miting olmalı. Bunun yolu elbette çağırıcıyı duyan herkesin, bu çağırıcıyı yaymasıdır.

Tüm sendikalar, demokratik kitle örgütleri, partiler üyelerine tek tek ulaşarak, mitinge katılımı "temsili" olmaktan öte ciddiye alarak, kitlelerini alanlara taşıyarak;

Gecekondu emekçileri, üniversiteli, liseseli gençlik okullarında, işçi ve memurlar fabrikalardan, işyerlerinden mitinge katılımı sağlayarak;

Türkiye halkının, ilerici güçlerinin Amerikan emperyalizmine karşı öfkesini onbinlerle haykıralım!

AB'nin "terör listesi" yenilendi... ABD istiyor, AB genişletiyor

AB'nin 11 Eylül sonrası hazırladığı ve Türkiye'den DHKP-C ile PKK'ye yer verdiği "terör listesi" 28 ekimde yenilerek genişletildi. Konuya ilişkin bir açıklama yapan DHKC Enternasyonal, "**Kara Liste**"nin hukuki temelden yoksun ve ABD'nin listesi olduğunu belirtti. Listenin ilk hazırlandığı günde de, bugün de Avrupa'nın çıkarlarını esas aldığını belirten Cephe Enternasyonal, ilk yayınlanışından bugüne sonuçları da değerlendirdi; "**ABD'nin yaptırım gücü AB üye ülkelerinin ulusal iradelerini çığnemiştir... İşkencecilerle işbirliği meşrulaştırılıyor... Avrupa topraklarında demokratik haklar kısıtlanıyor... ırkçılık körüklenmiştir...**" tespitleri yapıldı. Listenin yenilenmesine ilişkin ise şu değerlendirmeler yapıldı:

"Yeni listede AB üyesi ülkelerdeki örgütler yok. Elbette ki bu olumlu bir gelişmedir. Ama listeye alınırken herhangi bir gerekçeendirme yapılmadığı gibi, çıkartırken de yapılmamıştır.

Liste yenilenirken ABD'nin isteği üzerine, Filipinlerdeki Yeni Halk Ordusu (NPA) ve Filipinler Komünist Partisi kurucusu Sison da eklenmiştir. ABD'nin "Filipinlerdeki ABD ordusunun varlığına karşı olduğunu beyan eden NPA da listeye alınmalı" direktifi yerine getirilmiştir. CIA başkanı Tennet de DHKP-C, FHKC ve FARC'in yok edilmesi gereken örgütler olduğunu açıkladığında gerekçe olarak "DHKP-C Amerika'nın Afganistan savaşını eleştirdi" gibi bir gerekçe sunmuştu. ABD'nin politikası açıktır; "Beni eleştirenler, bana karşı olanlar yok edilmelidir". İşte AB'nin Kara Listesi de bu Amerikan operasyonunun bir parçasıdır. Listedeki artık birkaç tarikatçı, Gladyo örgütü ve bir kısım islamcı örgütlerin yanısıra asıl olarak DHKP-C, FHKC, FK, FHKC-Genel Komutanlık, FARC, Işıklı Yol, NPA gibi devrimci örgütler vardır... Her şey nettir; AB'nin listesi, ABD'nin listesidir."

BRÜKSEL ÜNİVERSİTESİ'NDE PANEL

Brüksel'in Hür Üniversitesinde (ULB) Belçika Emek Partisinin, gençlik kolu Che-Leila Grubu 30 Ekim günü Türkiye ile ilgili bir panel düzenledi. "**Türkiye demokrasinin neresinde**" konulu panele Cephe Brüksel Enformasyon Bürosu sözcüsü konuşmacı olarak katıldı. Türkiyeli öğrencilerin de dinlediği panelde, yoksulluğu, baskıları, hapishaneleri ve ölüm orucunu anlatan video izlenmesinin ardından konuşmalarda, Avrupa'nın Türkiye için demokrasi modeli ya da ölçüsü olmadığı vurgulandı. Ayrıca, demokratik, bağımsız Türkiye'nin için verilen kavga tartışıldı.

INSBRUCK'TA GECE

Avusturya'da 3 Kasım günü, EKMEK VE ADALET Gecesi yapıldı. Ölüm oruçları ve emperyalist savaşın işlendiği gecede yapılan ilk konuşmada bu konulara değinilirken, geceye katılan sanatçılar türkülerini seslendirdi. Can Munzur, yöresel sanatçı Aktan Ercan, Dertli Divane ve Deste Günaydın'ın türkülerinin ardından sona eren geceye katılanları, salonda "Haklıyız Kazanacağız", "Savaş Değil Ekmek Adalet Özgürlük İstiyoruz" "Ölüm Orucu Sürüyor Hücreleri Yıkalım İnsanları Yaşatalım" gibi pankartlar ve ölüm orucu şehitlerinin resimleri karşıladı.

MEHMET SAİT'LEŞEN YÜREKLER

İkinci vakti camiden bir sela yükseldi, yürekleri dağ-larcasına. Karşıyaka mezarlığında bizimkiler, sevdikle-rimiz, omuzdaşlarımız yanibaşımızda. Sessiz, meraklı, acılı gözlerle bekliyorlar.

Caminin avlusunda kalabalığın arasından sıyrılıp her tarafı ağaçlarla, çiçeklerle bezenmiş bahçeden geçerek tek katlı binaya girdim. Uzun dar bir koridor üzerinde üç ayrı bölme vardı. En dipteki bölümün önünde gelip durdum. Şimdi aramızda bir kapı var. İçeri girip girmek arasında tereddüt yaşıyorum. Bir yandan en son tahliye olduğum gün çocuklar gibi şen-neşeli gördüğüm haliyle hatırlamak... Öte yandan de son kez sohbet edip kucaklaşıp vedalaşmak istiyorum. Bunları düşünürken kapıya doğru yanaşıp, usulca itip içeri süzuldüm. İçeri-si buz gibi... Cansız bedenini boylu boyunca yatırmışlar soğuk beton üstüne. Boğazım düğüm düğüm oluyor. İçeri soğuk, ama içimdeki derin acı kavuruyor beni.

Tanımakta zorluk çekiyorum... "Ne yapmışlar sana? Ne hale getirmişler seni" diyebilirdim. Ağlamamak için kendimi tutuyor, gözyaşlarına zor hakim oluyorum.

Biliyorum ki O ağlamamızı istemezdi. Yanına biraz daha yaklaştım. "Merhaba İsmet, merhaba canım yolda-şım" diyerek alnından öptüm.

Hep sıcakık sevgiyle gülümseyen yüzünde, kocaman yer kaplayan gözlüklerin yoktu. Yüzün iki misli daha büyümüştü. Kumral tenin mora dönüşmüştü. Boynun-da yatay bir kesik vardı. Şişmiş, morarmış ellerini tut-tum buz gibi, cansız... Yüzünde ellerimi gezdirdim... Sevdim. Kır düşmüş saçların dağınık ve ıslaktı. Alnına doğru hafifçe dökülmüştü. Tarar gibi düzelttim.

Her yerinde katliamdan bir iz vardı. İşkenceciler sa-na dair hiçbir yer bırakmamışlardı bize... Vücudunda, yüzünde, gözünde. Böyle düşünürken şakaklarındaki saçların bozulmadığını, her zamanki gibi geriye doğru tarayıp bıraktığını ve öylece kaldığını gördüm. Yüzüme o an buruk bir gülümseme yayıldı. "Şakaklarındaki saç-larına hiç el değmemiş, burayı bize bırakmışlar" diye geçirdim içimden. Vücuduna bakamıyordum. Çıplaklı-ğından utanırdım. Yoldaşımın çıplak, paramparça bedeni-ne bakmak, böyle seyretmekten utanıyordum. Utanma duygusuyla birlikte acı duyuyordum. Sanki benim ora-da, yanında olduğumu görüyor, hissediyordun. Sen de benimle sohbet ediyor, vedalaşıyorsun diye düşünüyor-dum...

Artık engel olamadığım gözyaşlarımı görüp, hıçkırıldı-ğımı duymayasın diye kendimi dışarı attım.

Oradaki bir görevlinin "ailesi kim? Cenazeyi yıka-

mak ister misiniz?" diyen sesiyle irkildim. "Ailesi be-nim" dedim. "Bacım erkeğiniz yok mu?" dedi. Ben du-rup düşünürken genç bir arkadaşımız "Ben... Ben yıka-yabilirim" dedi. "Dayanabilir misin?" diye sordum gay-ri-ihiyari: "Abla İsmet abi o kadar işkencelere dayandı-da ben onu yıkamaya mı dayanamayacağım, yoldaşımı yıkamaktan gurur duyarım" dediğini duydum delikanlı-nın. Bu İsmetimizin insanlara verdiği değer, emeğin ve dostluğun karşılığıydı...

İsmet sana kefeni yakıştıramadık. O gün damatlığı-nı giydirdik. Beyazlar içinde tabuta yerleştirirken kırmı-zılarla bezedik. Herşeyi en ince ayrıntısına kadar düşü-nüyor, eksiksiz yapmaya özen gösteriyordum. Çünkü sen böyle olmasını isterdin. Çünkü sen bize böyle öğ-rettin.

Kırmızılarla sarmaladığımız tabutuna bir kez sıkıca sarıldım öptüm.

Yoldaşımız omzumuzda, dar koridordan, yumrukla-rımız havada, zılgıtlarla düğün alayı gibi düşüp senin ardına dışarı çıktık. Dışarıda sessiz bekleyen dostların senin aralarına gelmenle coştı...

Sevdiklerin, emek verdiklerin oradaydı. Seni uğurla-maya, son kez kucaklamaya, bağrılarına basmaya gel-mişlerdi.

Toprak ile arana kırmızı atlası serip seni onunla sar-maladık. Uğruna canını verecek kadar çok sevdiğin Umudun Adı'nı boydan boya göğsüne serdik. Gideceğin yerlerde sana güç olsun, toprağın serinliğinde seni yol-daş gibi, yar gibi kucaklayıp ısıtsın istedik.

Yıllarca özgürlük ateşiyle yanıp tutuştun... "Halkın için yaşadın, halkın için öldün, halkın seni unutmaya-

cak..." diyen sesleri, analarımızın feryatlarını mezar taşına naksettik.

Can yoldaşım, Ulucanlar'da yarattığınız direniş geleneği, bildiğin gibi... ama bıraktığın gibi değil, yenileri eklenmekte durmadan...

Hülya'yı hatırlarsın. "Hep ileri, hep ileri" diye haykıran Hülya'mız da bandını kuşanıp bedenini açlığa yatırarak Ulucanlar'da yaratılan değerlerin yaman bir temsilcisi oldu. "*Ulucanlar İsmet Komutan'ın kanıyla yıkandı. Son nefesime kadar kaleyi terk etmeyip sahip çıkacağım*" dedi. 19 Aralık gecesi yapılan operasyonda görmeliydin onu. Hakiler giyinmiş güruhun ortasında, kırmızılar içerisinde ışığıyordu. Elinde çakmağıyla görmeliydin onu. Feda ruhunu kuşanmış "*Yaklaşmayın...*" diyen Hülya'nın sesi yankılandı senin sesinin yankısının henüz dinmediği Ulucanlar'ın duvarlarında... Açlığın aylarını yere serdi bir bir. Boran olup sizin varlığınız menzile o da ulaştı.

Yalnız Hülya mı? Senin emek verdiğin, aynı sofraya diz kırdığın, yüreğini açtığın, sevgiyle bağrına bastıkların daha niceleri ulaştı menzile. **Cengiz'imiz** mesela... Ulucanlar'da kurşun yağmuru altında ölüme meydan okurcasına çekilen halaylara, Sincan F tipi hapishanesindeki erimiş bedeniyle karanfil halayının başını çekerek katıldı. Newroz ateşlerinin coşkun alevlerine karıştı.

Sonra **Gökçe'miz**... Komutan Gökçe. Karadeniz'in hırçın dalgaları gibi durur mu... durulur mu? Yoldaşlarına duyduğu hasret yine bir newroz günü onu da yaktı kavurdu. Karadeniz'in yüceleğinde otağ kurup şahanlaştı... Tam da birinci yılın da Cengiz'imizi selamladı. Karıştı kanı, baharda dağların alına moruna. Zemheride bir gürge kornuna sarılır gibi kucakladı önden gidenlerimizi.

Cengiz, Hülya, Gökçe... Emekle büyüttüklerin. Cüretin, cesaretinle seni örnek alıp yırtıcı kuşlar gibi adın aldılar. Her biri birer atılgan şahin oldukları, yuva tuttular yüceleri, yücelerin yanında.

İsmet Komutan işte böyle, cengimiz var, Cengizimiz var. Düşlerimiz ve Hülyalarımız var. Kuşanıp Umudun Adı'nı, "dört cephede" cenge girdik.

"*Karanlığın ortasında yıldız ektin*" siperlerde 26 Eylül gecesi... Bak yıldızların peşin sıra.

Ağır ağır, sancılı sökecek bizim şafaklar.

Gece kuşatırken şehirleri ağır ağır, suna boylu bacılarımız aşıtlar yakacak yiğitlerimize... Tıpkı senin sevdiğin Mehmet Sait türküsündeki gibi... Mehmet Sait'leştin, senin adın aldı yoldaşların. Yıldız serpmeye devam ediyorlar karanlığın ortasına.

Nerede Ne Oldu?

F Tiplerinde Baskılar

Kütahya hapishanesindeki tutsakların muayene ve tedavi olmaları bilinçli olarak engelleniyor. 14 bayan tutsağın kaldığı Kütahya'da askerin onursuz aramayı dayatması nedeniyle tutsaklar hastanelere gidemiyor.

İzmir Kırıklar F tipi hapishanesindeki tutsaklardan Kemal Serinkaya'nın ailesi ile görüş yapmasına izin verilmiyor. TUYAB'lı Aileler adına İzmir İHD'de yapılan bir açıklama ile, keyfi uygulama protesto edildi.

İHD Şube Başkanına "Ceza"

İstanbul İHD şube başkanı Kiraz Biçici'ye, Medya TV'de yapılan bir programa telefonla katılarak "19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerine yapılan hayata dönüş operasyonu" ile ilgili açıklamaları nedeniyle İst. DGM tarafından "yasadışı örgüte yardım ve yataklık" yaptığı gerekçesiyle 3 yıl 9 ay hapis cezası verildi. Dernekten yapılan açıklamada "yaşama hakkı başta olmak üzere en temel insan haklarına ve özgürlüklere aykırı biçimde gelişen bu olaya karşı İHD'nin tepkisiz kalması beklenmemelidir." denildi ve kararın derneğin çalışmalarını engelleme amaçlı olduğu vurgulandı.

Şehit Ailesine Jandarma Tacizi

Direniş 3. yılına girerken, Elazığ jandarması da boş durmadı. Ölüm orucu şehidi Fatma Tokay Köse'nin Şahsuvar Köyü'ndeki ailesinin evi abluka altına alındı. "Örgüt buraya gelecek, bekleyip günvenliği sağlayacağız" diyerek evi ablukaya alan jandarmalar, daha önce de Fatma Tokay Köse'nin mezarındaki karanfilleri "propaganda oluyor" diyerek gaspetmişti.

Katilleri Bulun

18 Ekim 2002 tarihinde Urfa'da katledilen TEDAŞ Bölge Müdür Yardımcısı Hasan Balıkcı'nın katillerinin ve azmettiricilerinin bulunmasını için KESK Adana Şubeler Platformu tarafından SES şube binasında bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıda konuşan KESK Dönem Sözcüsü Kadir Özlem, cinayetin takipçisi olacaklarını belirtti ve Hasan Balıkcı'nın ilerici kişiliğine, yolsuzluklara, yoksulluğa karşı mücadele ettiğine değindi.

Yalakalar geçidi

AKP iktidar oldu ya, ertesi gününden başlayarak, medyadaki ilkesizlik, çıkarıcılık, yalakalık ve vıcık vıcık yağcılık sırtmaya başladı. Biz bunlardan sadece bir kaçını seçtik buraya. Buyurun okuyun yağcılar geçidini.

“... Birden içimi sıkıntı bastı. “Yeter” diye bağırarak geldi içimden. “Lütfen, kısa bir süre için nefes alın. Durun bekleyin ve bu adamları deneyin. Bıkmadınız mı, yıllardır aynı kâstipler içinde kalmaktan, sıkılmadınız mı?” diye haykırmak istiyorum. Nedir bu telaş?...” (M. Ali Birand, Hürriyet, 7 Kasım)

“... Oysa ben Türkiye'nin bu yeni dönemine kafamdan her türlü önyargıyı “atmış” olarak girmek istiyorum. Türkiye'yi yönetmeye hazırlanan kadroları daha ilk günden “köşeye sıkıştırmak”, kendilerini “farklı” ve “uzak” hissetmelerine neden olmak istemiyorum...” (Fatih Altaylı, Hürriyet 6 Kasım)

“... Herkes önyargılarını bırakmak, AKP'ye ve seçeceği başbakan adayına bir fırsat vermek zorunda... Elimize kadar gelmiş bir fırsatı, geçmişe takılı kalıp harcamamalıyız” (Mehmet Y. Yılmaz, Milliyet, 6 Kasım)

“... Şimdilik gelişmeler olumlu. Türkiye için, bu ülkenin temel sorunları için bir büyük koalisyon kuruluyor galiba.”

(Hasan Cemal, 6 Kasım Milliyet)

“AKP genel başkanı Recep Tayyip Erdoğan dün NTV’deki konuşmasında beklediğim çağırışı ilk defa bu kadar net ifadeyle dile getirdi: “Bu ülkede din istismarı artık sona ersin.”... “İslam” ve “Müslüman” kelimesi, son 30 yılda, önce İranlı mollarlar, sonra içerdeki bazı istismarcılar tarafından yeterince hırpalandı, yoruldu. O kavramı artık siyasetten uzak, kalplere yakın bir makama koymak daha doğru olacak.” (Ertuğrul Özkök, 7 Kasım Hürriyet)

“Zaten açılışını koymaya başladı bile. Onun demeçleriyle Türkiye’ye iyimserlik ve rahatlama havası yayıldı. Onun onayıyla yapılan açıklamalarla piyasalar soğudu. Kısacası Türkiye’nin en güçlü adamı o. 5 yıl boyunca ya da bir sonraki seçime kadar öyle kalacak.” (6 Kasım Sabah başyazı)

Cevap Yine “İçeriden”

“Gözüm kör... Bir çok iyi şey oluyor, görmüyorum. Medyadan ‘yeni bir umut doğduğunu’ duyunca sevincimden fırlayıp tek ayak üzerine zıplaya zıplaya üç tur döndükten sonra, altın bakıyorum doğan yeni umut nasıl?... ‘AKP iyi başladı’ diyor.

Bir tek başbakan belli değil. Bir de henüz hükümet. Yeni “iyi başladı”nın “başladı”sı yok. Kôr gözüm... Medyaya göre nurlu ufuklar gözüktü. Yıldızımız parladı. Daha yakın bir zamanda Tayyip Erdoğan’ın kasetlerini haberlerde “Az sonra.. Az sonra...” diye diye bin defa peşpeşe verip, bizlere gına getiren televizyonlar, birkaç gündür onun ne kadar “demokrat” olduğunu anlatı anlatı bitiremiyorlar.

Yazarlar... Yazarlar... Nasıl oldu da herkes bir anda AKP'li oldu gözüm?... Kör gözüm...

(Bekir Coşkun, 7 Kasım Hürriyet)

kahramanlar Ölmez

Cihan GÜRZ

Şehitlik tarihi:

9 Kasım 1997

Şehit düştüğü yer:

Dersim-Pertek

Şehit düşme şekli:

'97 baharında Dersim'de gerillaya katıldı. Kurtuluş için dağlarda savaşırken kurulan bir pusuda çatışarak şehit düştü.

Turgut İPÇİOĞLU

Şehitlik tarihi:

10 Kasım 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Bakırköy

Şehit düşme şekli:

Liseli DEV-GENÇ örgütlülüğünde çeşitli görevleri olan İpçioğlu, Aydınlıkçı hainler tarafından pusuya düşürülerek katledildi.

Kıymet HANOĞLU

Şehitlik tarihi:

13 Kasım 1993

BEM-SEN'de örgütlü olarak memurların hak alma mücadelesinde yer alan Hanoğlu, İstanbul Kartal'da geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Gidelim dostum

Öcünü almak için

haksızlıkların

Asi yıldızlar parlasın alnımızda

Yenemezsek ölürüz

ne çıkar!...

Che Guevara

Bir bomba gibi düşenler
bir yaprak gibi sürüklenenlere
anlatabilmek için sevdayı
kendilerini yok ettiler
ve düştükleri yerden
yangını gürleştirdiler
sönmemecesine

Devrim Aslan GÜLER

Kadir GÜVEN

Erkan DİLSİZ

Şehitlik tarihi: **12 Kasım 1996**

Şehit düştükleri yer: Dersim-Çemişgezek Paşacık Köyü

Şehit düşme şekli: Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutanlığına bağlı bir gerilla birliğiyle faşist devlet güçleri arasında çıkan çatışmada, bir astsubay, bir er ölürken, Kadir Güven ve Aslan Güler adlı savaşçılarla, gerillanın yanında bulunan henüz çocuk yaştaki halk ilişkisi Erkan Dilsiz şehit düştü... Kadir GÜVEN, 12 Eylül 1980 öncesi Devrimci İşçi Hareketi içinde mücadeleye katılmış bir emekçiydi. 12 Eylül yıllarında bir süre tutsak kaldıktan sonra, çeşitli alanlarda mücadelesine devam etti. 1993 Şubatı'nda Dersim Gerilla birliğine katılarak, fabrikalardaki mücadelesini dağlara taşıdı.